

ကျွန်ုပ်တို့၏

သိတဂူလရောင်စား

ရဲရန်အောင်

သီတာဂူလရောင်စား

ပထမပိုင်း

(နှစ်အုပ်တွဲ ပေါင်းချုပ်ထားသည်)

စာမူခွင့်ပြုချက်အမှတ်

၆၈၆/၉၉(၇)

မျက်နှာပိုးခွင့်ပြုချက်အမှတ်

၅၄၃/၉၉(၈)

ထုတ်ဝေသူ

ပထမအကြိမ်

၁၉၉၉-ခုနှစ်၊

ဒီဇင်ဘာလ၊

အုပ်ရေး-၈၀၀

တန်ဖိုး-နှစ်ရာကျပ်ကိုတိ

ဦးတင်အုန်း၊ (မြ-၀၉၄၃)

မိုးမင်းစာပေ၊

အမှတ် ၉၃၊ ရိပ်သာလမ်း၊ လေးထောင့်ကန်၊

သင်္ကန်းကျွန်းမြို့နယ်၊ ရန်ကုန်မြို့။

ပုံနှိပ်သူ

ဦးတက်ထွဋ် (၀၂၂၇၄)

ရွှေတော်ဝင်ပုံနှိပ်တိုက်၊

အမှတ် ၉၂၊ ၂၈-လမ်း၊ ရန်ကုန်မြို့။

ဖြန့်ချိရေး

ရွှေမိုးဆောင်းစာပေ

အမှတ် ၇၂၊ ၆-လမ်း၊

လမ်းမတော်မြို့နယ်၊ ရန်ကုန်မြို့။

မျက်နှာပိုးရိုက်

ဦးမြသိန်း (၀၁၄၂၇)

သိန်းမြင့်ဝင်း ပုံနှိပ်တိုက်၊

အမှတ် ၉၆၊ ၁၁-လမ်း၊ ရန်ကုန်မြို့။

မိမိငှါးရစ် ဟွားသောစာအုပ်
ရေစို-စုတ်ပြို-ပျက်စီး-ပျောက်ဆုံးလျှင်
စာအုပ်တန်ဖိုးနှင့်တကွငှါးရေတ်
အတွက်ပါပေးလျှော်ရမည်။

လွင်စာပေ

အမှတ် ၁၅ / ၁၃၈၊ လေမီး

တေခင် ငူ ဇွဲး

ခုန်း ၂၁၇၄၄

အခန်း (၁)

ကျောက်မျက်ရည်တောင်က နတ်မိစ္ဆာကောင်

လပြည့်ည....

မဟူရာည ကောင်းကင်ပြင်ပေါ်မှ သီတဂူလစန္ဒာကြီးမှာ
စိုင်းစိုင်းစက်စက် ပြည့်ပြည့်ဝန်းဝန်း သာလွန်လျက်ရှိနေပေ
သည်။

ဒါကြောင့်မို့

ရှစ်မျက်နှာရွာကြီးမှာ တော်ငွေရောင် လှမ်းခြုံထားမှု
ကြောင့် နေ့ခင်းပမာအလား လင်းလင်းချင်းချင်း ရှိနေပေ
သည်။

ထိုသို့အေးချမ်းသာယာသော အော်တာဝေရောင်လွမ်းခြုံ
ထားသည့်အောက်ဝယ် ရှစ်မျက်နှာရွာကြီးမှာ သာယာကြည်
နူးဖွယ်ရာအထိ ရှိနေပါ၏။

တကယ်ဆို ယင်းသို့သာယာကြည်နူးဖွယ်ကောင်းနေသော
လပြည့်ညအချိန်အခါမျိုးတွင် ရှစ်မျက်နှာရွာသူရွာသားများ
မှာ လရောင်အောက်ဝယ် ကွပ်ပုတ်ပေါ်တွင် မိသားစုတို့ ရေ
နွေးကြမ်းစိုင်းဖွဲ့သောက်ကြရင်း ပို တိုပတ်စများ၊ ရှေးဟောင်း
နှောင်းဖြစ်များ ရယ်ရယ်မောမော ပြောဆိုနေကြမည် ဖြစ်
သည်။

ပြီး... လသာလွန်းလျက်ရှိသောညမို့ ကလေးသူငယ်
များ မအိပ်ချင်ကြသေးဘဲ မြေတလင်းဝယ်စုဝေး၍ ကစား
နည်းအမျိုးမျိုး အော်ဟစ်ပျော်ရွှင်စွာ ကစားနေကြမည်ဖြစ်
သည်။

ထိုအပြင် ရွာတွင်ဖွင့်လှစ်ရောင်းချနေကြသော လက်ဖက်
ရည်ဆိုင်၊ စားသောက်ဆိုင်များလည်း ထိန်ထိန်လင်းလင်း
ကြည်ကြည်နူးနူးရှိနေသည့် လပြည့်ညဝယ် လာရောက်စား
သောက်သူများနှင့် စည်ကားသိုက်မြိုက်လျက် ရှိနေရလေ
သည်။

ပြီးတော့ ရှစ်မျက်နှာရွာတစ်ခုလုံးတွင်လည်း ပလေ့သံ
လေးများ၊ ဗျတ်စောင်းသံလေးများ စသည့် လရောင်မြင်၍
အဆွေးဓာတ်ခံ ရှိသူများ၊ ကြည်နူးချမ်းမြေ့တတ်သူများ၏
ပြောင်ခြောက်စွာ သီဆိုတီးမှုတ်သံတို့လည်း လွမ်းခြုံလျက်ရှိ
နေကြမည်။

ဟတ်ပါသည်။
ထိုသို့သာယာလပြည့်ည၏ ပျော်ရွှင်မှု၊ ချမ်းမြေ့မှု၊ ကြည်နူး
မှု၊ စသည်တို့ဖြင့် ရှစ်မျက်နှာရွာတွင် တစ်ချိန်က ဖြစ်ထွန်းခဲ့
ပါ၏။

အခု...အခုတော့
ရှစ်မျက်နှာရွာ၏လပြည့်ညမှာ တစ်ချိန်က ဖြစ်ထွန်းခဲ့သော
ပျော်ရွှင်ချမ်းမြေ့မှု၊ ကြည်နူးမှု စသည်တို့နှင့် အိမ်မက်ပမာ
ကင်းဝေးခဲ့ရပြီး ကျောက်ရွံ့ဘုန်းလှိုင်ချောက်ချားမှုတို့သာ ကြီး
စိုးမင်းမူနေရပါပြီ။

ကြည့်လေ...အရှေ့ရပ်ဝန်း ဆီမီစိုင်းစိုင်းစက်စက် ငွေ သက်
တာလမင်ကြီး တစ်စေ့ရှေ့ထွက်ပေါ်လာသည်နှင့် ရှစ်မျက်
နှာရွာတစ်ရွာလုံး လူသွားလူသားကင်းရှင်းသွားကြပြီ။ ထိတ်
ထိတ်ပြာပြာ ကြောက်ကြောက်ရွံ့ရွံ့ဖြင့် ကိုယ့်အိမ်အတွင်းသို့
ဝင်ရောက်ခိုအောင်းကြ၏။ ခြံတံခါးများ၊ အိမ်တံခါးများ
ကို လုံလုံခြုံခြုံပိတ်ကြသည်။ ရွာလည်တွင် ညလုံးပေါက်ဖွင့်
လှစ် ရောင်းချနေကြသော ချေးဆိုင် အားလုံးတို့မှာလည်း
လပြည့်ညရောက်တိုင်း ဆိုင်မြန်မြန်သိမ်း၍ ပိတ်ကြကုန်လေ
သည်။

၅ကြောင့် ထိန်လင်းသာယာလျက်ရှိသော လရောင်၏
ပြန့်ကျက်မှုအောက်ဝယ် ခွေးဟစ်အောင် ကြောင်တစ်မြီးမျှ
အော်ဟစ်ပ မကြားရအောင်ပင် ထိတ်ငြိမ်ပွန်းလျက်ရှိနေကြ
ရလေသည်။ ရှစ်မျက်နှာရွာတစ်ခုလုံးဝယ် ညပိုးမွှားပိုရစ်ကောင်
လေးများ အော်သံမှလွဲ၍ လုံးဝ ဆိတ်လွန်းမကဆိတ်ငြိမ်လျက်

ရှိနေပေ၏။

အဘယ်အကြောင်းမကြ ရှစ်မျက်နှာရွာကြီးမှာ လပြည့်ညတိုင်းဝယ် ထိတ်လန့်တုန်လှုပ်ချောက်ချားစွာ ခံစားကြရင်း ရွာသူရွာသားများ ငြိမ်ကုတ်နေကြရပါသည်။

အကြောင်းမှာ....

အခုလို လပြည့်ဝန်းကြီးထိန်ထိန်သာလျှင်ရှိသော လပြည့်ညမှာ ရှစ်မျက်နှာရွာကြီးအတွက်မူ ထိတ်လန့်တုန်လှုပ်ချောက်ချားရမည့် မိစ္ဆာနတ်ဆိုးကြီးဖြစ်နေသောကြောင့်တည်း။

ဟုတ်ပါသည်။

သည်လို လပြည့်ဝန်းစွာ သာယာလျက်ရှိသော ညဉ့်နက်သန်းခေါင်ယံအချိန်တွင် သည်ရှစ်မျက်နှာရွာကြီးသို့ ဒုက္ခပေးမည့် မိစ္ဆာနတ်ကြီးရောက်လာမည် မဟုတ်ပါလား။

ဒါကြောင့်....ဒါကြောင့်....

ရှစ်မျက်နှာရွာသူရွာသားများသည် သူတို့နေအိမ်ခြံဝန်းသို့ လပြည့်ည မိစ္ဆာနတ်ဆိုးကြီး မလာရောက်စေရန်အတွက် ပူဇော်တောင်းပန်သည့်အနေဖြင့် ခြံတွင်းရှိသစ်ပင်ကြီးတစ်ပင်အောက်၌ ဆီမီးဖယောင်းတိုင်များ၊ ကြက်ဝက်တို့နှင့်တည်ငင်းလျက် ရှိခိုးကြလေ၏။

ယင်းသို့ ရှစ်မျက်နှာရွာသူရွာသားများမှ လပြည့်ညမိစ္ဆာနတ်ဆိုးကြီးကို မပူဇော်မပသလျှင် လာရောက်၍ အိမ်သူအိမ်သားများအားအန္တရာယ်ပြုလိမ့်မည်ဟု ယူဆနေသောကြောင့် ဖြစ်၏။

ထိုသို့ ရွာသူရွာသားများ အယူအစွဲလည်း ရှိလည်းရှိစရာ

ပါဘဲ။ ကြည့်လေ....ပြီးခဲ့သောလပြည့်ညက မိစ္ဆာနတ်ဆိုးကြီးကို ခြံထဲတွင် မပူဇော်မပသခဲ့သော ရွာမြောက်ပိုင်းရှိ ပန်းဘဲဆရာကြီး လှလျှောက်ဖန်းမှာ လပြည့်ညမိစ္ဆာနတ်ဆိုးကြီး၏ လက်ချက်ဖြင့် မရှုမလှသေဆုံးသွားခဲ့ရသည် မဟုတ်ပါလား။ ဟော....အခုလည်း။

ရှစ်မျက်နှာရွာသို့ ဒုက္ခပေးမည့် မိစ္ဆာနတ်ဆိုးကြီး လာရောက်ဖို့ လပြည့်ည ရောက်လာပြန်ချေပြီကော။

ဒါကြောင့် ရွာသူရွာသားများ အိမ်အတွင်းသို့ ခပ်သုတ်သုတ် ဝင်ရောက်ခိုအောင်းကြပြီး ဘုရားဂါထာမန္တာန်များ ထိတ်ထိတ်လန့်လန့်ရေရွတ်ရင်း ညဉ့်နက်(၁၂)ချက်တီးရောက်မည့်အချိန်သာ နားစွင့်စောင့်ဆိုင်းနေကြလေ၏။ မည်သည့်ရွာပိုင်းက စူးစူးဝါးဝါး အော်ဟစ်သံများ ထွက်ပေါ်လာမလဲဟု ရင်သိမ့်တုန်စွာဖြင့် တစ်ရွာလုံး နားစွင့်နေကြပြီဖြစ်သည်။

အချိန်ကား နာရီမောင်းရှစ်ချက်တီးအချိန်ရှိနေချေပြီ။ ဝိုင်းဝိုင်းစက်စက် လစန္ဒာငွေယုန်ကြီးမှာ အရွေ့ရပ်ဝန်းဆီမှ တစ်ဖြည်းဖြည်းတက်လာလေပြီ။ ထိုအချိန်မှာ ရွာထိပ်မြေဝါလမ်းမကြီးသည် ဘော်ငွေရောင်ဖြန့်ကျက်ထားမှုကြောင့် လင်းဝါလျက်ရှိနေပေ၏။

ကိုစဉ်မှာပင် ရွာထိပ်အဝင်လမ်းနဘေးတွင် ဖွင့်လှစ်ထားသော စားသောက်ဆိုင်ပင် ဆိုင်ပိတ်ရန်အတွက် ရှေ့တွင်ချခင်းထားသည့် စားပွဲခုံများ၊ ထိုင်ခုံများပင် ဆိုင်အလုပ်သမားလေးတစ်ဦး ခပ်သွက်သွက်သိမ်းဆည်းနေ၏။ ယင်းဆိုင်အလုပ်

သမားလေး၏ မျက်နှာပေါ်ဝယ် စိုးရိမ်ထိတ်လန့်မှု အရိပ်
အယောင်များ ဆိုင်းထင်းနေလျက်ရှိ၏။

ထိုစားသောက်ဆိုင်၏ ပိုင်ရှင်ဖြစ်သော လူဝဲကြီးမှာမူ
ဆိုင်ရှေ့ရှိသစ်ပင်ကြီးတစ်ပင်အောက်၌ လပြည့်ညမိစ္ဆာနတ်ဆိုး
ကြီးကို ရယ်စူး၍ ဖဒယောင်းတိုင်များ၊ စားသောက်ဖွယ်ရာ
များ ပူဇော်ပသတောင်းပန်ရွတ်ဆိုနေ၏။

ထိုအခိုက်မှာပင် ခပ်ဝေးဝေးမှစိုင်းနှင်လာသော မြင်းခွာသံ
ကိုကြားလိုက်ရပြီး မြင်းခွာသံပျံ လွင့်လာရာဆီသို့ လှမ်းမျှော်
ကြည့်လိုက်မိလေ၏။

‘ခွပ် ခွပ် ခွပ် ခွပ်’

ထန်လင်းလျက်ရှိနေသော လရောင်ကြောင့် အဝေးမှခန့်၍
ရှစ်မျက်နှာ ရွာသို့ ဦးတော်စိုင်းနှင်လာနေသည့် ရထားလုံး
တစ်စီးကို လူဝဲကြီး ထင်ထင်ရှားရှား လှမ်းမြင်တွေ့နေရလေ
သည်။

‘ဟင်... ဒီရထား အချိန်အခါမရှိမှ ဝါတိုရွာကိုရောက်လာ
ရတာလဲ၊ မိစ္ဆာလပြည့်မှန်းမသိဘူးလား၊ ဒီလူကေဒုက္ခရောက်
တော့မှာပဲ’

လှမ်းဝေးကြည့်ရင်းက ထိုသို့ လူဝဲကြီးမှာ စိုးရိမ်ပူပန်စွာ
တောင်းတော့မိ၏။

ထိုအတူပင် မြင်းခွာသံ ကြားရ၍ ဆိုင်အလုပ်သမားလေး
ယုကုမှာလည်း တစ်ရှေ့ရှေ့နီးကပ်လာသော ရထားလုံးဆီသို့
အကြည့်ရောက်ရင်း စိတ်မသက်သာစွာဖြင့် သက်ပြင်းခပ်လေး
လေးချေမိလိုက်၏။

‘ဟာ... ဒီရထား မိစ္ဆာလပြည့်မှန်းမသိဘူးလား၊ ညဉ့်
နက်သန်းခေါင်ကျော်မှ ခရီးအက်သွားရင်တော့ မိစ္ဆာနတ်ဆိုး
ကြီးနဲ့ ရင်ဆိုင်တိုးပြီး ဒုက္ခတော့ လှလှကြီးတွေကြတော့
မှာပဲ’

ထိုသို့ဆိုင်အလုပ်သမားမှာ မဆီမဆိုင် စိုင်းနှင်လာနေသော
ရထားလုံးနှင့် ခရီးသွားများအတွက် စိုးရိမ်ကြောင့်ကျစွာဖြင့်
ရှေ့ရွတ်ပြောဆိုလိုက်၏။

ထိုအခါ ဆိုင်ပိုင်လူဝဲကြီးမှာ ရထားလုံးဆီ အကြည့်ဝေး
နေရာမှ ခုံများမသိမ်းဆည်းဘဲ ဆိုင်ရှေ့ဆီသို့ဝေးရီခန့်သော
ဆိုင်အလုပ်သမားယုကုကို လှမ်းမြင်တွေ့လိုက်ရသဖြင့် အလိုလို
ဝေးပြုသွားရပြီး....

‘ဟေ့ ကောင်... ယုကု၊ ဘာဝေးနေတာလဲ၊ ကိုယ်သိမ်းစရာ
ရှိတာ မြန်မြန်သိမ်းစမ်း၊ ပြီးရင် ဆိုင်မြန်မြန်ပိတ်မယ်’

ယင်းသို့ ဆူငေါက်ပြောဆိုလိုက်သဖြင့် ယုကုမှာ ပြူးပြူး
ပျာပျာဖြစ်သွားရပြီး....

‘ဟုတ်... ဟုတ်ကဲ့ ဆရာဝ’

ဟုဆိုကာ စားပွဲခုံပုဆိုး၍ ဆိုင်အတွင်းသို့ ခပ်သွက်သွက်
ဝေး သယ်ပသွားလေသည်။ ကွမ်းတစ်ရာညက်ခန့်ကြာသော
အခါ ဟူရာမြင်းနတ်ကြီးတစ်ကောင်ကလေး ယဉ် ရထားလုံး
တစ်စင်း လူဝဲကြီးစားသောက်ဆိုင်ရှေ့သို့ ဆိုက်ဆိုက်မြိုက်
မြိုက် ရောက်ရှိလာ၏။

ယင်းရထားလုံးကို ခောင်းနှင်လာသော ရထားသိန်းမှာ
ကာယဗလကောင်း၍ တောင်တင်းကြုံခိုင်ပြီး သူ၏မျက်လုံး

အစုံမှာ လင်းယုန်နတ် မျက်လုံးအစုံကဲ့သို့ ရှည်လျား ချဉ်း
မြောင်းစူးလက် တောက်ပြောင်လျက်ရှိသည်။

ပြီး ဟိုသူ၏နောက်ကျော်တွင်ဘက်ခင်းရှည်စစ်ချောင်းကို
ပိုးလွယ်ထားသဖြင့် ဓားသမားတစ်ဦးဖြစ်ကြောင်း မြင်ရုံဖြင့်
သိသာထင်ရှားလျက်ရှိနေပေသည်။

အသက်အားဖြင့် လေးဆယ်ကျော်ခန့်ရှိမည်ဟု ထင်ရလေ
သည်။ သူ့မျက်နှာတွင် တမူထူးခြားနေသည်ကား နက်မှောင်
ဖြောင့်တန်းလျက်ရှိသော မျက်ခုံးနှစ်ခုကြားဝယ် နဖူးတွန့်
လေးများ အစဉ်ဖြစ်ထွန်း ပေါ်ပေါက်နေခြင်းပင် ဖြစ်လေ
သည်။

စင်စစ်တော့ ဟိုသူမှာ မဟူရာလင်းယုန် ကျပ်ယောင်ပင်
ဖြစ်လေသည်။ မဟူရာလင်းယုန် ကျပ်ယောင်မှာ သူ၏ရထား
လုံးကို လှဝဲကြီးဆိုင်ရွှေတွင် မဟူရာမြင်းနက်ကြီး၏ ဇက်ကြီး
အားစုံဆွဲ၍ ဇက်သပ်ရပ်လိုက်လေ၏။

ပြီးနောက် ဟူရာလင်းယုန်ကျပ်ယောင်မှာ လှဝဲကြီးစား
သောက်ဆိုင်ဆီသို့ အကြည့်တစ်ချက် ဝေဝဲကြည့်ရှုလိုက်ပြီး
နောက်....

‘ဟာ... ဒီဆိုင်ကလဲ အစောကြီးရှိသေးတယ် ဘာလို့ဆိုင်
ပီတိရသလဲမသိဘူး’

ဟု သူ့နှုတ်မှ မကျေမနပ်ရေရွတ်ပြောဆိုမိလိုက်လေသည်။
ထိုစကားကို ထောက်ရှုခြင်းအားဖြင့် ယင်းမဟူရာလင်းယုန်
ကျပ်ယောင်မှာ အခြားအရပ်ဆီမှ လာရောက်သောခရီးသည်
ဖြစ်ကြောင်း သိသာထင်ရှားနေလေသည်။

အမှန်တော့ သူ့ဘဝသည် ကျပ်နှစ်မျက်နှာရွာရောက်မှ ည
စာကို အေးအေးလူလူစားသောက်မည်ဟု အားခဲလာကြခြင်း
ဖြစ်လေသည်။

အခုကော့လှဝဲကြီးစားသောက်ဆိုင် သိမ်းနေသည်ကို သူ
လှမ်းမြင်တွေ့တိုက်ရသောကြောင့် သူ့ရင်ထဲမကျေမနပ်ခံစား
သွားရခြင်းဖြစ်လေသည်။

‘အင်း... ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ငါတို့အတွက်တော့ ဆိုင်ဖွင့်ခိုင်းရ
မှာပဲ ငါလဲဗိုက်ဆာနေပြီ ရဲသားထဲကမုဆိုးကြီး ဟုမ်ကျင်း
လဲ ငါလိုအတော်ဆာလောင်နေရောပေါ့’

ယင်းသို့ မဟူရာလင်းယုန်ကျပ်ယောင် ရေရွတ်ပြောဆိုပြီး
နောက် ရထားပေါ်မှခနု၍ အောက်သို့ဆင်းလိုက်၏။

ထိုအချိန်တွင် မုဆိုးကြီးဟုမ်ကျင်းသည်လည်း ရထားတံ
ခါးကိုဖွင့်လျက် အောက်သို့ဆင်းလာသည်။

သည်နောက် ကျပ်ယောင်နှင့်ဟုမ်ကျင်းတို့သည် သေးချင်း
လျှောက်လျက် လှဝဲကြီး စားသောက်ဆိုင်သို့ လျှောက်လှမ်း
လာလေသည်။

သို့ဖြင့် သူတို့နှစ်ယောက်ကို စိုးရိမ်မကင်းသော အကြည့်
များ တအံ့တကြောက်ကြည့်နေကြသည့် ဆိုင်ရှင်လှဝဲကြီးနှင့်
ဆိုင်အလုပ်သမား ယုကုတို့အနားရောက်လာကြလေ၏။

ထိုအခါကျပ်ယောင်က ခေးနှစ်သပ်နှင့်ဂုက်ဂိုက် သား မို့သွက်
နေလျက်ရှိသောလှဝဲကြီးထံ စူးစိုက်ကြည့်ရင်း....

‘ခင်ဗျားဆိုင်ရှင်လား’
‘ဟုတ်ပါတယ်’

သည်တွင် ကျင်ယောင်က ဆိုင်ရှင်လူဝကြီးထံ လက်ညှိုး ထိုးညွှန်ရင်း....

‘ဒါဆို ကျုပ်တို့လမ်းခရီးတစ်လျှောက်လုံး တာဝမှစားရ မသောက်လာရဘူး၊ အဲဒါကျုပ်တို့ကို အရက်နဲ့အစားအစာ လေး စီစဉ်ပေးစမ်းပါဦး’

ထိုသို့ဆန္ဒကိုထုတ်ဖော်ပြောပြလိုက်သော ဆိုင်ရှင်လူဝကြီး မှာ မျက်နှာသိသိသာသာပျက်ယွင်းသွားရပြီး....

‘မ...မဖြစ်ဘူး ကျုပ်...ကျုပ်တို့ အခုပဲ ဆိုင်...ဆိုင် မြန် မြန်ပိတ်ရတော့မယ်’

ထပ်ထပ်ငေါ့ငေါ့တုန်တုန်ရီရီ ပြောဆို ငြင်းဆန်လာသော ဆိုင်ရှင်လူဝ၏ တုန်ပြန်မှုကို ကြုံတွေ့လိုက်ရသော ကျင်ယောင် နှင့်ဟုမ်ကျင်းတို့ မျက်မှောင် သွန်သွားရပြီး နားမ ညီနိုင် အောင်ဖြစ်သွားရ၏။

ဒါကြောင့် ပုပုဂင်တိုတိုဗလကောင်းကောင်း ဟုမ်ကျင်းက အလျင်စလို ဆိုင်ရှင်လူဝကြီးထံ လှမ်းမေးလိုက်သည်မှာ....

‘အစောကြီးရှိသေးတာပဲဗျာ ဘာဖြစ်လို့ဆိုင်ပိတ်ရတာလဲ’ ထိုအမေးကြောင့် ဆိုင်ရှင်လူဝကြီးမှာ ညကောင်းကင်

ပြန်ပေ၍ ဝိုင်းစက်စွာသာထွန်းလျက်ရှိသော ငွေသော်တာ လမင်းကြီးထံ ညာလက်ညှိုးငေါက်ငေါက်ထိုးလျက် တုန်လှုပ် ချောက်ချားစွာဖြင့်....

‘ဟို...ဟိုမှာ လ...လပြည့်ဆိုတာ ခင်...ခင်ဗျားတို့ မသိ ဘူးလား ခင်ဗျားတို့လဲ သန်းခေါင်ယံ မတိုင်ခင် ရွာထဲကို အရောက်သွားကြပါ’

သူတို့နှစ်ဦးစလုံးမှာ ဆိုင်ရှင်လူဝကြီး ချောက်ချောက်ချား ချား လက်ညှိုးထိုးညွှန်ပြနေသော ထိန် ဝင်းခွေးသတ္တု... သည်လမင်းကြီးထံပြိုင်တူလှမ်းကြည့်မိလိုက်ကြ၏။

ပြီးမှ ကျင်ယောင်ကအေးစက်စက်ပြုံးရယ်လိုက်ရင်း....

‘ဟင်း ဟင်း ဟင်း လပြည့်ညီ လပြည့်ညီ နေတာနဲ့ ခင် ဗျားဆိုင်ပိတ်ရတာ ဘာပတ်သက်လို့တုန်း ကျုပ်တို့ကရွာ ထဲသွားမှာမဟုတ်ဘူး ရွာအပြင်လမ်းကနေ ရွာနောက်ဘက် ကိုရီးဆက်ထွက်ကြမ’

ထိုစကားကြား ပိုက်ချာ ဆိုင်ရှင်လူဝကြီးမှာ ဆိုင်အလုပ် သမားကုယုပါ ပါးစပ်အခန်းကား ပြိုင်တူပြန် ကာတုန် လှုပ်အံ့ကြသွားကြ၏။

ပြီးမှ ဆိုင်ရှင်လူဝကြီးက သူ့ညာလက်ဝါးကို ထောက်ကာ အကြိမ်ကြိမ်ခါယမ်းလိုက်ရင်း....

‘ဟာ...ခင်...ခင်ဗျားတို့ ရွာအနောက်ဘက်ကို သွားဖို့ အချိန်မရတော့ဘူး အန္တရာယ်ဆိုးနဲ့တိုးလိမ့်မယ် မသွားကြပါ နဲ့ ရွာလည်တည်းခိုခန်းသာ အချိန်က မြန်ခရာ ကံကောင်း ဖြစ်ပါ’

မကြောက်ရွံ့စိုးရိမ်စွာဖြင့် ဟန့်တားပြောဆိုလာသော ဆိုင် ရှင်လူဝကြီးထံ ကျင်ယောင်က မကျေမချမ်းစိုက်ကြည့်ရင်း....

‘လွတ်လပ်နေတဲ့ကျုပ်တို့အတွက် အချိန်ခနဲတာပဲ နေစမ်း ပါဦး ကျုပ်တို့ ဘာအန္တရာယ်ဆိုးနဲ့ဘိုးမှာလဲ ပွင့်ပွင့်လင်း လင်းပြောပြစမ်းပါ’

ပြောလိုက်တော့ သိုင်ရှင်လူဝကြီး၏အကြည့် ညကောင်း

ကင်ယံ၌ စိုင်းစက်ထိန်လင်းစွာ သာယာထွန်းလင်းနေသည့်
လမင်းကြီးထံ လှမ်းကြည့်ရင်း သက်ပြင်းလေးကြီး တစ်ချက်
ချလိုက်ပြီးနောက်....

'အင်း....ခင်းဗျားတို့က သူစိမ်း ခရီးသည်တွေ ဆိုတော့
ကျုပ်တို့ရှစ်မျက်နှာရွာမှာ လပြည့်ညသန်းခေါင်ကျော် အချိန်
တိုင်း အန္တရာယ်ဆိုးကြီး ကြုံတွေ့နေရတာကို ခင်ဗျားတို့မှ
မဆီကြဘဲကိုး'

ဟင်းစကားကြောင့် ကျပ်ယောင်နှင့်ဟုန်ကျင်းတို့ စိတ်ဝင်
တစားရှိသွားကြရသည်။

ဒါကြောင့် ဟုန်ကျင်းက ဆိုင်ရှင်လူကြီးဆံ့ မျက်မှောင်
ကြုတ်၍စိုက်ကြည့်ရင်း အလျင်စေ့မေးလိုက်သည်မှာ....

'လပြည့်ညသန်းခေါင်ကျော်အချိန်တိုင်း ဘယ်အန္တရာယ်
ဆိုးမျိုးနဲ့ ခင်ဗျားတို့ ရှစ်မျက်နှာရွာမှာ ကြုံတွေ့နေရတာလဲ
ဆိုစမ်းပါဦး၊ ကျပ်ယောင် အတော်လေး စိတ်ဝင်စားစရာ
ကောင်းနေပြီ'

ဆိုင်ရှင်လူကြီးက စိုးရွံ့တုန်လှုပ်ဟန်ဖြင့်....

'ဒါ...ဒါ၊ စိတ်ဝင်စားစရာတဲ့ ကြောက်ရွံ့တုန်လှုပ်စရာဗျာ
လပြည့်ည လသာတဲ့ည ညဉ့်သန်းခေါင်ကျော်အချိန်တွေမှာ
မိစ္ဆာနတ်ဆိုးကောင်ကြီးဟာ၊ ကျုပ်တို့ရွာသားတွေကို တစ်
ယောက်ပြီးတစ်ယောက်သတ်ဖြတ်ပြီးလည်ချောင်း သွေးဖောက်
သွားတယ်'

မထင်မှတ်သောစကားကိုကြားလိုက်ရသဖြင့် မဟူရာလင်း
ယုန်ကျပ်ယောင်နှင့်မုဆိုးကြီးဟုန်ကျင်းတို့တအံ့တသြ ပြစ်သွား

ကြ၏။

ထိုသို့ဆိုင်ရှင်လူကြီးထုတ်ဖော်ပြောလာတော့မှ ဆိုင်စော
စောစီးစီးပိတ်ရသည့်အကြောင်းကို သဘောပေါက်နားလည်
မိကြရတော့၏။

* * *

မုဆိုးကြီးဟုမ်းကျားက တန်လှုပ်ချောက်ချားရိပ်လွမ်းခြုံ
နေသော ဝင်ရှင်လှုပ်ကြီးထံမျက်မှောင်တူနှံ၍ စိုက်ကြည့်ရင်း။

‘မိစ္ဆာနတ်ဆိုးကောင်ကြီးဆိုတာ ဘာကောင်ကိုခေါ်တာ
လဲ နာနာတာဝ သရဲတစ္ဆေထော့ ဟုတ်ဟန်မတူပါဘူး။ လူ
လည်ချောင်းသွေးကို မောက်ထုတ်တယ်ဆိုတာ ဘောကောင်
ကြီးတစ်ကောင်ဖြစ်မှာပါ’

ယင်းသို့ မုဆိုးကြီး ဟုမ်းကျားက သူ့ဘောလိက် အတွေ့အကြုံ
နှင့် တေးတေး သုံးစပ် ပြောဆိုလိုက်ခြင်းဖြစ်၏။

သည့်တိုင်ဆိုင်ရှင်လူကြီးက ညကောင်းကင်ပြင်ပေါ်ဝယ်
တစ်ရိပ်ရိပ်မြင်တက်လာသော သော်တာလမင်းကြီးထံ စိုးရိမ်
တကြီး လှမ်းကြည့်ရင်းက....

ကျုပ်တော့ အဲဒီမိစ္ဆာနတ်ဆိုးကောင်ကြီးကို ဘာခါမှ
မမြင်တွေ့ရပေမယ့် သူ့ရဲ့ ကျားဟိန်းသံလို အသံကြီးကတော့
အခုလို လပြည့်ညတွေမှာ ကြားကြားနေရတာပဲ။ ပြီးတော့
သူ့လည်ချောင်းသွေးဖောက်စုပ်သွားတဲ့ အစွယ်ပေါက်ကြီး
ကလဲ ကြီးမားတဲ့ ကျားကြီးတစ်ကောင်ရဲ့အစွယ်ပေါက်ပဲ။
နောက်သေဆုံးနေတဲ့လူရဲ့ရင်ဘတ်မှာလဲ ကျားလက်သည်းရာ
တွေတွေ့မြင်ရတယ်’

သူ့ ဆိုစကားကို နဖူးရည်တူနှံကာ ‘စူးစူးစိုက်စိုက် နား
ထောင်နေလျက်ရှိသော မုဆိုးကြီးဟုမ်းကျားက သက်ပြင်းတစ်
ချက်ချလိုက်ပြီးနောက်....

‘ဝါဆို အရှင်းလေးပဲ လူသွေးအရသာသိနေတဲ့ ကျား ဆိုး
ကြီးတစ်ကောင် ခင်ဗျားတို့ ရှစ်မျက်နှာရွာဝန်းကျင်နားမှာ

ရှိနေတာပဲ ခင်ဗျားတို့ထင်သလို မိစ္ဆာနတ်ဆိုးကြီး မဟုတ်ပါ
ဘူး’

သူ့ထင်မြင်ယူဆချက်ကို ထုတ်ဖော်ပြောပြလိုက်တော့ ဆိုင်
ရှင်လူကြီးက ခေါင်းသွင်သွင် ခါယမ်းလိုက်ကာ....

‘ဟာ....ခင် ခင်ဗျားပြောသလို သာမန်ရိုးရိုးကျားဆိုး
တော့မဖြစ်နိုင်ဘူး။ မိစ္ဆာနတ်နာနာအဝတွေက ဖန်ဆင်းသား
တဲ့ နတ်ထိုးကျိုးရဲ့ ထူးခြားတဲ့ကျားဖြစ်ရမယ်’

ထိုအခါက မုဆိုးကြီးဟုမ်းကျားက လက်မခံစွာဖြင့် ခေါင်း
တစ်ချက်ခါယမ်းလိုက်ပြီး....

‘ကယ်ကလာ မိစ္ဆာနာနာတာဝတွေ နတ်ဆိုးကြီးတွေဖန်
ဆင်းသားတဲ့ ကျားမဟုတ်ပါဘူး။ သာမန်လူတွေရဲ့ အရသာ
သိနေတဲ့ ကျားဆိုးကြီးတစ်ကောင်ပါ။ ဟုန်း....မုဆိုးကြီးနဲ့
ခင်ဗျားတို့ကို ဗုဒ္ဓအပေးနေတဲ့ မိစ္ဆာနတ်ဆိုးကောင်ကြီးနဲ့
ဒီကနေ့ လပြည့်ညဉ့်ဆန်းခေါင်ကျော်မှာ ဆုံတွေ့ ရချက်သားရဲ့
ဟင်း....ဟင်း’

‘ဟာ....ဟာ ခင်....ခင်ဗျားစိတ်ထင်သလို လျောက်လျောက်
လုပ်မနေနဲ့ ထော်ထော်ကြာအဲဒီမိစ္ဆာနတ်ဆိုးကောင်ကြီး ကျုပ်
တို့ရှစ်မျက်နှာရွာကို စိတ်ဆိုးမာန်ဆိုးနဲ့ လှည့်ပတ်အန္တရာယ်ပြု
နေပါဦးမယ်။ ကျုပ်....ကျုပ် အနူးအညွတ်တောင်းပန်ပါတယ်။
ခင်ဗျားက ခရီးသွားပါ။ ကျုပ်တို့က ဂီရုာမှာ မသေမချင်း
နေမှောဗျ’

ယင်းသို့ ကြောက်ကြောက်ရွံ့ရွံ့တောင်းပန်နေသော ဆိုင်ရှင်
လူကြီးကို မုဆိုးဟုမ်းကျားက အစိစွာယ်ပေါ်ပြီးပြလိုက်ပြီး

'ကျုပ်က ခင်ဗျားရှစ်မျက်နှာရွာကြီး လပြည့်နေ့ညတိုင်း
ခုက္ကူပေးနေတဲ့ လူသွေးသောက်ကျားဆိုးကြီးကို သုတ်သင်ရှင်း
လင်းပေးသွားမှာပါ။ ဒါနဲ့ အဲဒီကျားဆိုးကြီးဟာ ခင်ဗျားတို့
ရွာရဲ့ ဘယ်ဘက်ခြမ်းမှာရှိသလဲ'

လှမ်းမေးလိုက်တော့ ညမဟူရာကောင်းကင်ပြင်ပေါ်ဝယ်
တရွေ့ရွေ့ မြင့်တက်လျက်ရှိသော သီတဂူမင်းကြီးထံ အထိတ်
တလန့်ကြည့်နေသည့် ဆိုင်ရှင်လူဝဲကြီးမှာ မုဆိုးကြီးဟုမိကျင်း
ထံ အကြည့်ရှေ့ ပြောင်းရောက်ရှိလာပြီး....

'မုဆိုးကြီး တောကျွမ်းတဲ့မုဆိုးတစ်ယောက်ဖြစ်လို့ သာမန်
ရိုးရိုးကျားသတ္တဝါကို သုတ်သင်ရှင်းလင်းနိုင်ပေမယ့် အခု
နတ်မိစ္ဆာကျားကို ရင်ဆိုင်နိုင်မှာမဟုတ်ပါဘူး။ ကျုပ်စေတနာ
ကောင်းနဲ့ သတိပေးနေတာပါ။ ခင်ဗျားတို့မြန်မြန်သွားကြ
ပါတော့ တဖြည်းဖြည်းနဲ့ ညဉ့်နာရီမောင်းနှစ်ချက်တီးချိန်
ရောက်လာတော့မယ်'

ထိုစကားကြားလိုက်ရတော့ မုဆိုးကြီးဟုမိကျင်းမှာ ဆတ်
ကနဲရယ်မောလိုက်ကာ....

'ဟင်း....ဟင်း....ဟင်း အေးပါဗျာ၊ ကျုပ်ကလဲ တစ်ခါမှ
မရင်ဆိုင်ဘူးတဲ့ အဲဒီနတ်မိစ္ဆာကျားနဲ့ပဲ ရင်ဆိုင်ပြေရှင်းချင်
တာ ဖြေပါဦး အဲဒီကျားကြီးဟာ ဘယ်ကထွက်လာတာလဲ'

လှမ်းမေးလိုက်ရာ ဆိုင်ရှင်လူဝဲကြီးက ခေါင်းမာလှန်းစွာ
ရှိနေသော မုဆိုးကြီးဟုမိကျင်းထံ စိတ်မသက်မသာဖြင့် စိုက်
ကြည့်ရင်း....

'မြင်ရတဲ့လူတွေပြောတာတော့ အဲဒီနတ်မိစ္ဆာကောင်ကြီး :

ဟာ ကျောက်မျက်ရည်တောင်ပေါ်က ဆင်းဆင်းလာဘယ်
ပြောတာပဲ'

တောင်၏နာမည်ဆန်းလေးကို ကြားလိုက်ရသဖြင့် အသာ
ငြိမ်ချက်သားကောင်းချိန်းဒေသတောင်နေသော မဟူရာလင်းယုန်
ကျင်းယောင်က သူ့နှုတ်မှအသံထွက်စွာဖြင့် ရေရွတ်ပြောဆို
လိုက်မိသည်။

'ကျောက်မျက်ရည်တောင် တောင်နာမည်ကနာမည်ဆန်း
ပဲဗျာ၊ ဒီရှစ်မျက်နှာရွာရဲ့ ဘယ်ဘက်မှာရှိတာလဲ'

အမေးကို ဆိုင်ရှင်လူဝဲကြီးက မဆိုင်းမတွပင် ပြန်ဖြေလာ
သည်မှာ....

'ရှစ်မျက်နှာ နောက်ဘက်ခြမ်းမာပါ'
သည်တွင် မုဆိုးကြီးဟုမိကျင်းက ဆိုင်ရှင်လူဝဲကြီးထံမျက်
မောင်ကုတ်၍ စူးစိုက်ကြည့်ရင်း....

'ဒါဆိုရင် အဲဒီကျားဆိုးကြီးရှိနေရင် ကျောက်မျက်ရည်
တောင်ပေါ်မှာ နတ်ဆိုးမိစ္ဆာကြီးတွေနေမှာပေါ့ ဟင်း....
ဟား'

ထိုစကားကို မုဆိုးကြီးဟုမိကျင်းက ကျောက်မျက်ရည်
တောင်ပေါ်တွင် နတ်မိစ္ဆာများနေသည်ဟု တမင်ရှဲ့၍ ဆိုင်ရှင်
လူဝဲကြီးထံ ပြောဆိုလိုက်ခြင်းဖြစ်၏။

ထိုအခါ ဆိုင်ရှင်လူဝဲကြီးက မျက်လုံးပြူးမျက်ဆန်ပြူးနှင့်
ချက်ချင်းစူးပြန်ပြောဆိုလာသည်မှာ....

'ဟုတ်တယ် မုဆိုးကြီး အဲဒီကျောက်မျက်ရည်တောင်ပေါ်

မှာ ခင်ဗျားကြောင့်လို့ နတ်ဆိုးဆဲဖြူမယ်တော်ကြီး ကျွေ့ရှု
လျှာတစ်ပန်းတည်း နေထိုင်နေတယ်ဗျာ

ယင်းစကားကြောင့် မုဆိုးကြီးဟုမ်းကျင်းနှင့်မဟူရာလင်း
ယုန်ကျင်းယောင်တို့ ထာဝရတဩဖြစ်သွားတုရဲ၏။

ထိုစဉ်မဟူရာလင်းယုန်ကျင်းယောင်က လူဝကြီးထံအကြည့်
ရောက်ရင်း....

‘ခါဆို ခင်ဗျားဟိုက် လပြည့်ညသန်းခေတ်ကျော်ချိန်ဟိုင်း
ဒုက္ခပေးနေတဲ့ အဲဒီနတ်ဆိုးမိစ္ဆာကျားကြီးက နတ်ဆိုးဆဲဖြူ
မယ်တော်ကြီး ကျွေ့ရှုလျှာကို ဒုက္ခပေးစားလား’

ဟုမ်းမေးလိုက်တော့ ဆိုင်ရှင်လူဝကြီးက လှုပ်လှုပ်ရှားရှား
ဖြစ်သွားရပြီး....

‘အ... နတ်ဆိုးမိစ္ဆာကျားကြီးက သူ့ဆရာဆဲဖြူမယ်တော်
ကြီး ကျွေ့ရှုလျှာကို ဘယ်ရန်ရှာပုံ...’

မမျှော်လင့်သောစကားကိုကြားဆိုက်ရတာ မုဆိုးကြီး
ဟုမ်းကျင်းက ဆိုင်ရှင်လူဝကြီးထံ မျက်မှောင်ကြိုက်၍ စူးစိုက်
ကြည့်ရင်း....

‘ခါဆို ခင်ဗျားတို့ ရှစ်မျက်နှာရွာသုရွာသားတွေအပေါ်
ဒုက္ခပေးနေတဲ့ နတ်ဆိုးမိစ္ဆာကျားကြီးကို အဲဒီဆဲဖြူမယ်တော်
ကြီးကျွေ့ရှုလျှာက မွေးထားတယ်လို့ဆိုလိုတာလား’

သည့်တိုင် ဆိုင်ရှင်လူဝကြီးက ဆတ်ခနဲခေါင်းညိတ်၍....

‘ဟုတ်နိုင်ပါတယ်။ ဘာကြောင့်လဲဆိုတော့ အဲဒီဆဲဖြူမယ်
တော်ကြီးကျွေ့ရှုလျှာဟာ အောက်လမ်းမှော်ပညာရပ်တွေကျွမ်း
ကျင်တတ်မြောက်တဲ့ပညာရှင်ကြီးဆိုတော့ နတ်ဆိုးမိစ္ဆာကျား

ကြီးကို သူ့ပညာစွမ်းနဲ့ ချုပ်ကိုင်မွေးထားတာ ဖြစ်နိုင်ပါ
တယ်’

မဟူရာလင်းယုန်ကျင်းယောင်က ခံပြင်းလောလေသံပြင်....

‘ခါဆိုဗျာ ရွာသုရွာသားတွေအပေါ်ဒုက္ခပေးနေတဲ့ နတ်
ဆိုးမိစ္ဆာကျားကြီးကို သူ့စိတ်ကောင်းရှိရင် ထိန်းကျောင်းထား
ဖို့လိုတယ်’

မုဆိုးကြီးဟုမ်းကျင်းက မဟူရာလင်းယုန်ကျင်းယောင်အဆို
ကို ထောင့်ခံသမူပြုရင်း....

‘ဟုတ်တယ်... ခင်ဗျားတို့ ရှစ်မျက်နှာရွာသုရွာသားတွေ
အားတုံးလှူစုပြီး အဲဒီမယ်တော်ကြီးဆီသွားရောက်ပြီး သူ့
ကျာဆိုးကြီးသောင်းကျန်းနေတာကို ထုတ်ဖော်ပြောပြပြီး
တိန်းသိမ်းခိုင်းကြပေါ့ဗျာ’

ထိုစကားကြောင့် ဆိုင်ရှင်လူဝကြီးမှာ ကြောက်ရွံ့ထန်လှပီ
ချောက်ချားစွာဖြင့် လက်အစုံအထင်ယမ်းကာလျက်....

‘အာ ဟာ ဟာ... သေရွာသားပြေးသွားချင်ကြမယ်။ အဲဒီ
မြေခံကလဲဆိုး နတ်ဆိုးမိစ္ဆာဆရာတပည့်ရှိနေတဲ့ ကျောက်မျက်
ရည်တောင်ပေါ်ကို တယ်သူမှ မသွားရောက်ဝံ့ရဲပါဘူးဗျာ။
ကဲ... ကျုပ်မြေတာယုံကြပါ။ သန်းခေါင်ကျော်ခင် ခင်
ဗျားတို့ ရွာလယ်တန်းခိုခန်းအရောက်သွားကြပါ။ ကျုပ်သို့
လဲကြောက်တယ် ဆိုင်ပိတ်တော့မှယ်’

ယင်းသို့ပြောဆိုပြီး သူ့၏အကြည့်က ဆိုင်အလုပ်သမား
လေးယုကုထံ ရွှေပြောင်းရောက်ရှိသွားကာ....

‘ဟေ့ ကောင်ယုကု... ဆိုပ်မြန်မြန်သိမ်း၊ သန်းခေါင်ယံနား

ကပ်လာပြီ

လှမ်းအမိန့်ပေးလာသဖြင့် အလုပ်သမားလေး ယူကုမ္ပဏီ
ခေါင်းတဆတ်ဆညိတ်လိုက်ကာ....

‘ဟုတ်....ဟုတ်ကဲ့ဆရာဝ’

ဟုဆိုပြီး ထိုင်ခုံသုံးလေးခုံတို့ကို စုစည်းကိုင်လျက် ဆိုင်
အတွင်းသို့သယ်သွား၏။

ထိုအခါ မဟူရာလင်းယုန်ကျင်ယောင်နှင့် မိုဆိုးကြီးဟုမ်
ကျင်းတို့သည် စားသောက်ဆိုင်ရှင်လူဝကြီးမှာ သူတို့ရွာအစွဲ
အရ လပြည့်ညသန်းခေါင်ယံ အချိန်ရောက်လာလျှင် နတ်မိစ္ဆာ
ကျားကြီး အန္တရာယ်ပြုလာမည်ကို တုန်လှုပ်ချောက်ချားနေ
ကြသဖြင့် မည်သို့မျှဆိုင်ဖွင့်ရောင်းချတော့မည်မဟုတ်ကြောင်း
သဘောပေါက်နားလည်မိကြ၏။

ဒါကြောင့် မဟူရာလင်းယုန်ကျင်ယောင်မှာ သူ့သူငယ်
ချင်းဟုမ်ကျင်းထံအကြည့်ရောက်ကာ....

‘ကဲ....ဟုမ်ကျင်းရေ ဝါတို့ရှစ်မျက်နှာရွာလယ်တည်းခိုခန်း
သွားပြီး ဒီမှာ ခရီးတစ်ထောက်နားရင်ကောင်းမယ်နဲ့တူတယ်’

ထိုသို့အကြံပြုလာသောစကားကို ဟုမ်ကျင်းက ကျင်ယောင်
ထံအကြည့်ရောက်ကာ....

‘ဟာကွာ....ဒီရွာလယ်မှာ ခရီးတစ်ထောက် မနားတော့
ပါဘူး၊ ခရီးဆက်ထွက်မယ်၊ ဘာလဲ မင်း သူတို့ပြောတဲ့နတ်
မိစ္ဆာကျားကြီးအကြောင်းကြားမိတာနဲ့ တုန်လှုပ်သွားပြီလား
ဟား ဟား ဟား’

ခနဲလိုက်သောစကားကြောင့် ကျင်ယောင်က မခံချီမခံသာ

ဖြစ်သွားပြီး....

‘ဟာဗျာ ကိုဟုမ်ကျင်းကလဲ သူတို့ပြောတဲ့နတ်ဆိုးမိစ္ဆာ
ကျားကြီးကို တုန်လှုပ်ဖို့နေနေသာသာ တကယ်လက်တွေ့ပြေး
တွေ့ချင်တဲ့လူပါ....၊ အခုဟာက ကျုပ်တို့မှာ ဘာမှမစား
မသောက်ရသေးတော့ ဗိုက်ကသိပ်ဆာနေပြီ’

ထိုသို့ပြောဆိုလာတော့ ဟုမ်ကျင်းမှာ မျက်မှောင်တစ်
ချက်ကြုံတတ်သွား၍...

‘ဒါလွယ်ပါတယ်၊ ဒီဆိုင်က အရက်အိုးနဲ့ အသင့်ရှိတဲ့
စားသောက်စရာတွေ ထုပ်ဝယ်သွားလိုက်မယ်၊ လမ်းသွားရင်း
စားသောက်ကြတာပေါ့’

ယင်းအကြံပေးစကားကြောင့် ကျင်ယောင်မှာ ခေါင်း
ညိတ်ထောက်ခံကာ သူ့အတွင်းအိတ်ထဲမှ ငွေတုံးလေးငါး
တုံးကိုနုတ်ယူပြီးနောက် ညကောင်းကင်ပြင်ပေါ်တွင် တရွေ့
ရွေ့မြင့်တက်နေလျက်ရှိသော စိုင်းစက်ထိန်သာနေသည့် သီ
တဂူလမင်းကြီးထံ အထိတ်တလန့် လှမ်းကြည့်နေရှာသော
ဆိုင်ရှင်လူဝကြီးထံ ခေါင်းလှည့်လိုက်ကာ....

‘ကဲ....ဆိုင်ရှင်ကြီး ကျုပ်တို့ခင်ဗျားဆိုင်မှာ မစားမသောက်
တော့ပါဘူး၊ ဒါပေမယ့် ကျုပ်တို့ကို ဟစ်ခုကူညီပါ’

ထိုအခါ ဆိုင်ရှင်လူဝကြီးမှာ ကြောက်ရိပ် လှမ်းခြုံကျက်
ရှိသောမျက်နှာဖြင့် ကျင်ယောင်ထံအကြည့်ရွှေ့ပြောင်းလာကာ
ထုန်တုန်ခါခါလေသံဖြင့်....

‘ကျုပ်....ကျုပ်ခင်ဗျားတို့ကို ဘာ....ဘာကူညီပေးရမှာလဲ’
လှမ်းမေးလာတော့ ကျင်ယောင်က သူ့ညာလက်ထဲတွင်

အောင်ဆုပ်ကိုင် ဘေးသော ဝေငွေတူးအချို့ကို ဆိုင်ရှင်လူဝကြီး ထံလှမ်းပေးလိုက်ရင်း....

‘ကဲ...ရော့ဝေငွေတူး ကျုပ်တို့ကို မျောက်ကိုးကျောင်းအရက် နဲ့ အသက်ရှိနေတဲ့စားသောက်စရာတွေခပ်မြန်မြန်သာထုထွက်ပေး လိုက်ပါ။ ပြီးရင် ကျုပ်တို့ခင်ဘူးဆိုင်ရှေ့က ထွက်သွားကြ မှာပါ’

ယင်းဆိုင်ကားကြောင့် ဆိုင်ရှင်လူဝကြီးမှာ ကောင်းကင် ယံတိုင် အစွမ်းကုန် ထိန်သင်းယျက်ရှိသည့် လပီမာန်ကြီးထံ တုန်ယုပ်ချောက်ချားစွာဖြင့် လှမ်းကြည့်လိုက်ရင်း....

‘ဟာ... အချိန်... အချိန်မ ရအတော့ပါလော့’

ညည်းညည်းသုညု ခြောက်ဆီလာသဖြင့် ဟုတ်ချမ်းကစိတ် မရွတ်ဘေးလေသိဖြင့်....

‘ကဲဗျာ ခင်ခေါင်ကျော်ဖို့အချိန်ရပါသေးတယ်။ ခင်ဘူး ဒီလိုတော့ဝေငွေလို့ အချိန်မကြာသင့်ဘဲ ကာဝနရတာ ကျုပ်တို့ ကိုလုပ်ပေးသင့်တာ မြန်မြန်လုပ်ပေးစမ်းပါ’

‘အေးဗျာ... အေးဗျာ ခင်ဗျားတို့ခဏခစာင့်’

‘ကောင်းပြီ’

သည်နောက် ဆိုင်ရှင်လူဝကြီးကြီးသည် သူ့ဆိုင် အတွင်းသို့ ခပ်ဆုတ်ဆုတ်လေးဝင်ရောက်သွားလေသည်။

ကုမ်းတစ်ယာညက်ခန့် အကြာတွင် ဆိုင်ရှင်လူဝကြီးမှာ အရက်အိုးနှစ်အိုးနှင့် စားသောက်ဖွယ်ရာ အသုပ်သိုးထုပ်ဆွဲ ဝင်လျက် သူတို့ဆံခပ်မြန်မြန်နောက်ရှိသလေသည်။

အနားရောက်လာတော့ ဆိုင်ရှင်လူဝကြီးက ကျင်ယောင်

ထံ သူ့လက်ထဲမှ ပစ္စည်းပစ္စယများကို လှမ်းပေးလိုက်ရင်း....
‘ကဲ...ရော့ အရက်အိုးနှစ်အိုးနဲ့ ရှိသမျှအမြည်းအတူထည့် ပေးလိုက်ပါတယ်။ သည်မယ်သည်မယ်’

ပစ္စည်းပစ္စယများလှမ်းယူပြီး ရထားလုံးဆီသို့ ကျင်ယောင် လှမ်းသွားစဉ် ရုတ်တရက်ဆိုင်ရှင်လူဝကြီးက လှမ်းခေါ်လာ ဖြင့် သူ့ခြေစုံရင်က နောက်ပြန်လှည့်ကြည့် ဖိုက်ရပြီး....

‘ဘာပြောလို့လဲ’

လှမ်းမေးလိုက်နဲ့တော့ ဆိုင်ရှင်လူဝကြီးက စိုးရိမ်ကြောင့်ကျ ယေးအကြည့်ဖြင့် ကျင်ယောင်တို့ထံစူးစိုက်ကြည့်ရင်း....

‘ကျုပ်... ကျုပ်ဝေငွေနာနဲ့ တားမြစ်နေတာပါဗျာ။ ဟော ဟိုမှာ သင်္ကြမ်းက ကောင်းကင်ကည့်သည့် ရောက်ခါနီးနေပြီ။ ဒီခရီးမဆက်ဘဲ ကျုပ်တို့ရွာလည်ဟည်းခိုခန်းမှာ မရီးတစ် ထောက်နားကြပါလားဗျာ’

သည်တွင် ကျင်ယောင်က ပြုံးလိုက်ပြီးနောက်....

‘အေးဗျာ... ခင်ဗျားရဲ့ခစာနာကို ကျုပ်တို့ လေးစားပါ တယ်။ ကျုပ်တို့ခရီးမဆက်လို့မရဘူး ကျုပ်တို့က ကြမှာ ကျုပ် တို့ယုံကြည်ပါတယ် သွားမယ်ဗျာ’

ပြောဆိုပြီးနောက် ကျင်ယောင်မှာ ရထားလုံးဆီသို့ဦးတည် လျှော့ကလမ်းလာလေသည်။

ထိုအချိန်တွင် ဟုတ်ချမ်းမှာ ရထားလုံးတံခါးကိုဖွင့်လျက် ရထားအိမ်ပေါ်သို့ တက်ရောက်သွားသည်။

ရထားပြတင်းပေါ် အနားသို့ ရောက်ရှိလာသော ကျင် ယောင်လက်ထဲမှ အရက်အိုးနှစ်အိုးနှင့် အမြည်းထုပ်ချားကို

ရထားပေါ်သို့ ဟုမ်ကျင်းကလှမ်းယူသည်။

‘ရော့....ကိုဟုမ်ကျင်း’

‘အေးအေး လမ်းကျမှ လရောင်ထိန်ထိန်အောက်မှာအေး
အေးလူလူစကားပြောရင်း စားသောက်ကြတာပေါ့!’

‘ကောင်းတဲ့အစီစဉ်ပေါ့ဗျာ’

ထိုသို့ပြောဆိုပြီးနောက် ကျင်ယောင်မှာ ရထားမောင်း
နှင်သောနေရာဆီသို့ ကက်ရောက်သွားလေသည်။ ပြီးနောက်
ကျင်ယောင်က သူ၏မဟူရာမြင်းနက်ကြီးကို စတင်မောင်းနှင်
လိုက်လေတော့သည်။

* * *

အခန်း (၂)

ဂူစောင့်ဝိညာဉ်၏ကျိန်စာလော

‘ခွပ် ခွပ် ခွပ် ခွပ်’

လူကြီးစားသောက်ဆိုင်ရှေ့မှ စိုင်းနှင်ထွက်သွားသော
ကျင်ယောင်တို့ ရထားလုံးကိုဆိုင်ရှင်လူကြီးက စိုးရိမ်မကင်း
စွာဖြင့် လှမ်းကြည့်ရင်း....

‘ဟူး....ဒီလူတွေ ငါ.... ငါတားမြစ်လို့လဲ မရပါလား
မကြာခင် ဒီလူနှစ်ယောက်တော့ ကကြမ္မာဆိုးနဲ့ ဆုံတွေ့ကြ
တော့မယ်’

စည်တွင် ဆိုင်ရှေ့တွင်ခင်းကျင်းထားသော စားပွဲခုံများ
ထိုင်ခုံများကို သိမ်းဆည်းပြီးသည့် ဆိုင်အလုပ်သမားလေး
ကုယုတစ်ယောက် ဆိုင်ရှင်လူကြီးအနား ချဉ်းကပ်ရောက်
ရှိလာပြီး....

‘ဆရာ... ဆရာဝ ဝီလူနစ်ယောက်တော့ နတ်ဆိုးမိစ္ဆာ
ကောင်ကြီးနဲ့ကြုံတွေ့ပြီး ကံဆိုးရတော့မယ် ထင်ပါတယ်’

ထိုအခါ ထိန်လင်းလျက်ရှိသော ငွေလရောင်အောင်ဝယ်
တရွေ့ရွေ့စိုင်းနှင်းနေသည့် မဟူရာမြင်းနက်ကြီး တသော
ရထားလုံးကို ဝိတ်မသင်္ကာစွာဖြင့် ဘေးရီရင်း သက်ပြင်းလေး
ကြီးချလိုက်ပြီးနောက်....

‘ဟင်း....အေးကွာ ငါတော့လူသားချင်း ဒုက္ခရောက်မှာ
စိုးလို့ အသည်းအသန်ဟင်းမြစ်နေတာကို သူတို့က ငါကောင်း
ကိုလေးလေးနက်နက်သက်မခံ မယုံပြည်တော့သူတို့က ကြမ္မာ
ဆိုးကို သူတို့ဖန်တီးကာပဲ့ ကိုယ့် ကံကြမ္မာခင်သန်းခေါင်
ယံရောက်တော့မယ်၊ ငါ့ကို ဆိုင်မြန်မြန်ပိတ်ပြီး ဟိုလူတွေ
သတင်းနားစွင့်ထောင်ကြတာပေ! ကွာ’

‘ဟုတ်....ဟုတ်ကဲ့’
သည်နောက် ဆိုင်ရှင်လူဝကြီးနှင့်ဆိုင်အလုပ်သမားကုယ့်
တို့ဆိုင်ထဲသို့ပင်ရောက်ကြပြီးနောက် ဆိုင်ကံသားတံခါးချပ်
ကြီးအောက်ချ၍ ပိတ်လိုက်လေသည်။

ထိုအချိန်တွင် ကျင်ယောင်သည် သူ၏မဟူရာမြင်းနက်ကြီး
ကို ထိန်လင်းအေးချမ်း ဂျက်ရှိသည့် လရောင်ဖြင့် ကျက်သွမ်း
ခြုံထားမှုကြောင့် ရှစ်ချက်နှာရှာအပြင်ဘက် ဝင်းဝင်းငါဝါ
ရှိနေသောလမ်းပေါ်ဝယ် ပုံမှန်စိုင်းနှင်လျက်ရှိ နပေသည်။

ဆိတ်ငြိမ်လွန်းလျက်ရှိသော ညည်ယံဝယ် မဟူရာမြင်းနက်
ကြီး၏ခွာသံက စည်းချက်မှန်မှန် ထွက်ပေါ်ပြန်လွင့်လျက်ရှိနေ
လေသည်။

သို့နှင့် မဟူရာလင်းယုန်ကျင်ယောင်မှာ မဟူရာမြင်းနက်ကြီး
ကို ကွမ်းနှစ်ရာညက်ခန့်မောင်းနှင်လာရာ လမ်းတစ်ဖက်တွင်
ကျယ်ပြန့်လျက်ရှိသည့် မြက်ခင်းပြင်ရွှေ့သို့ ရောက်သောအခါ
သူ၏မြင်းနက်ကြီးအားဇက်ကြီးလုပ်၍ ချတ်ခြည်းရပ်ဆိုင်းလိုက်
၏။ ထိုစဉ် ရထားပြတင်းပေါက်ဝမှ မုဆိုးကြီးဟုမ်ကျင်းက
ခေါင်းပြုထိုးထွက်လာပြီး....

‘ကျင်ယောင်ရေ ဟာသို့ရထားရပ်လိုက်တာလဲ’

‘လှမ်းမေးလာတော့ မဟူရာလင်းယုန် ကျင်ယောင်မှာ
ခေါင်းလှည့်ကြည့်လာပြီး....’

‘ငါ့ကို မြက်ခင်းမှာထိုင်ပြီး စားသောက်ကြရအောင် မင်း
တော့မသိဘူး၊ ငါတော့ ဗိုက်သိပ်ဆာနေပြီကွာ’

ပြောဆိုလိုက်ရာ ရထားအိမ်ပြတင်းပေါက်ဝမှ ခေါင်းသိုး
ထွက်လျက်ရှိသော မုဆိုးကြီးဟုမ်ကျင်းက ထောက်ခံသည့်
အနေဖြင့် ခေါင်းဆတ်ကနဲညိတ်လိုက်ပြီး....

‘အေး....မင်းအစီအစဉ် သိပ်ကောင်းတယ်၊ ငါလဲ မြင်း
ရထားရပ်နားမယ့်အချိန်ကိုဗိုက်ဆာဆာနဲ့ စောင့်နေရတာကွာ’

‘ကဲ....ကိုဟုမ်ကျင်း အရက်အိုးနဲ့ အစားအသောက်တွေသာ
ရထားပေါ်က ယူချလာတော့ဗျာ’

ထိုသို့လှမ်းပြောလိုက်တော့ မုဆိုးကြီးဟုမ်ကျင်းက....

‘ကေး...အေး ငါယူချလာမယ်’

ထို့နောက်တော့ မဟူရာလင်းယုန်ကျင်ယောင်မှာ ရထား၊
မောင်းနှင်သောနေရာမှ မြေပြင်ပေါ်သို့ လွှားကန်ခန့်ဆင်း
လိုက်၏။

ပြီး...လဲရောင်ပက်ဖြန်းထားမှုကြောင့် စိမ်းလန်းမနသော
မြက်ခင်းပြင်ဆီသို့ သူ တရွေ့ရွေ့ လျှောက်လှမ်းသွား၏။

မြက်ခင်းပြင်ပေါ်သို့ရောက်သောအခါ မဟူရာလင်းယုန်
ကျင်ယောင်မှာ စိတ်လွတ်ကိုယ်လွတ် ဖင်ထိုင်ချလိုက်၏။

ပြီးနောက် မဟူရာညကောင်းဟင်ပြင်ပေါ်ဝယ် စိုင်းစစ်
ပြည့်ဝန်း သာထွန်းလျှက်ရှိသော သော်တာလေငွေယုန်ကို မဟူ
ရာလင်းယုန်ကျင်ယောင်ကလှမ်းဝေးရီကြည့်ရင်း သူ ရက်ထဲဝယ်
ကြည်နူးချမ်းမြေ့စွာ ခံစားမိရင်း....

‘ဟာ... သိပ်ကြည်နူးချမ်းမြေ့ စရာကောင်းလှန်းတဲ့ ပပြည့်
ညကြီးပါလား။ အင်း... ဂီလောက်စိတ်ရှုပ်လှမ်း မြေ ရမယ့်
လပြည့်ညမျိုးမှာ ဒီရှစ်မျက်နှာ ရွာလှရွာသားတွေကလေးလုံး
ကြောင့် ရွှံ့တုန်လှုပ်ချောက်ချားနေကြပြီ။ စိတ်ဆင်းရဲဒုက္ခ

ရောက်နေကြချိန်ကလဲ ‘ဟာကယ်တော့ သူ့ကိုပြောတဲ့ နတ်မိစ္ဆာ
ကျားဆိုးကြီးဟာ ဒီရွာကိုအန္တရာယ်ပေးနေသလား’

‘ဟေ့ကောင်ကျင်ယောင် လကြီးကိုဝေးရီကြည့်ရင်း အိမ်
ကို လှမ်းဆွတ်သတ်ရနေပြီလား’

ရှက်တရက်လှမ်းမေးလာမှုကြောင့် မဟူရာလင်းယုန်ကျင်
ယောင်၏ လရောင်ကြားဝယ် ပြန်လွှင့်နေသော အဘွားမျှင်
များ ရုတ်ခြည်းပြတ်ခဏာက သွားရ၏။

သူ့အကြည့် လဲရောင်ဆမ်းထားသော မြက်ခင်းပေါ်သို့
အရက်အိုးနှစ်အိုးနှင့် စားသောက်စရာ အထုပ်များ ချခင်းနေ
သည့် မုဆိုးကြီးဟုမ်ကျင်းထံ ရွှေ့ပြောင်းရောက်ရှိလာပြီး....

‘အိမ်ကို လှမ်းဆွတ်သတ်ရနေတာမကုတ်ပါဘူး။ အခုလို
လပြည့်ညရဲ့ ကြည်နူးချမ်းမြေ့ သာယာမှု ဝိ မခံစားနိုင်ရုံတင်
ဒီရှစ်မျက်နှာရွာရဲ့ ဒုက္ခကိုတွေးပြီးစိတ်မကောင်းဖြစ်မိတာပါ’

ယင်းသို့ပြောလာတော့ မုဆိုးကြီးဟုမ်ကျင်းမှာ မဟူရာ
လင်းယုန်ကျင်ယောင်နှင့် မျက်နှာချင်းဆိုင်နေရာတွင် ကပ်ပျဉ်
ခွေထိုင်ချ လိုက်ရင်းစာ

‘အေး... ငါလဲမုဆိုးပီပီ ဒီလိုကျားဆိုးတစ်ကောင်ကြောင့်
တစ်ရွာလုံး စိတ်ဆင်းရဲကြုံတွေ့ခံစားနေရတာကို ငါနိဂံထ

မခံချီမခံသာဖြစ်ရတယ်၊ ကဲ...အရက်သောက်လိုက်ဦးကွာ၊
ငါတို့ခရီးစဉ်က သန်းခေါင်ထက် ညဉ့်မနက်တော့ပါဘူး'

ထိုစကားကြားလိုက်ရအည်နှင့် မဟူရာလင်းယုန်ကျင်ယောင်
မှာ သယောကျာ်းဖြင့် ဟက်ကန်နဲ ရယ်မောလိုက်ပြီး....

'ဟင်း...ဟင်း...ဟင်း တော်ကြာပဲ သန်းခေါင်ယံအချိန်
ရောက်တော့မှာပါ'

ဟု ဆိုကာ မျောက်ကိုးကောင်အရက်တစ်လုံးကို လှမ်းယူ
လိုက်ပြီးနောက် အဖုံးအားပွင့်၍ မြောက်ပင်ကမော့သောက်
လိုက်၏။

တစ်ကျိက်လောက် မော့သောက်လိုက်ပြီးနောက် ဖြန့်
ခင်းထားသောအမြည်းထုပ်ထဲတွင် အသင့်ထည့်ပေးလိုက်သည့်
ဝါးတူတစ်စုံကို လှမ်းယူလှက်၏။ ပြီးလျှင် အမြည်းထုပ်ထဲမှ
အမြည်းတစ်တုံးကို ဝါးတူဖြင့် ညှပ်ထူ၍ သူ့ပါးစပ်ထဲသို့ထိုး
သွင်းလိုက်၏။

ထိုအချိန်တွင် မုဆိုးကြီးဟုမ်ကျင်းလည်း မျောက်ကိုး
ကောင်အရက်အိုးကို မြောက်ပင်၍ မော့သောက်နေ၏။

ယင်းသို့သောက်စားနေရင်းကမဟူရာလင်းယုန်ကျင်ယောင်
မှာ မျက်မှောင်ကြုတ်၍ တစ်စုံတစ်ခုကို တွေးတောစဉ်းစား
လိုက်မိပြီး မုဆိုးကြီးဟုမ်ကျင်းထံ အကြည့်ရောက်ကာ....

'ကိုဟုမ်ကျင်း ကျွန်တော်စိတ်ထဲ မရှင်းမလင်းဖြစ်နေတ
က သူတို့ပြောတဲ့ နတ်မိစ္ဆာကျားဆိုးတာ သာခြားနေတော့မှ
ဒီရှစ်မျက်နှာရွာကလူတွေကို ဒုက္ခပေးဘဲ အေးငြိမ်နေတဲ့
အချက်ပဲ'

ယင်းအမေးကြောင့် မုဆိုးကြီးဟုမ်ကျင်းမှာ နဖူးကြော
ရှု့မျှ တစ်ချက်စဉ်းစားတွေးတောပြီးမှ....

'ကျင်ယောင် ဝါကလဲ ကျားဆိုးကြီးဟာ အခြားနေ့တွင်
မှာ တခြားရွာတွေ သွားရောက်အစာရှာလဲရှာနေမယ်၊ ဒါမှ
မဟုတ် တောထဲမှာပဲ အခြားတောကောင်တွေကို ရှာဖွေ
ဖမ်းဆီးစားသောက်နေလိမ့်မယ်၊ အဲ...လပြည့်ညရက်တွေတိုင်း
လူသွေးဆာလာတတ်တဲ့အကျင့် ဆွဲကပ်နေတဲ့ ကျားဆိုးဆိုးရင်
အဲဒီလပြည့်ညရောက်တိုင်း လူသွေးမသောက်ရဘဲမနေနိုင်ဘူး၊
ဒါကြောင့် အဲဒီညတိုင်း ဒီရှစ်မျက်နှာရွာက လူတွေကို ဒုက္ခ
လာပေးတော့တာပဲ'

သူ့ထက် အသက်သုံးနှစ်ခန့်ကြီးမြင့်ပြီး ငယ်ငယ်ရွယ်ရွယ်

ကလေးကတည်းက တောလိုက်ခြင်း၊ လုပ်ဖြင့် အသက်မေး
ဝမ်းကျောင်း ပြုလုပ်လာသူမို့ အတေးသဘာဝ အခြေအနေ
တောတောင်တို့ မှီတင်း၍နေထိုင်စားသောက်ကြတတ်သော
တောကောင်တို့ အဝယ်များ၏ အလေ့အထကို နားလည်
ကျွမ်းကျင်သည် မုဆိုးကြီးဟုမိကျင်းထံမှ ထူးထူးခြားခြား
စကား ကြားလိုက်ရမှားကြောင့် မဟူရာလင်းယုန် ကျင်ယောင်
တစ်ခုထပ်ပြုစီသွားရ၏။

ငါကြောင့် မဟူရာလင်းယုန်ကျင်ယောင်မှာ မုဆိုးကြီး
ဟုမိကျင်ထံ စူးစိုက်ကြည့်ရင်း....

‘ကံ့ဟုမိကျင်း တောလိုက်စားခဲ့တဲ့သက်တမ်းမှာ ဒီသပြေညွ
ညွတွေမှာပဲ လူတွေကို လိုက်လံဒုက္ခပေးတဲ့ဟာမျိုး ကြီးထွား
ဖူးလား’

လှမ်းမေးလာတော့ မုဆိုးကြီးဟုမိကျင်းက ခေါင်းဘစ်
ချက်ခါးယမ်းလိုက်ရင်း....

‘တစ်ခါမှတော့ မကြုံဖူးခဲ့ဘူး၊ ဒီတစ်ခါ ထူးထူးခြားခြား
ကြုံတွေ့နေလို့ အံ့ဩမိနေတာ၊ ခုနက ငါပြောပြတာလဲ ငါ
အပေးပြောပြခဲ့ဖူးတဲ့ စကားတွေ ပြန်ပြောင်းပြောပြနေတာပဲ’

‘နောက်ကျန်တော်ကြားဖူးနားဝရှိတာ မေးချင်တယ်’

‘ဘာများ ကြားဖူးခဲ့လို့လဲ’

‘အော်....အောက်လမ်း မှော်အတတ်ပညာနဲ့ လူစင်စစ်က
နေ ကျားဘဝခေတ္တပြောင်းသွားတတ်တဲ့ အကြောင်း ကြားဖူး
တာ၊ အဲဒါကောဖြစ်နိုင်ပါ့မလား’

ထိုကောင်းကြောင့် မုဆိုးကြီးဟုမိကျင်းက အမေးကို ချက်
ခြင်းမခါးနိုင်သေးဘဲ ညကောင်းကင်ပြင်ပေါ်တွင် ထိန်လင်း
စွာ ဘာထွန်းနေသော သီဟဂူလမင်းကြီးကို တစ်ချက်လှမ်း
ကြည့်ရင်း....

‘အေး....မင်းပြောသလို ငါအဖေပြောပြခဲ့ဖူးလို့ သိရတာ
တော့ လူ့ဘဝကနေ ကျားဘဝပြောင်းလဲသွားတဲ့ သမန်း
ကျားမိတ်တမျိုးတော့ ရှေးဟောင်းပုပြင်အင်ပုန် မှီခိုခဲ့သလို၊
ငါတောလိုက်သက်တမ်းမှာတော့ တစ်ခါမှမကြုံဖူးဘူး’

‘အာ....ဟုတ်တယ်....ဟုတ်တယ်၊ အခု ရှစ်ချက်နာရွာကို
လပြည့်သန်းခေါင်ဝ ကျပ်တိုင်း ဒုက္ခပေးလေ့ရှိတာ၊ အဲဒီသမန်း
ကျားမျိုး မဖြစ်နိုင်ဘူးလား’

ထိုကုမေးကြောင့် ဟုမိကျင်းမှာ လှုပ်လှုပ်ရှားရှားဖြစ်သွား
ရပြီး....

‘အင်း အင်း.... ငါကတော့ အခုရှစ်ချက်နာရွာမှာ လပြည့်

ညသန်းခေါင်ကျော်အချိန်မှာ ဆိုးဘွမ်းသောင်းကျန်းနေတဲ့ ကျားဆိုးကတော့ ကိုယ်တွေ့မကြုံရသေးတော့ အတတ်မပြော နိုင်ဘူး။ ဒါပေမယ့် ငါပြောတဲ့သမန်းကျားဟာ ရှေးမဟာဝင်း စာအုပ်တွေမှာသာ ပုံပြင်သဖွယ်ရှိခဲ့တာပါ။ တကယ်လက်တွေ့ တွေ့တော့ ဖြစ်နိုင်မလဲမထင်ဘူးလေ။

သည်နောက် သူတို့နှစ်ဦးစလုံး ကိုယ့်အတွေးနှင့်ကိုယ် စကားကြောခေတ္တပြတ်တောက်သွားကြပြီးနောက် ညပိုးမွှား ကောင်လေးများ၏ ဆူဆူညီညီအော်ဟစ်သံ၊ စဉ်ဆက်မပြတ် တသုန်ထုန်တိုက်ခိုက်နေမှုကြောင့် လျှပ်ခတ်လျက်ရှိနေကြသော သစ်ရွက်များ၏ လျှပ်ရှားတိုက်ခတ်သံ စသည်...စသည် အသံ ဗလလေးများသည် ညဉ့်နက်ဝီတသံပမာ့ ကြီးစိုးမင်းမူ လျက်ရှိနေပေ၏။

ဆိုအခိုက်မှာပင်

‘တုံ တုံ တုံ တုံ’

ရှစ်မျက်နှာရွာသည်ရှိ ကင်းရုံမှ နာရီမောင်းခေါက်သံ ဆယ်နှစ်ချက်တိတိ ဆိတ်ငြိမ်လျက်ရှိသော ညည့်ယံကိုထိုး ဖောက်လျက်ရှိနေပေ၏။

ဟုတ်ပါသည်။ ဖြည့်ဝိုင်းစက်နေသော သီတဂူလမ်းကြီး သည်လည်း ညကောင်းကင်ပြင်အလယ်ဗဟိုသို့ ရောက်ရှိနေချေ

ပြီ။ ထိုနာရီမောင်းခေါက်သံကြားလိုက်ရသော မဟူရာလင်း ယုန် ကျင်ယောင်မှာ သူတို့ခေါင်းတည့်တည့်ပေါ်ဝယ် ရောက် ရှိနေသော လမ်းကြီးကို တစ်ချက် ခေါင်းမော့ကြည့်လိုက် ပြီး....

‘ကဲ....ကိုဟုမ်ကျင်းရော၊ နာရီမောင်း ဆယ်နှစ်ချက်တီး သွားပြီ၊ ကျွန်တော်တို့လဲဗျာ့ကဲဆာပြေသွားကြပြီ၊ ခရီးဆက် ယွန်းကြရအောင်’

ယင်းသို့ပြောလာတော့ ဟုမ်ကျင်းက သဘောတူညီသည့် အလား ခေါင်းညိတ်လိုက်ပြီး ...

‘အေးကွာ....သွားကြရအောင်၊ ငါ့တို့သွားမယ့်မိုးညိုရွာ ကတော့ မိုးလင်းမှပဲရောက်တော့မယ်ထင်ပါတယ်’

‘ရောက်တဲ့အချိန်ပေါ့၊ ကိုဟုမ်ကျင်းရော၊ ပူစရာဖိုက်လို့’

သည်နောက် မဟူရာမြင်းနက်ကြီး မောင်းနှင်မည့်နေရာ သို့ မဟူရာ လင်ယုန်ကျင်ယောင် တက်ရောက်လိုက်သလို မုဆိုး ကြီး ဟုမ်ကျင်းမှာလည်း ရထားအိမ်အတွင်းသို့ တက်ရောက် လိုက်၏။

သိပ်မကြာပါချေ။

မဟူရာမြင်းနက်ကြီးကထားသော ရထားဖုံးမှာ လရောင် ဆမ်းထားမှုကြောင့် ဝင်းဝါနေသည် ရွာပြင်ပတ်လမ်း

အတိုင်း ရှစ်မျက်နှာရွာအနောက်ဘက်ဘီသို့ ဦးတည်ပြေးလွှားနေ၏။

ထိုအချိန်တွင် မကြာခင် နတ်ဆိုးပိစ္ဆာကြီး ရှစ်မျက်နှာရွာဆီသို့ နောက်ရှိလာကော့မည်ဟု ကြောက်ရွံ့တုန်လှုပ်စွာဖြင့် ရွာသူရွာသားများ အိမ်အသီးသီး ဝယ်ခိုအောင်းရင်း ရသမျှတုရားကထာမန္တန်များ၊ ကောင်းပန်သံများ ကြိုက်၍ရွတ်ဆိုနေကြ၏။

ယင်းသို့ ရှစ်မျက်နှာ ရွာသူရွာသားများ အိမ်အတွင်း၌ စိုးရွံ့ထိတ်လန့်နေချိန်တွင် မဟူရာ မြင်းနက်ကြီး ကထားသော ရထားလုံးတစ်စင်းမှာ ကြောက်ရွံ့ထိတ်လန့်မှု ကင်းမဲ့စွာဖြင့် ရှစ်မျက်နှာရွာအနောက်ဘက် တော်ကန်းထဲသို့ ချောကဲ၍နေချေပြီ။

ယင်းတောတန်းထဲသို့ ပြတ်သန်းဝင်ချောက်လျက်ရှိသော လမ်း၏တစ်ဖက်တစ်ချက်တွင် သစ်ပင်ကြီးများ အုပ်အုပ်ဆိုင်ဆိုင် ပေါက်ချောက်လျက်ရှိနေသဖြင့် သစ်ပင်ရိပ်များ ကားလမ်းပေါ်သို့ လွှမ်းခြုံကျချောက်လျက်ရှိနေပေ၏။

မဟူရာလင်းယုန် ကျင်သောင်သည် မဟူရာမြင်းနက်ကြီးကို တောလမ်းအတိုင်း ပုမှန်ဖောင်းနှင့်လာရာ လမ်းနဘေးရှိ အုပ်အုပ်ဆိုင်ဆိုင်ရှိနေသော ညောင်ပင်ကြီးအောက်အရောက်တွင်...

‘ဗုန်း ဗုန်း ဗုန်း’

‘အီး ဟီး ဟီး ဟီး’

‘ဟေ ငနက်ကြီး..... ငနက်ကြီး၊ ဓါ တာဖြစ်သွားရပြန်တာတုန်း’

ပုမှန်ပြေးလွှားနေသော မဟူရာမြင်းနက်ကြီးမှာ ရက်တရက် ဇက်ကြီးမသပ်ဘဲ ရွှေကွင်းကြီးမားသည့် အန္တရယ်ကောင်တစ်ကောင် တွေ့ဆုံရသည့် အလား ခြေစုံရုပ်ဘန်သွားရ၏။

ဓါကြောင့်မို့ နောက်ဘက်မှရလားအိမ်မှာလည်း ခလောက်ဆန်စွာ ရပ်သွားရ၏။

ရထားအိမ်ထဲတွင် ငိုက်မြည်းလိုက်ပါလာခံကာ ဟုတ်ကျင်းပင် လွင့်စဉ်က ရထားနံရံဖြင့်တိုက်ခိုက်မိကာ သူ့ခေါင်းပင် ထူပူသွားရ၏။ သူ့အိပ်ချင်သည် စိတ်များပင် ယူပစ်သလို လွင့်စဉ်ပပျောက်သွားရလေ၏။

ဓါကြောင့် သူ့ရထားပြတင်းပေါက်မှ ခေါင်းထိုးထွက်ကာ ရထားအရှေ့ပိုင်းဆီသို့ လမ်းကြည့်လိုက်မိသောအခါ မဟူရာမြင်းနက်ကြီး ပထပ်ရပ်၍ ဟီးတိုက်နေသည်ကို လမ်းမြင်တွေ့လိုက်ရ၏။

ထိုအချိန်တွင် မဟူရာလင်းယုန်ကျင်သောင်းမှာ သူ၏မဟူ ရာမြင်းနက်ကြီးကို ရွှေဆက်ခရီးနှင့်ရန် မောင်းနှင်သော်လည်း လုံးဝခြေလှမ်းခြင်းမရှိဘဲ ခြေစုံရပ်ကာ ပေကပ်ကပ်လုပ်နေလေ သည်။

‘တောက်....ငနက်ကြီးက ဘာအလိုမကျပဲ ကပ်တတ်တတ် လုပ်နေရတာလဲ မသိဘူး’

ထိုသို့ ကျင်ယောင်ကမကျေမနပ်ဖြစ်ကာ မြည်တုန်လိုက်၏။ သည်တွင်သူ့ မှာစိတ်မရှည်နိုင်တော့ပဲ ပေတေတေကပ်တပ်တပ် လုပ်နေသော မြင်းနက်ကြီးကို နှင်ရန် သူ့ညှာလက်ထဲမှ ကျာ ပွတ်အား မြှောက်ပင့်လိုက်စဉ်....

‘ဟေ့....ကျင်ယောင်၊ မင်းရိုက်နေလို့ ငနက်ကြီးက လုံးဝ ထွက်တော့မှာမဟုတ်ဘူး၊ သူ့ရွှေမှာ အန္တရယ်ရှိမှန်းသိနေလို့ ကြောက်ကန်ကန်ရပ်နေတာကွ’

ထိုသို့ပြောဆိုရင်း ရထူးအိမ်ပေါ်မှ ဟုမ်ကျင်းဆင်းချ လာ၏။

ဒါကြောင့် ကျင်ယောင်မှာ သဘောပေါက်နားလည်သွား ရပြီး သူ့ညှာလက်ထဲမှ ကျာပွတ်ကို ခေါင်မိုးပေါ်တင်လိုက် ၏။ ပြီးလျှင် မြင်းနက်ကြီးကို လာရာလမ်းကို ဦးလှည့် လိုက်၏။ ထိုအခါ စောစောက ပေကပ်ကပ်လုပ်နေသော မဟူရာမြင်း ကြီးမှာ လျော့လျော့ရှူရှူပင် နောက်ထက်သို့ ဦးလှည့် သွား သည်။

ပြီးနောက် ခပ်လှမ်းလှမ်းရှိ လမ်းဘေးမြက်ခင်းပေါ်သို့ မဟူရာမြင်းနက်ကြီးကို ထိုးရပ်လိုက်၏။

ထိုစဉ် သူ့ဆီသို့ မုလိုးကြီးဟုမ်ကျင်း တရွှေ့ရွှေ့လျှောက် လှမ်းလာ၏။ အနားရောက်တော့ ထူးခြားသောအရိပ်ယောင် လှမ်းခြုံလျက်ရှိသည့်မျက်နှာနှင့် ဟုမ်ကျင်းက ကျင်ယောင်ထံ အကြည့်ရောက်ကာ....

‘ကျင်ယောင် ရှေ့နားဝန်းကျင် တဝိုက်မှာတော့ တော ကောင်ကြီးတစ်ကောင် ရှိနေတာသေချာတယ်’

မထင်မှတ်သောစကားကို ကျင်ယောင် ကြားလိုက်ရပြီး အံ့အားသင့်ကန်ဖြင့်

‘ဟုတ်လား ကိုဟုမ် ကျင်း၊ ကေန္တ ဟိုဆိုင်ရှင် လူဝကြီး ပြောတဲ့အတိုင်း ရှေ့မှာ နတ်မိစ္ဆာကျားဆိုးကြီးရောက်နေပြီနဲ့ တူတယ်’

လှမ်းမေးလာတော့ ဟုမ်ကျင်းက ခေါင်းထစ်ချက်ညိတ် လိုက်ပြီး

‘သူတို့ပြောတဲ့ နတ်မိစ္ဆာကျားဆိုးကြီး ဟုတ်မဟုတ်တော့ တပ်အပ်သေချာမသိဘူး၊ ရှေ့မှာ တစ်ကောင်ရှိနေတာတော့ အမှန်ပဲ၊ ဒီတော့ မင်း မီးတုတ်တော့တာတွေ အဆင်သင့်လုပ်၊ သတိဝီရိယလဲထား၊ အခုငါတို့ လူ့သွေးခဲသောက်ဖူးတဲ့ ဣဏ် များတဲ့ ကောကောင်ကြီးနဲ့ယှဉ်ရမယ်’

အစီအစဉ်ဆွဲ၍ပြောဆိုလာမှုကြောင့် မဟူရာလင်းယုန်မှာ ကျောပိုးအိတ်ထဲမှ မီးတုတ်ထစ်ခုကို ဆွဲထုတ်ယူပြီးနောက် မီးညှို့လိုက်၏။ ပြီးလျှင် မီးထွန်းညှို့ထားသော မီးတုတ်ကို လှလက်ထဲမှနေ၍ မုဆိုးကြီးဟုတ်ကျမ်းထံသို့ သွမ်းပေးလိုက်သည်။

သုက နောက်ထပ်မီးတုတ်တစ် ခုကို ကျောပိုးအိတ်ထဲမှ ထုတ်ယူပြီး မီးထွန်းညှို့လိုက်၏။

သည်နောက် ဟုတ်ကျမ်းမှာ လေးနှင့်မြားကို ညှာလက်ထဲ၌ အသင့်ကိုင်ဆောင်ထားလိုက်၏။

ထို့အတူပင် ကျင်ယောင်ကလည်း သူ့နောက်ကျောတွင် ပိုးလွယ်ထားသော ဓားအိတ်ထဲမှ မဟူရာလင်းယုန်ဆောင်ဓားကို ဆွဲထုတ်လိုက် ။

ပြီးနောက် မုဆိုးကြီးဟုတ်ကျမ်းသည် ရှေ့ကဦးဆောင်၍ လရောင် ပျောက်တိပျောက်ကြား ထိုးဖြာကျလျက်ရှိသော လမ်းအတိုင်းလျှောက်လာ၏။

သူ့နောက်မှ မဟူရာလင်းယုန် ကျင်ယောင်က ထပ်ကြပ်မကွာ မဟူရာလင်းယုန် ဆောင်ဓားကိုမြှောက်ကိုင်လျက်လိုက်ပါလာ၏။

သို့နှင့် လမ်းအတိုင်း ဝါးပင်ရိုက်ခန့် လျှောက်လှမ်းပြီးနောက် ရှေ့ကဦးဆောင်သွားနေသော ဟုတ်ကျမ်းက လှမ်းလက်စ ခြေလှမ်းများ တုန့်ခနဲရပ်ဆိုင်းပစ်လိုက်၏။

ခါကြောင့်မို့ အနောက်ဟက်မှ ထက်ကြပ်မကွာလိုက်ပါ လာသော ကျင်ယောင်မှာ ဟုတ်ကျမ်းနှင့်ဘေးချင်းယှဉ်အနေအထားသို့ ရောက်ရှိသွား၏။

ညီတူင် တောလိုက်အတွေ့အကြုံ ရင့်ကျက်နေပြီးဖြစ်သော ဟုတ်ကျမ်းက သူ့နံ့ဘေးနား ချဉ်းကပ်ရောက်ရှိလာသည့် မဟူရာလင်းယုန် ကျင်ယောင်ထံ တီးတိုးလေသံဖြင့်ပြောလိုက်သည်မှာ....

‘ကျင်ယောင် လမ်းညှာတက်ခြမ်းက သစ်ရွက်ခြောက်နင်းသံ ကြားလိုက်ရလား စောစောက’

သူ့လည်း နားစွင့်ထောင်နေသူတစ်ဦး ဖြစ်သော်လည်း သစ်ရွက်ခြောက်နင်းသံ မကြားရဘဲ လေဟိုက်ခတ်မှုကြောင့် သစ်ရွက်များ တရှဲရှဲလှုပ်ခတ်သံသာ ကြားလိုက်ရ၏။

ခါကြောင့်မို့ မဟူရာလင်းယုန် ကျင်ယောင်က ခေါင်းတစ်ချက်ခါပြီး....

‘ကျွန်ဟော် မကြား ပိုက်ရပါဘူး’

‘အေးလေ သစ်ရွက်လှုပ်ခတ်သံတွေနဲ့ဆိုတော့ မင်းခွဲခြားပြီး ထပ်သိနိုင်မလဲ။ ဝါးထို ဝီတောလမ်းကျဉ်းလေးဟာတိုင်း တောအုပ်ထဲကိုသွားမယ်။ ညီဘက်မှာ မျက်စိထက် နားကိုပါးလှုပ်အောင်ထားရမယ်။ အမှောင်ထဲမှာတော့ ခင်ကို အလွယ် မမြင်နိုင်ပေမယ့် သူ့ရဲ့ ခြေ လက် အမြီးဝံ့ ရဲ့လှုပ် ရှားသံကို ဝါးထို နားကကြားနိုင်တယ်’

‘ဟုတ်က’

သည်နောက်တော့ မုဆိုးကြီးဟုမ်ကျင်းနှင့်မဟူရာလင်းယုန်
ကျင်ယောင်တို့သည် လမ်းသွားလမ်းကျင်းလေးအတိုင်း လမ်း
ညာဘက်ခြမ်းရှိ တောအုပ်အတွင်းသို့ဦးတည်ကာ လျှောက်
သွားကြသည်။

ယင်းလမ်းကျင်းလေးအဆုံးသို့ ရောက်သွားသောအခါ
ရှေးကျောက်ဂူအဟောင်းကြီး အဝဆီသို့ သူတို့ရောက်ရှိသွား
ကြ၏။

သည်တွင် မုဆိုးကြီး ဟုမ်ကျင်းမှာ လူတစ်ယောက်ကျော်မျှ
အမြင့်ရှိသော ဂူပေါက်ကြီးတွင် ခြေစုံရပ်လိုက်ပြီး ဂူပေါက်ဝ
နေရာအနှံ့ မီးကုတ်ဖြင့်ထိုး၍ ခေ့စေ့ စပ်စပ် ကြည့်ရှုစစ်ဆေး
လိုက်၏။

ယင်းသို့ မုဆိုးကြီး ဟုမ်ကျင်း ကြည့်ရှုစစ်ဆေးနေသည် ကို
မဟူရာလင်းယုန် ကျင်ယောင်က အကာငြိမ်ကြည့်လျက် မုဆိုး
ကြီးရှေ့ ကျောက်ဂူဟောင်းကြီးထဲသို့ တောကောင်ဝင်ရောက်
နေမှုရှိမရှိ သေချာစွာစစ်ဆေးနေကြောင်း အလိုလိုသဘော
ပေါက်နားလည်မိ၏။

ထိုအခိုက် ဟုမ်ကျင်းမှာ မြေပြင်ကိုခါးကုန်းကြည့်နေရာမှ
ကိုယ်ပြန်မတ်လိုက်ပြီး သူ့နောက်တွင်ရှိနေသော ကျင်ယောင်ထံ
အကြည့်ရောက်ပြီး....

‘ကျင်ယောင်ရေ ဂူအဟောင်းကြီး ထဲမှာတော့ တော
ကောင် ရောက်နေတဲ့ခြေရာတော့ မတွေ့ရဘူး၊ ကဲ....ဝင်ကြရ
အောင်’

‘ဘာလောတော့ ကျင်ယောင်က ခေါင်းကို ဆတ်ကနဲညှိတ်
လိုက်ပြီး....’

'ဟတ်ကဲ့... ဂူကတော့ မျှေးအလွန်ကျတဲ့ ဂူအဟောင်းကြီး တစ်ခုပဲ'

သည့်နောက် ဟုမ်ကျင်းက မီးတိုင်ကိုမြှောက်လျက် ရှေးဟောင်းဂူကြီးအတွင်းသို့ ရွှေကဦးခေါင်၍ ဝင်ရောက်လာ၏။ သူ့နောက်က ကျင်ယောင်မှာ ထပ်ကြပ်မကွာလိုက်ပါလာသည်။

ဂူဟောင်းအတွင်းသို့ ရောက်သောအခါ ဂူနံရံတွင် ပင့်ကူအိမ်များ၊ ဖုံများစသည်တို့ အလူးလူး ဖုံးအုပ်လျက်ရှိနေသည်။ သို့နှင့် ဂူတွင်းသို့ရောက်သောအခါ ဥမင်လိုဏ်ခေါင်းပေါက်များရှိနေသည်ကို သူတို့မြင်လိုက်ရ၏။

ထိုဥမင်လိုဏ်ခေါင်းပေါက်များကို လှမ်းမြင်တွေ့လိုက်ရာ မဟူရလင်းယုန် ကျင်ယောင်မှာ ဟုမ်ကျင်းထံ အကြည့်ခရောက်ရင်း....

'ကိုဟုမ်ကျင်း.... အဲဒီဥမင်လိုဏ်ခေါင်းပေါက်တွေက အာကောင်တွေဝင်ခိုအောင်းတဲ့ နေရာတွေပဲ'

ယင်းအမေးကြောင့် ဟုမ်ကျင်းက ခေါင်းတစ်ချက်ခါပြီး နောက်....

'အဲဒီဥမင်လိုဏ်ခေါင်းပေါက်တွေက အာကောင်မှ ဝင်ခိုအောင်းတာ မဟုတ်ဘူး။ မိုးတွင်းအခါ ဂူထဲကိုစီးဝင်လာတဲ့ ရေစီးခေါင်းတွေ တိုက်စားလာတဲ့အတွက်ကြောင့် အဲဒီလို ဥမင်လိုဏ်ခေါင်းတွေလို့ပေါက်တော့ တို့ဟိုဒီဒီဖြစ်ပေါ်လာရတာပဲ... ပြောရရင် အဲသည်နေရာတွေက အကျွန်ုပ်တို့ သားနုတဲ့ နေရာတွေပဲပေါ့'

ယင်းသို့ရှင်းလင်းပြောပြလာတော့ တောအတွေ့အကြုံမရှိသေးသော ကျင်ကောင်တစ်ယောက် မဟုတ်သဖြင့်ရလို၏။

ပြောရမည်ဆိုလျှင် ကျင်ယောင်မှာ တောပစ်အတွေ့အကြုံ ရယူလို၍ မိုးညိုရွာသို့တောမစ်ထွက်လာသော မုဆိုးကြီးဟုမ်ကျင်းနှင့် အဖော်လိုက်ခဲ့ခြင်းဖြစ်၏။

ကျင်ယောင်အဖို့ မိုးညိုရွာသို့မရောက်ခင် ရှစ်မျက်နှာရွာ၌ ပင် အံ့ဩထူးဆန်းဖွယ်အတွေ့အကြုံဖြင့် စတင်တွေ့ကြုံနေရ ပြီမဟုတ်ပါလား။

သည်တွင် ကျင်ယောင်သည် ဥမင်လိုဏ်ပေါက်ဝအနားသို့ ချဉ်းကပ်ရောက်ရှိသွား၏။

အနားရောက်တော့ သူကမီးတုတ်ကို ဥမင်လိုဏ်ပေါက်ဝနားဆီသို့ထိုးလိုက်၏။ ပြီးလျှင် သူခါးကိုင်း၍ မီးတုတ်အလင်းရောင်အားကိုးနှင့် ဥမင်လိုဏ်ခေါင်းအတွင်းဆီသို့ လှမ်းကြည့်လိုက်၏။

ထိုအခါ ဥမင်လိုဏ်ခေါင်းမှာ အထော်ရှည်လျားစွာရှိနေကြောင်း သိရှိလိုက်၏။

'အင်း...ဥမ လိုက်ခေါင်းဟာ အတော်ရှည်လျားမယ်ပုံ
ပဲ၊ မသိရင် လူထွင်းဖောက်ထားတဲ့ပုံစံအတိုင်းပါလား'

ယင်းသို့လူတွေ့တော့လိုက်ပြီးနောက် ဂူနံရံကို ဓားကိုင်
လက်ခုံနှင့် ပွတ်သပ်ကြည့်လိုက်၏။

ထိုအခါ ဖုန်များအသပ်လိုက် အောက်သို့ ပြုတ်ကျလာ
လေ၏။ ထိုအချိန်တွင် မုဆိုးကြီးဟုမ်ကျင်းမှာ ကျောက်တုံး
တစ်တုံးပေါ်၌ထိုင်ကာ အနားယူနေ၏။

သို့နှင့် ကျင်ယောင်မှာ ကျောက်ဂူနံရံကို ညှာလက်နှင့်
စမ်းသပ်နေ၏။ သူ၏ မဟူရာလင်းယုန်ဓားကို ဓားအိမ်ထဲသို့
ပြန်ထည့်လိုက်၏။

ယင်းသို့ သူညာလက်နှင့်လျှောက်စမ်းနေရင်းက ကျောက်
ဂူနံရံတွင်ထွင်းထုထားသည့် အဖုအထစ်အချိုင့်လေးများကို
စမ်းသပ်တွေ့ရှိရလေ၏။

'ဒါ ဒါ...ထွင်းထုထားတဲ့ပုံစံပဲ၊ ဘာတွေ့များခဲရှားလူတွေ
ထွင်းထုထားသခဲ့သမသိဘူး'

ထိုသို့ သူတအံ့တဩရှေ့ရွတ်လိုက်ပြီးနောက် သူ့ဘယ်ဘက်

လက်တွင်ကိုင်ဆောင်ထားသောမီးတုတ်ကို ဂူနံရံအနားသို့ နီး
ကပ်စွာထိုး ပုတ်၏။

ပြီးလျှင် သူ့ညာလက်ဝါးနှင့် နံရံပေါ်တွင်ထွင်းထုထား
သောအဖုအထစ် အချိုင့်အဝှမ်းလေးများပေါ်ဝယ် အထပ်
ထပ်တွယ်ငြိသပ်လျက်ရှိသော ဖုန်ချေးများအား ပွတ်သပ်ဖယ်
ရှားလိုက်၏။

ထိုအခါ ယင်းထွင်းထုထားသောနံရံတစ်ခုကို ရှင်းလင်း
သွားတော့၏။

သည်တော့မှ နံရံပေါ်ဝယ် စာများထွင်းထုထားသည်ကို
ကျင်ယောင်လှမ်းမြင်တွေ့ရ၏။ ထိုစဉ် သူသည် ကျောက်တုံး
ပေါ်တွင်ထိုင်လျက် ဂူအခြေအနေကို လှမ်းစာကတ်ခတ်နေသော
ဟုမ်ကျင်းထံအကြည့်ရောက်ကာ....

'ကိုဟုမ်ကျင်း ကျောက်နံရံပေါ်မှာ စာတွေထွင်းထုထား
တယ်'

လှမ်းအသိပေးလိုက်တော့ ဟုမ်ကျင်းမှာ နှံ့ဩဟုန်နှင့်

မီးတုတ်ကိုမြှောက်ပင့်လျက် ကျင်ယောင်အနားသို့ လျှောက်လှမ်းလာ၏။

အနားရောက်တော့ ဟုမ်ကျင်းမှာ ကျင်ယောင် ညာလက်ထောက်ထားသော စာလုံးထွင်းထုထားရာ ဂူနံရံပေါ်သို့ စူးစိုက်ကြည့်မိလိုက်လေ၏။

‘အား... ဟုတ်သားပဲ၊ ဘာစာတွေရေးထားလဲ၊ ဖတ်လိုက်စမ်းပါဦးကွာ’

ယင်းသို့ပြောလာတော့ ကျင်ယောင်က ခေါင်းတစ်ချက် ညှိတ်၍ ဂူနံရံပေါ်တွင်ရေးထိုးထားသော စာလုံးများကို မီးတုတ်ရောင်အားကိုးနှင့် အသံမတိုးမကျယ်လေး ဖွင့်ဟကာ ဖတ်ရှုလိုက်သည်မှာ...

ဆင် အတယ်အကြောင်းကြောင့် သည်ဂူကြီးအတွင်း သို့ ရောက်ယာခွဲရခါးနည်း၊
နတ်တုရားများ၍ သျှိုဝှက်နက်နဲတဲ့တန်ခိုးကို ရှာဖွေရန်အတွက် လာရောက်ပေသလော...
ဤဂူတွင်းသို့လာရောက်ခြင်းမှာ သင့်အတွက် သေခံကြပျက်စီးနိုင်မည်ကို မသိလေသလော။

‘ဂူစောင့်ဝိညာဉ်’

ထိုသွင်းစာကို သုဖတ်ရှုလိုက်ပြီးနောက် ဟုမ်ကျင်းထံ စူးစမ်းကြည့်ရင်း...

‘ကိုဟုမ်ကျင်း ဒီ...ဒီသွင်းစာက ကျိန်စာတိုက်ထားတဲ့စာတော့ မဟုတ်ပါဘူးနော်’

ယင်းအမေးကြောင့် ဟုမ်ကျင်းမှာ မျက်မှောင်ကုတ်၍ လေးလေးနက်နက် တွေးတောစဉ်းစားပြီးမှ ခေါင်းတစ်ချက် ခါယမ်းကာ....

‘ကျိန်စာတော့မဟုတ်နိုင်ဘူး၊ ဒီဂူကြီးထဲကို မဝင်ရဲအောင် ခြောက်လှန့်ထားတဲ့စာပဲ’

ထိုစကားကြားလိုက်ရတော့ မဟူရာသွင်းယုန် ကျင်ယောင်၏မျက်နှာပေါ်ဝယ် အံ့ဩရိပ်များ ရုတ်ခြည်းဆိုင်းထင်သွားရပြီး....

‘ဘာကြောင့် ဒီဂူထဲမဝင်ရဲအောင် ဒီကျောက်စာနဲ့ထွင်းထုခြောက်လှန့်ထားရတာလဲ’

‘ဟ ...ဒီဂူအတွင်းမဝင်စေချင်လို့ပေါ့၊ သူ့ရဲဘာကြောင်တဲ့’

လူတွေ သည်ဂူနံရံပေါ်ကစာဖတ်မိတာနဲ့ ကြောက်ရွံ့ဘုန်လှုပ်
ပြီး ထွက်ပြေးတုန်ကြမိမှာပေါ့!

‘အင်း...ကိုဟုမ်ကျင်းပြောတာ ဖြစ်နိုင်တယ်’

သည်တွင် မုဆိုးကြီးဟုမ်ကျင်းက စူးစမ်းလိုစိတ်ဖြစ်ပေါ်
လျက်ရှိသော မဟူရာလင်းယုန် ကျင်ယောက်ထဲသို့ စိုက်ကြည့်
လိုက်ရင်း....

‘ဘာလဲ...မင်းကဒီဂူကြီးအတွင်းဝင်ပြီး စူးစမ်းလေ့လာ
ချင်လို့လား’

ယင်းသို့လှမ်းမေးလာတော့ ရင်ထဲဝယ် စူးစမ်းလိုစိတ်
တဖွားဖွားပေါ်ပေါက်ရှိသော မဟူရာလင်းယုန်ကျင်ယောက်က
ခေါင်းဆတ်ခနဲညိတ်လိုက်ပြီး....

‘ဟုတ်တယ်၊ ကျွန်တော် သည်ဂူထဲကို စူးစမ်းဝင်ရောက်
ချင်တယ်’

‘ခါဆိုလဲ ဝါအိုင်ကြည့်ကြတာပေါ့!’

သည်နောက် ဟုမ်ကျင်းက မီးတုတ်မြောက်ပင့်လျက်ရှေ့မှ
ဦးဆောင်ကာ ဂူကြီးအတွင်းကိုဝင်သွားသည်။

သူ့နောက်မှ မဟူရာလင်းယုန် ကျင်ယောင်မှာ ထပ်ကြပ်
မကွာ လိုက်ပါခဲ့လေသည်။ ဂူအတွင်းပိုင်းသို့ ရောက်သော
အခါ ပင့်ကူအိမ်များယုတ်သမ်းပိတ်ကာလျက်ရှိပြီး ဖုံခြောက်
နံ့မှာလည်း တဆောင်းထောင်းသနေသည်။

ဒါကြောင့် သူတို့ ပင့်ကူအိမ်များ ယ်ကာ ဆက်လျှောက်
လာရာ ဂူအဆုံးသို့ရောက်လာလေသည်။

ထိုစဉ် ဂူနံရံပိတ်နှင့်ကပ်လျက် ကျောက်ခုတ်တစ်လုံးကို
သူတို့တွေ့မြင်လိုက်ရလေ၏။ ယင်းကျောက်ခုတ်ပေါ်၌လည်း
ဖု မှန်များထူထပ်စွာတင်လျက်ရှိနေ၏။

ထိုအခိုက် ဂူထောင့်နံရံတွင် ထိုင်လျက်ရှိသော လူအချိုး
ခြောက်ပဒေသာတစ်ခုကို ကျင်ယောင် လှမ်းမြင်တွေ့လိုက်ရ
သည်။

‘ဟာ... ကိုဟုမ်ကျင်း...! ဟို...ဟိုဂူထောင့်မှာ အချိုးစု
တစ်ခု’

လက်ညှိုးထိုးပြောဆိုလာသဖြင့် ကျောက်ခုတ်ဘတ်တွင်
အာရုံစူးစိုက်နေမိသော ဟုမ်ကျင်းက သူ၏အကြည့်ကို အချိုး
စုချိုးမှ ဂူထောင့်ဆီသို့ အလျင်အမြန်ရှေ့လျားလိုက်ပြီး ရောက်
ရှိသွားရလေ၏။

‘အေး... ဟိုတ်တယ်၊ လာ... အဲဒီအရိုးစုနား သွားရောက်
လေ့လာကြည့်ရအောင်’

‘ဟုတ်ကဲ့’

သူပြင် သူ့ဘိုနှစ်ဦးတို့ ဂူခသာင်နံရံ ကိုမှီလျက်ရှိသော အရိုး
စုဆီသို့ တရွေ့ရွေ့ ချဉ်းကပ်သွားကြ၏။

အနားရောက်တော့ ကျင်ယောင်မှာ ဝိုအရိုးစုထိအကဲခတ်
ကြည့်ရှုရင်းက ဂူနံရံ တွင်ရေးထားသော ကျောက်စာများ
ကို သတိရလိုက်မိ၏။

ခါကြောင့် သူ့စိတ်ထဲတွင် တစ်စုံတစ်ခု မတူးတော့စဉ်း
စားလိုက်မိပြီး သူ့နဘေးရှိ ကျပ်ကျင်းထဲခေါင်းလှည့်ကြည့်
လိုက်ကာ...

‘ကိုဟုမ်ကျင်း... ဒီအရိုးစုကြီးဟာ ဂူနံရံပေါ်က စာတို့
ထွင်းရေးခဲ့တဲ့ ဂူစောင့်ဝိညာဉ်ဆိုတဲ့ လူကြီး မဖြစ်နိုင်ဘူးလား’
ယင်သို့လှမ်းမေးလာတော့ ဟုမ်ကျင်းမှာ နဖူးကြော့ရှုံ့ဖျ
တေးတော့စဉ်းစားလိုက်မိပြီးမှ ခေါင်းတစ်ချက်လေးတို့စွာ
ညိတ်လိုက်ပြီးနောက်...

‘မင်းတေးသလို ဖြစ်နိုင်ပါတယ်’

ဟု ထောက်ခံပြောဆိုရင်းက အရိုးစုကြီး၏ညာလက်ဖျံမှာ
ဂူနံရံတွင်ထိုးစိုက်ထားသော သံငုတ်ဖြင့် သံကြိုးချည်နှောင်
ထားသည်ကို လှမ်းမြင်တွေ့လိုက်ရ၏။

‘ဟင်... ကျင်ယောင်ရေ၊ ဒီလူကြီးက ဒီလူကြီးအတွင်းမှာ
အကျဉ်းချခံထားတာနဲ့တူတယ်ကွ
ဆိုအခါ မဟာရာလင်းယုန်ကျင်ယောင်မှာ ကအံ့တသြဖြစ်
သွားရပြီး....’

‘ဟင်... ကိုဟုမ်ကျင်း၊ ဒီလူကြီး အကျဉ်းချခံထားရတယ်ဆို
တာ ဘာကြောင့်သိနိုင်တာလဲ’

ဟင်းအမေးကြောင့် ဟုမ်ကျင်းက အပြုံးတစ်ချက်ပြုံးလိုက်
ပြီးနောက်....

‘ဟောဒီ သူ့ညာလက်ဖျံမှာ ချည်နှောင်ခံထားရတဲ့ကြိုးကို
ကြည့်လေကွာ’

ထိုသို့ပြောလာတော့မှ ကျင်ယောင်၏ အကြည့် အရိုးစု၏
ညာလက်ဖျံ ရိုးတွင်ချည်နှောင်ထားသော သံကြိုးကို သတိပြု
ကြည့်မိ၏။

သည်တော့မှ ကျင်ယောင်မှာ မုဆိုးကြီးဟုမ်ကျင်းပြောသလို
အရိုးစုကြီးမှာ အကျဉ်းချခံနေရကြောင်း သိရှိလိုက်ရလေ
သည်။

သည်တွင် မဟာရာလင်းယုန်ကျင်ယောင်သည် ဂူနံရံတွင်
တွင်းထားသော စာများကို တစ်ချက်သတိရမိပြီး စဉ်းစားမိ
လိုက်တော့....

'ဟာ....ကိုဟုမ်ကျင်း၊ လူဟာ တကယ်လို့ မိမိမှာအကျဉ်း
ချခံထားရမယ်ဆိုရင် ဂူပေါက်စာတွေ ဘယ်လိုထွင်းနိုင်
မှာလဲ'

ဟု မုဆိုးကြီးဟုမ်ကျင်းထံ လှမ်းမေးလိုက်လေသည်။

* * *

အခန်း (၃)

လျှို့ဝှက်နက်နဲသောသိုင်းကျမ်း

မဟူရာလင်းယုန်ကျင်ယောင်၏ ထောက်ကွက်ပြု၍ ပြောဆို
လာသော စကားကို မုဆိုးကြီးဟုမ်ကျင်းကြားလိုက်ရပြီး
နှုတ်ခမ်းနှစ်လွှာကိုစု၍ မျက်မှောင်ကြုတ်ကာ တွေးတောစဉ်း
စားမှု ပြုလိုက်ရင်း....

'အင်း....မင်းပြောသလိုဆိုတော့လဲ ဟုတ်သားပဲ၊ ဒါဆို
လူညာလက်ဖျံရိုးမှာ ချည်လျားတဲ့ သံကြိုးဟာ သူတို့ချည်
နှောင်ထားတာ မဖြစ်နိုင်တော့ဘူး၊ စဉ်းတောစဉ်းစားစရာပဲ
သည်တွင် မဟူရာလင်းယုန်ကျင်ယောင်မှာ ထိုအရိုးစုံနား

နီးကပ်စွာ ချဉ်းကပ်သွားလိုက်ပြီး အရိုးစုညှာလက်ဖျံ ရိုးပေါ်
တွင် ချည်နှောင်ထားသော သံကြိုးကို သူညှာလက်ဖြင့် ကိုင်၍
မီးတုတ်နားသို့ တိုးကပ်ကာ သေရသမျှချာ စစ်ဆေးလိုက်
လေ၏။

သည်တော့မှ အရိုးစုညှာလက်ဖျံ ရိုးပေါ်တွင် ချည်နှောင်
ထားသော သံကြိုးမှာ သံလက်ကောက်ကွင်းဖြစ်နေမှန်း သိလိုက်
လေ၏။ ဒါကြောင့် မဟူရာလင်းယုန်ကျင်ယောင်မှာ မိုဆိုး
ကြီး ဖမ်းကျင်းသွ ခေါင်းမေ့ကြည့်ရင်း....

‘ကိုဟုမ်ကျင်း မီလူကြီးက သံလက်ကောက်ကွင်းစွတ်ထား
တာဗျာ ကျွန်တော်ချွတ်ပြီး သံငုလ်ကနေ ဆွဲဖြုတ်လိုက်မယ်၊
ဒါမှဂူစောင့်ဝိညာဉ်ကြီးစောင့်ရတဲ့ ဇွန် ကျွတ်သွားရမှာပေါ့’

သည်တွင် မိုဆိုးကြီးဟုမ်ကျင်းက မဟူရာလင်းယုန်ကျင်
ယောင်ဖြစ်စေချင်သည့် ဆန္ဒအတိုင်း ခေါင်းညိတ်သဘောတူ
လိုက်မိ၏။

‘မင်းသဘောပဲ ဒီလောကီနှစ်ပေါင်းကြာနေမှတော့ ဂူ
စောင့်ဝိညာဉ်က နောက်ဘဝတွေ ပြောင်းနေရောပေါ့ ဟင်း
ဟင်း’

ယင်းသို့ သူပြောဆိုလိုက်ပြီးနောက် သဘောကျစွာဖြင့်
ရယ်လိုက်မိလေ၏။ ထိုအခါ မဟူရာလင်းယုန်ကျင်ယောင်မှာ
အရိုးစုညှာလက်ဖျံမှ သံကြိုးလက်ကောက်ကွင်းကိုဖြုတ်ယူ
လိုက်၏။ ပြီးလျှင် သူသံငုတ်ဘွင် ချည်နှောင်ထားပေးသံကြိုး
ကို ဆတ်ကနဲ ဆွဲဖြုတ်လိုက်ရာ....

- ‘ဗုတ်’
- ‘ဗုန်း ကျွံ ကျွံ ကျွံ’
- ‘ဟင်....’
- ‘ဟင်...’

ဂူနံရံပေါ်မှ ကျောက်ဖျာတံဆိပ်အရွယ်ရှိ ဂူသားနံရံကြီး
မှာတံခါးက ဖွယ် အတွင်းဘက်သို့ ဆိုးဝင်ကာ အပေါက်တစ်ခု
ပေါ်ပေါက်လာ၏။

မမျှော်လင့်ဘဲ ထိုအတွေ့အကြုံကို ယွမ်းမြင်တွေ့လိုက်ရ
သောကြောင့် မဟူရာလင်းယုန်ကျင်ယောင်နှင့် မိုဆိုးကြီး
ဟုမ်ကျင်းတို့ အာမေဇိုတ်သံပြိုင်တူရွတ်ဆိုမှုဖြင့် အံ့အားသင့်
သွားကြရ၏။

ထိုစဉ် မိုဆိုးကြီးဟုမ်ကျင်းက လျှို့ဝှက်တပ်ဆင်ထားသော
အံ့ဝှက်ကို ဟအံ့တပြု စိုက်ကြည့်ရင်းက....

‘ဟာ.... အံ့ဝှက်တံမှာ ရွှေရောင်စာအုပ်တစ်အုပ်ပါလား’

ထိုအခါ မဟူရာလင်းယုန်ကျင်ယောင်လည်း ယင်းအံ့ဝှက်
ထဲတွင်ရှိနေသော ရွှေရောင်အဖုံးဖြင့် ဖုံးအုပ်ထားသည့် စာအုပ်
တစ်အုပ်ကို မြင်တွေ့လိုက်ရ၏။

'ဟုတ်တယ်ကိုဟုတ်ကျင်း ကျွန်တော်နှိုက်ယူလိုက်မယ်နော်'
'ဟာ...ကိုယ့်နဲ့ထိုက်လိုရတာ နှိုက်ယူလိုက်ပေါ့၊ ဒီလောက်
လျှို့ဝှက်ခဲ့ပုံရရင် သာမန်စာအုပ်တော့ မဖြစ်နိုင်ဘူး'
ယင်းသို့ မုဆိုးကြီးဟုတ်ကျင်း ပြောဆိုလာမှုကြောင့် ကျင်
ယောင်က အံ့ဝှက်ထဲမှ ရှေ့ရောင်စာအုပ်ကို ဖြတ်ကန်လှမ်းယူ
လိုက်၏။

ကိုသို့ လူ အံ့ဝှက်ထဲမှစာအုပ်ကို လှမ်းယူပိုက်သည်နှင့်....
'ကျွန်ုပ် ဝုန်း'
တကျွန်ုပ် မြည်သံပြုပြီး အံ့ဝှက်တံခါးပေါက်မှာ သူ့
အလိုလိုပင် ပြန်ပိတ်သွားသည်။

ထိုအခြေအနေကို လှမ်းမြင်တွေ့လိုက်ရသော ဟုတ်ကျင်းက
အံ့ဩချီးကျူးသံဖြင့်....
'ကျင်ယောင် ဟိုတုန်းကတည်းက စက်ယန္တရားအတတ်ထူး
ချွန်ပြောင်မြောက်ခဲ့တယ်ဆိုတာ တို့များအမြင်ဘဲနော်'

ပြောလာတော့ ကျင်ယောင်က ခေါင်းဆက်ကနဲညိတ်၍
ထောက်ခံသမှုပြုလိုက်ပြီး....

'ဟုတ်တယ် ကိုဟုတ်ကျင်း၊ ဒီစာအုပ်ဟာ ဘာစာအုပ်လဲထို
တာ ကျွန်တော်ကြည့်လိုက်ဦးမယ်'
'အေး...ဖတ်ကြည့်ကွာ၊ ကိုယ့်လက်ထဲရောက်နေတဲ့စာအုပ်
ဘာစာအုပ်မှန်းလဲဆိုတာ သိရမှာပေါ့'
'ဟုတ်ကဲ့....'

ဟုတ်ကျင်း ကျင်ယောင်မှာ ရှေ့ရောင်အပုံးကိုဖွင့်၍ စာအုပ်
မှာတိကကို ဖတ်ရှုကြည့်လိုက်ရာ....

'ဉာဏ်မမီနိုင်သည့် လျှို့ဝှက်နက်နဲသော သိုင်းပညာရပ်
ကျမ်းတစ်နည်း လျှို့ဝှက်ပညာရပ်များ၏သော့တံ'

ယင်းသို့ကျမ်းစာအုပ်နားသည် ကို ကျင်ယောင်ဖတ်ရှုမိပိုက်
သော် မျက်လုံးပြူးမျက်ဆံပြူးဖြစ်သွားရလေသည်။

ပြီးသူ့အကြည့် ဟုတ်ကျင်းထံအကြည့်ရောက်ကာ....

'ကို...ကိုဟုတ်ကျင်း ဉာဏ်မမီနိုင်တဲ့ လျှို့ဝှက်နက်နဲသော
သိုင်းပညာရပ်ကျမ်းတဲ့'

ထိုစကားကြားလိုက်ရသော ဟုတ်ကျင်းမှာ တအံ့တဩဖြစ်
သွားရပြီး....

'ဟာ...အတော်အဆင့်မြင့် အဖိုးတန်တဲ့ သိုင်းကျမ်းကြီး
ကစ်ဆူပဲ ဒီသိုင်းပညာရပ်တွေ သာ ဒုစရိုက်အမည်းရောင်သိုင်း
သမားတွေလက်ထဲ ရောက်သွားရင် လူ့ကောင်းတွေ အတွက်
အများကြီးဒုက္ခရောက်နိုင်တယ်'

သည်တွင် ကျင်ယောင်က ဟုမ်ကျင်းထံ စူးစမ်းဟန်ဖြင့်
စိုက်ကြည့်ပြီး....

ဉာဏ်မမီနိုင်ဘူးဆိုတော့ ဒီကျမ်းဟာ ဘာအတတ်ပညာ
ကျမ်းလဲ ကိုဟုမ်ကျင်း ဒါမှမဟုတ် လျှို့ဝှက်နက်နဲတဲ့ သိုင်း
ပညာကျမ်းပဲလား။

‘ဒီကျမ်းဟာ လျှို့ဝှက်နက်နဲတဲ့သိုင်းပညာရပ်ကျမ်းပဲ။ မင်း
ရွှေဆက်ဖတ်ကြည့်လိုက်စမ်းပါဦး။’

ယင်းသို့ပြောဆိုလိုက်တော့ ကျင်ယောင်မှာ မာဓိကာ
စာရွက်ကို လှန်လှော်၍နောက်တစ်ရွက်အား ဖတ်ရှုလိုက်လေ
သည်။

ကျိန်စာ....

ဤလျှို့ဝှက်နက်နဲသော သိုင်းဝိဇ္ဇာပညာရပ်ကျမ်းကိုလက်
ဝယ်ရရှိသူများနှင့် ပိုင်ရှင်၏ခွင့်ပြုချက်အရ ဝေ့ဟာ ဆည်း
ပူးလေ့ကျင့်သူများအတွက်ရည်ညွှန်းပါသည်။

ဤလျှို့ဝှက်နက်နဲသော ဝိဇ္ဇာပညာရပ်ကျမ်းကို ကျွန်ုပ်ပြု

စုခွဲရယူညှိရည်ရွယ်ချက်ကား ကျွန်ုပ်တို့ခေတ်တွင် သိုင်းပညာ
တတ်မြောက်ကြသောသူများသည် သိုင်းပညာရပ်များ ဝေ့
ကျင့်၍ ရိုးသားသောလူများအား ဘေးအန္တရာယ်ပေးကာ
သူတို့ပြုစောနာခံလာအောင် စွမ်းဆောင်ကတ်ကြသည်။

ဒါကြောင့်ဆိုကဲ့သို့ အန္တရာယ်ပြုနေကြသော သိုင်းမိစ္ဆာ
ကောင်များကို ပြေရှင်းနိုင်တဲ့ လျှို့ဝှက်နည်းလမ်းများအား
ပြုစုထားခြင်းဖြစ်ပါသည်။

သို့ဖြစ်၍ ကျွန်ုပ်ရဲ့ ကောင်းကျိုးပြုရန်အတွက် နှစ်ရှည်လ
များအဆင်းရဲခံ ဒုက္ခအဖုံဖုံခံ၍ အပတ်ဘကုတ်ပြုစုခဲ့သော
ဤကျမ်းပါသိုင်းပညာရပ်များအား မကောင်းကျိုးတူင်သုံး
စွဲခဲ့လျှင် ဤကျမ်းကိုစောင့်ရှောက်ရန် ထားစေခဲ့သော ကျမ်း
စောင့်ဝိညာဉ်များက သင်တို့အား ကြောက်မက်ဖွယ်ကောင်း
လောက်အောင် အပြစ်ပေးခြင်းခံရပေမည်။

ဒါသည် ကျွန်ုပ်၏တမလွန်က ကျိန်စာပင်တည်း။

ထိုသို့ကျမ်းပြုစုခဲ့သူ၏ ကျိန်စာကို ကျင်ယောင်က အသံ
မတိုးမကျယ်လေးဖြင့် ဖတ်ရှုပြနေသောကြောင့် နကေးရီကုန်
ကျင်းကြားနေရလေသည်။

ပြီး ထိုလျှို့ဝှက်နက်နဲသော သိုင်းပညာရပ်ကျမ်းကို ပြုစု
သော ပြုစုသူ၏ကောင်းမြတ်သော စေတနာအား သိရှိလိုက်ရ
သဖြင့် သူ့ရင်ထဲကကျမ်းပြုစုသူအား တဖွားဖွား ချီးကျူး
ထောပံဏာပြုလိုက်မိလေသည်။

‘အင်း...ရည်ရွယ်ချက်ထား အင်မတန်မွန်မြတ်ကောင်းမွန်
ပါတယ် ကျင်ယောင်’

ယင်းသို့ ဟုမ်ကျင်းက ချီးကျူးသဖြင့် ပြောဆိုလာသော
ကြောင့် ကျင်ယောင်က ခေါင်းတစ်ချက်ညိတ်လိုက်ပြီး....

‘ဟုတ်ပါတယ် ကိုဟုမ်ကျင်း’

သည်ကွင် ဟုမ်ကျင်းသည် မီးတုတ်ဖလင်းရောင်အောက်
ဝယ် ရှေ့ရောင်လက်ထဲနေလျက်ရှိသော ကျမ်းစာအုပ်ကို စူး
စိုက်ကြည့်ရင်း....

‘ကျင်ယောင် သင်္ဃာလျှို့ဝှက်နက်နဲတဲ့ ကျမ်းစာအုပ်ထဲမှာ
ဘယ်လိုပညာတွေရေးသားပြုစုထားလဲဆိုတာ သိရအောင်
စာရွက်လှန်လိုက်ပါဦး’

ဆက်လက်၍ မည်သည့်ပညာရပ်များ ရေးသားပြုစုထား

သည်ကို သိချင်လို၍သူ့အား ဟုမ်ကျင်းက လှမ်း၍ ကျမ်း
ကိုဖတ်ရှုခိုင်းလာသဖြင့် ကျင်ယောင်က ခေါင်းထစ်ချက်ညိတ်
လိုက်ပြီးနောက်....

‘ဟုတ်ကဲ့ ကျွန်တော်ဖတ်ပါ့မယ်’

ဟု ဆိုကာ ကျမ်းစာရွက်တစ်ရွက်ကို လှန်၍ ကြည့်ရှုလိုက်
လေသည်။

ထိုလျှို့ဝှက်နက်နဲသော ထူးခြားအံ့ဩစရာကောင်းသည့်
သိုင်းပညာရပ်တို့ကို ကျင်ယောင်က ဟုမ်ကျင်းအားအသံမတိုး
မကျယ်ဖြင့် ဖတ်ပြလိုက်လေသည်။ သည်ကွင် ဟုမ်ကျင်းမှာ
ယက်ပြင်းမသိမသာချလိုက်ပြီးနောက်....

အင်း...ဒီလျှို့ဝှက်နက်နဲသော ပညာရပ်များရှိ သော့တံ
ကျမ်းဟာ အင်မတန် အဖိုးမဖြတ်နိုင်တဲ့ ကျမ်းကြီးနဲ့ဖြစ်သလို
မသမာသူ ခုစရိုက်သမားတွေသက်ထဲချောက်သွားရင် အင်မ
တန်ကြောက်စရာကောင်းတဲ့ အန္တရာယ်ဆိုးကြီး ပေါ်ပေါက်
လာရမယ် ငါတို့ဒီကျမ်းကို သယ်သူမှမပေါက်ကြားအောင်
လုံလုံခြုံခြုံထိန်းသိမ်းစောင့်ရှောက်ထားချမယ်’

ယင်းသို့ ဟုမ်ကျင်းကပြောဆိုလာသောအခါ ကျင်ယောင်
က ခေါင်းဆတ်ခနဲညိတ်လိုက်ပြီးနောက်....

‘ကိုဟုမ်ကျင်းပြောတာ ဟုတ်ပါတယ်၊ ကဲ... ဒီလျှို့ဝှက် ပညာရပ်များ ခွဲသော့တံကျမ်းကို ကိုဟုမ်ကျင်းပဲ့ သိမ်းဆည်း ထားလိုက်ပါ’

ထိုသို့ ကျင်းယောင်က ပြောဆိုပြီးနောက် သူ့လက်ထဲမှ လျှို့ဝှက်ပညာရပ်များ၏ သော့တံကျမ်းစာအုပ်ကို ဟုမ်ကျင်း ထံလှမ်းပေးလိုက်လေသည်။

ထိုစဉ် ဟုမ်ကျင်းက ကျင်းယောင်ထံမှ လျှို့ဝှက် ပညာရပ် များ၏သော့တံကျမ်းစာအုပ်ကို လှမ်းယူပြီးနောက် သူ့ညစ် ထေးထေးအညိုရောင်ဝတ်စုံ ရင်ဘတ်အတွင်းသို့ ထည့်သိမ်း လိုက်လေသည်။

ပြီးနောက်သူသည် မီးတုတ်ကိုမြှောက်ပင့်လျက် ဂူအတွင်း တွင်သွားလေကြည့်ရှုစစ်ဆေးနေသော ကျင်းယောင်ထံ အကြည့် ရောက်ရင်း....

‘ကျင်းယောင်ရေ အပြင်ထွက်ရအောင် တိုသွားစရာရှိသေး တယ်မဟုတ်လား’

လှမ်းပြောလိုက်တော့ ကျင်းယောင်မှာရောက်နေရာမှလှည့် ရှိ ဟုမ်ကျင်းထံဆီသို့ဦးတည်လျှောက်လှမ်းလာလေသည်။ သည်

နောက် သူတို့နှစ်ဦးတို့သည် ဂူအတွင်းမှ ပြန်ထွက်လာကြလေ သည်။

ဂူအပြင်ဘက်တွင် သစ်ရွက် သစ်ခက်များကြားမှ ထိုး ဖောက်လျက်ကျရောက်နေလျက်ရှိ သည့် လရောင်များကြောင့် လင်းလင်းချင်းချင်းရှိနေလေသည်။

သို့နှင့် သူတို့နှစ်ဦးသည် စာများတွင်းရေးသားထားသော ကျောက်နံရံအနားသို့ရောက်ရှိလာကြ၏။

ထိုစဉ် ဟုမ်ကျင်းက ကျောက်တုံးတစ်တုံးပေါ်တွင် ခွင့်ချ လိုက်ကာ ခေတ္တအနားယူနေလေသည်။ ထိုအခိုက်....

‘ခူး ခူး’

‘ဖလပ် ဖလပ်’

‘ဟင်...လင်းနို့ နှစ်ကောင် တစ်ခြားဂူပေါက်ထဲကပျံထွက် လာတာပဲ’

ရုတ်တရက် လင်းနို့နှစ်ကောင်မှာ တစ်ခြားဂူပေါက်ထဲမှ ပျံကန်းထွက်လာကြသဖြင့် သူတို့နှစ်ဦးစလုံးတို့ပင် ထိတ်သန့် ချောက်ချား သွားရဲလေသည်။ ဤကြောင့် ကျင်းယောင်မှာ သူ့ကျောပိုးလွယ်ထားသော ဓားအိမ်ထဲမှ မဟူရာလင်းယုန်

ခားကို ဖြတ်နေဆဲထုတ်ယူလိုက်သည်။

ထို့အတူပင် ဟုမ်ကျင်းကလည်း သူ့လေးနှင့်မြားကို ပစ်
ခတ်ရန်အသင့်ပြင်ဆင်မိသားဖြစ်သွားရလေသည်။

အခြားဂူပေါက်ထဲမှ လင်းနို့နှစ်ကောင် အမှတ်မထင်ပျံ
သန်းထွက်လာရုံမှလွဲ၍ တာမူထူးခြားမှုမရှိသဖြင့် ဟုမ်ကျင်း
မှာသက်ပြင်းမောတစ်ချက်ချလိုက်ပြီး နောက်ကျောက်တုံးကြီး
ပေါ်သို့ပြန်၍ထိုင်ချလိုက်လေသည်။

သည်တွင် ကျင်ယောင်မှာ အထက်ပါ စကားအတိုင်း ရေ
ရွတ်ပြောဆိုပြီးနောက် စောစောကလင်းနို့နှစ်ကောင်ပျံသန်း
ထွက်လာသည့် ဂူပေါက်ကြီးဆီသို့ တရွေ့ရွေ့ လျှောက်လှမ်း
လာလေသည်။

ယင်းဂူပေါက်ကြီးမှာ ဘယ်ဘက်ခြမ်းတွင် မောင်မည်းစွာ
ရှိနေသဖြင့် သူတို့စ၍ ယင်းဂူကြီးအတွင်းသို့ဝင်ရောက်လာရာ
တွင် မမြင်တွေ့မိကြချေ။

ဒါကြောင့်မို့ ဂူဝင်ပေါက်နှင့်တည့်တည့်ရှိရာ လိုက်ဂူကြီး
အဆုံးထိ သူတို့ဦးတည်ဝင်ရောက်ခဲ့ကြခြင်းဖြစ်၏။

အခု မမျှော်လင့်ဘဲ လင်းနို့နှစ်ကောင်ထွက်ပျံလာဘော့မှ
သူတို့ဘယ်ဘက်ရှိအမှောင်ထုထဲတွင် အခြားလိုက်ဂူပေါက်ပျံ
တစ်ခု တွဲလျက်ရှိနေကြောင်း သိရှိလိုက်ရခြင်းဖြစ်၏။

နေရာတကာတွင် စူးစမ်းလေ့လာလိုသော ကျင်ယောင်
မှာ ဘယ်ဘက်မီးတိုင်မြောက်ပင်က ညာဘက်က မဟူရာ
လင်းယုန်ခားကိုင်ဆောင်လျက် လင်းနို့နှစ်ကောင် ထွက်ပျံ
လာရာလိုက်ဂူပေါက်အတွင်းသို့ တရွေ့ရွေ့ လျှောက်လှမ်း
သွားလေတော့၏။

ထိုအချိန်တွင် ဟုမ်ကျင်းသည် ကျောက်တုံးကြီးပေါ်ထိုင်လျက် အနားယူရင်းက ဂူပေါက်တစ်အတွင်းသို့ တရွေ့ရွေ့လှမ်းဝင်သွားသောကျင်ယောင်ထူ လှမ်းကြည့်နေမိ၏။

ယင်းသို့လှမ်းကြည့်နေစဉ်မှာပင် ကျင်ယောင်မှာ လမ်းချိုးအတိုင်းကွေ့ဝင်ကာ ပျောက်ကွယ်သွား၏။

မီးတုတ်မှပျံ့လွင့်ကွက်နေသော ဝါကြန့်ကြန့်အသင်းရောင်ကိုသာ ဟုမ်ကျင်းလှမ်းမြင်တွေ့နေရ၏။

ယင်းဂူအတွင်း၌ မည်သည့်အန္တရာယ်မှမရှိဟု ဟုမ်ကျင်းတုတ်ဆဲမိ၏။ ဒါကြောင့် သူကျောက်တုံးကြီးပေါ်တွင် စိတ်အေးလက်အေးထိုင်နေမိ၏။

‘အင်း.... ထိုင်နေမယ့်အစား လျှို့ဝှက်နက်နဲမှုပညာရပ်များရဲ့ သေ့ဘုတ်ကျမ်းစာအုပ်ကို ရောက်တတ်ရာရာ လှန်ကြည့်လိုက်ဦးမှ’

ယင်းသို့သူတွေးတောစဉ်းစားမိပြီး သူ့ကိုယ်တိုင်းမှ ရှေ့ရောင်အဖုံးဖြင့်ဖုံးအုပ်ထားသော လျှို့ဝှက်နက်နဲမှုပညာရပ်များ၏ သေ့ဘုတ်ကျမ်းကို သူ့ညာလက်တိုးနှိုက်၍ ထုတ်ယူလိုက်၏။

ပြီးလျှင် ဟုမ်ကျင်းမှာ လျှို့ဝှက်နက်နဲမှုပညာရပ်များ၏ သေ့ဘုတ်ကျမ်းကို မီးတုတ်အလင်းရောင်ဖြင့် ဘစ်ရွက်ချင်းလှန်လှောကြည့်နေမိ၏။

ယင်းသို့လှန်လှောကြည့်လိုက်စဉ်မှာပင်....

‘ရေကကျားမာန် သိုင်းပညာကျင့်စဉ်ဟူသည်ကား.... တော၏ဘုရင်ဟုဆိုရမည့် ကျားကြီးများ၏ အားနှင့် မာန်နှင့် ရန်သူ့ကိုသက်ပုတ်အနိုင်ယူခဲ့သော တိုက်ခိုက်နည်းများကိုထုတ်နှုတ်ကာ တီထွင်ထားခြင်းဖြစ်သဖြင့် အစွမ်းထက်လှပေ၏။ ဤကျင့်စဉ်ကိုကျင့်သူသည် ရုပ်အခြေအနေသာမက ဗီဇအခြေအနေပါ ကျားစိတ်ကျားမာန်သွင်းနိုင်ပါက ပိုမို ထိရောက်နိုင်ပေမည်။ ကျားပုတ်၊ ကျားပက်၊ ကျားကုပ်၊ ကျားတွက် အရှောင်အတိမ်း အယိမ်းအငဲ့များကို လေ့လာကျင့်ကြံရပေမည်’

ထိုအချိန်တွင် ကျင်ယောင်သည် ဂူအတွင်းသို့ တစ်စစချဉ်းနင်းဝင်ရောက်လာ၏။

ထိုစဉ်မှာပင်....

‘ဟူး’

‘ဟုတ်’

‘ဟာ....လေပြင်းတိုက်ပြီး ငါ့မီးဘိုင်ဟုတ်ခနဲငြိမ်းသွားပါလား၊ ဒီဂူထဲကို ဘယ်ကလေးတိုက်ခိုက်နိုင်တာလဲ’

ရုတ်တရက် လေပြင်းတစ်ချက် မည်သည့်အရပ်က တိုက်ခိုက်လာမှန်းမသိ သူ့လက်ထဲမှမီးဘိုင်မီး ဟုတ်ခနဲငြိမ်းသွားလေ၏။ ဒါကြောင့် ကျင်ယောင်မှာ အံ့ဩတုတ်လှုပ်သွားရပြီး တစ်ခါမျှမထူးသော ကြွက်သီးများပင် တစ်ကိုယ်လုံး ဖြန့်ခနဲကသွားရပြီး ကျင်စက်ခါးသလိုခံစားလိုက်ရ၏။

သည်တွင် ကျင်ယောင်သည် အဆင့်မြင့်သိုင်းသမားတစ်ယောက်ပီပီ သူ့နှလုံးသားထဲမှကြောက်စိတ်များကို ချက်ချင်း မောင်းထုတ်ပစ်လိုက်လေသည်။

ပြီး သူ့လက်ထဲမှ မဟူရာလင်းယုန်ဆောင်စားကို မြဲမြံစွာ ကိုင်ဆောင်ရင်း လေပြင်းတိုက်ခတ်လာသည့်နေရာကို တစ်ချက် မှောင်ထဲမှပင် နားစွင့်၍ ရှာဖွေမိ၏။

သည်တွင် ညင်သာသော ခြေလှုပ်ရှားလာသံများ အား သူ့ဘယ်ဘက်အခြမ်းမှ ထွက်ပေါ်လာသလဲကို သူ့အကြား

အာရုံမှ ကြားလိုက်ရ၏။

ဒါကြောင့်မို့ ကျင်ယောင်သည် သူ့ဘယ်ဘက်အခြမ်းဆီသို့ ခေါင်းလှည့်ကြည့်မိလိုက်၏။

ထိုအခါ....

‘ဟင်....နီရဲခတာ့ကလက်ခနဲတဲ့ မျက်လုံးကြီးတွေ ငါ့ငါ့ဆီ ဦးတည်ရွေ့လျားလာနေပါသား’

ဟုတ်ပါသည်။ သူ့ဘယ်ဘက်ခြမ်းရှိ ဥမင်လှိုက်ခေါင်းပေါက်ကြီးထဲမှ နီနီရဲရဲစူးစူးလက်လက်ဘစ်စုံ ရွေ့လျားလာသည်ကို ကျင်ယောင် လှမ်းမြင်တွေ့လိုက်ရသောကြောင့် အံ့ဩတုန်လှုပ်သွားရ၏။

‘ဒီ ဒီမျက်လုံးရဲကြီးဟာ ဘာကောင်ပါလိမ့်၊ ဘာကောင်ပဲ ဖြစ်ဖြစ် ငါ့လက်ထဲက မဟူရာလင်းယုန်ဆောင်စားနဲ့ ရင်ဆိုင်ရမှာပဲ’

ယင်းသို့ ကျင်ယောင်မှာ တွေးတောဆုံးဖြတ်ချက်ချလိုက်ပြီးနောက် သူ့လက်ထဲမှ ဆောင်စားကို ဟိုက်ခိုက်ရန်အတွက်

အသင့်ခင်းထားလိုက်၏။

ထိုအခိုက်မှာပင် နီရဲစူးလက်တောက်ပလျက်ရှိသော သတ္တဝါကြီးမှာ ကျင်ယောင်နှင့် ခြေလှမ်းနှစ်ဆယ်မျှအကွာအရောက်တွင် ရပ်တန့်သွားပြီး သူ့အား အလစ်ချောင်းမြောင်းကြည့်နေ၏။

ထိုအချိန်တွင် အပြင်ဘက်မှ ဟုမ်ကျင်း၏လှမ်းမေးသံထွက်ပေါ်လာသည်မှာ....

‘ကျင်ယောင်ရေ၊ မီးရောင်မတွေ့ရတော့ပါလား၊ မင်းမီးတုတ် မီးငြိမ်းလွှားပြီလားကွ’

လှမ်းမေးလာတော့ ကျင်ယောင်မှာ သူ့အခြေအနေ ဟုမ်ကျင်း လှမ်း၍ရိပ်စားမိစေရန်အတွက် တုန့်ပြန်အသံပြုလိုက်သည်မှာ....

‘ကိုဟုမ်ကျင်း၊ ကျွန်...ကျွန်တော်အန္တရာယ်’

သူ့စကားမဆုံးခင်ပင် သူ့ဆံဆီသို့ တဝင်းဝင်းတောက်လက်နေသောမျက်လုံးအစုံ ရှိသည့် သတ္တဝါကြီးက ခုန်ပျံ့ကိုန်ခိုက်လ သည်မှာ....

‘ဝေါင်း’

‘ဝိုး’

‘ဘုန်း’

‘အား’

ကျင်ယောင် ဘာဖြစ်ဘာတုန်း’

ခုန်ပျံ့၍ ချွန်မြီထက်ချလျက်ရှိသည့် ဘယ်ညာလက်ဝါးအစုံတို့ဖြင့် ခိုက်ပိတ်တိုက်ခိုက်မှုကြောင့် တစ်ဖက်သို့အာရုံရောက်ရှိနေသော မဟာရာလင်းယုန်ကျင်ယောင်မှာ မည်သို့မျှ မခုခံမကာကွယ်နိုင်ဘဲ ထိမှန်ကာ ဂူနံရံဆီသို့ လွင့်စင်ကျသွားလေသည်။

ထိုအချိန်တွင် ဂူအတွင်း၌ ကျင်ယောင်၏ နာကျင်အော်ဟစ်သံကို ကြား ပိုက်ရသောကြောင့် လေးမြားအသင့်ကိုင်ဆောင်လျက် ဟုမ်ကျင်း ဂူအတွင်းဘက်ဆီသို့ လျှင်မြန်စွာပြေးလွှားဝင်ရောက်လာ၏။

သို့နှင့် မုဆိုးကြီးဟုမ်ကျင်းမှာ ဂူအတွင်းသို့ရောက်သောအခါ လုံးဝမမျှော်လင့်နိုင်သော အကျည်းတန်မြင်ကွင်းဆိုး

ကို လှမ်းမြင်တွေ့လိုက်ရသောကြောင့် အံ့ဩတုန်လှုပ်သွားရ ပြီး....

‘တင်.... ရောမတောကောင်ကြီး၊ ကျင်.... ကျင်ယောင်ကို ကိုက်ချီဖို့လုပ်နေပါလား’

ယင်းသို့ ပြောပြောဆိုဆိုနှင့်ပင် သူ့ လက်ထဲမှလေးကို သွက် လက်ယှင်မြန်စွာ တင်းလိုက်ပြီး မြားတံဘပ်ကာ သတိလစ်မေ့ မော့နေသော ကျင်ယောင်ကို ကိုက်ချီရန်ပြင်ဆင်နေသည့် ကျားကြီးထံသို့ ပစ်ခင်းလိုက်သည်။

‘ဝိုး’

‘ဒုတ်’

‘ဝေင်း’

သူပစ်ခင်းလိုက်သော မြားချက်က ကြီးမားသော ရောမ ကျားကြီးကို ထိမှန်သွား၏။

ထိုအခါ မြားချက်ထိမှန်သွားသော ရောမကျားကြီးမှာ ကျင်ယောင်ကို ကိုက်ချီခြင်းမပြုနိုင်တော့ဘဲ နောက်ကျမ်းပစ် လိုက်ပြီး နောက်သို့ခုန်ဆုတ်သွားရလေ၏။

အကြောင်းမှာ ဟုမ်ကျင်းမှာ သူ့ကျောပိုးအိတ်ထဲတွင် အဆင့်ဆောင်ထားလေ့ရှိသော လောင်စာဆီသည်ထားသည့် ကြေးအိုးတစ်အိုးကိုယူ၍ ကြမ်းပြင်တွင်ပေါက်ခွဲပြီး သူ့နဘေး ကျောက်စွယ်ပေါ်တွင် ထောင်ထားသော မီးတိုက်ကိုလှမ်း ယူ၍ ပြန်ကျဲစီးဆင်းနေသော လောင်စာဆီအား တိုဦးလိုက် သည်။

‘ဝုန်း.....ဝုန်း’

ကြမ်းပြင်ပေါ်တွင် ပြန်ကျဲစီးဆင်းလျက်ရှိသော လောင်စာ ဆီများ မီးရောင်မှမီးကူးကာ တစ်ဝုန်းဝုန်းထတောက်လောင် သည်။

ယင်းသို့ မီးတောက်ကြီးကို လှမ်းမြင်တွေ့လိုက်ရသော မြားခလျက်ရှိသည့် ကျားကြီးမှာ ဂူအတွင်းမှ ထွက်ပြေးသွား လေ၏။

ထိုကျားကြီးသွားရာဘက်ခိုက် မြားချက်ထိမှန်ဘေးသည့် နေရာမှ သွေးနီစက်များ တစ်စက်စက်ယိုစီးကျကျန်ရစ်ခဲ့သည်။ သည်တော့မှ ဟုမ်ကျင်းမှာ ဂူနံရံတွင် မလှိုင်မယုက်လဲကျနေ သော ကျင်ယောင်ဆီသို့ စိုးရိမ်ပူပန်စွာဖြင့် ခြေသွားလေ သည်။

အနားရောက်တော့ ဟုမ်ကျင်းပည် သတိလစ်မေ့မော့ နေသော ကျင်ယောင်ကို သူ့ပေါင်ပေါ်သို့ တင်လိုက်ပြီး အခြေ အနေအား စစ်ဆေးလိုက်ရာ ကျင်ယောင်၏ရင်အုံတွင် ကျား လက်သည်များ ထိုးစိုက်ဝင်သွားသည့် အပေါက်များမှ သွေး များစီးကျသျှက်ရှိနေပေ၏။

ထို့နောက် သူသည် ကျင်ယောင်၏အခြေအနေကို သူ့ညာ
လက်ဖြင့် စမ်းသပ်စစ်ဆေးကြည့်လိုက်၏။ ထိုအခါ ကျင်ယောင်
မှာ နှလုံးခုန်လျက်ရှိပြီး သွေးနှုန်းခုန်းမှန်လျက်ရှိကြောင်း သိရှိ
လိုက်၏။

ထို့ကြောင့် သူသည် ကျင်ယောင်ကို ချစ်မျက်နှာရွာထဲရှိ
ဆေးဆရာကြီးတစ်ယောက်ထံ အမြန်ဆုံးဖို့ဆောင်ဖို့ ဆုံးဖြတ်
ချက်ချလိုက်၏။

သို့ဖြစ်၍ ဟုမ်ကျင်းမှာ ကျင်ယောင်ကို သူ့ပခုံးထက်မှာ
ထမ်းလျက် မီးတုတ်အားကိုင်ဆောင်ကာ ရှေးဟောင်းဂူကြီး
ထဲမှ လှမ်းထွက်လာခဲ့သည်။

အပြန်လမ်းတွင်လည်း မြားဒဏ်ရာရသွားသော ကျားနာ
ကြီး အလစ်ချောင်းမြောင်းတိုက်ခိုက်မည်ကိုလည်း စိုးရိမ်ပူပန်
၍ ဟုမ်ကျင်းမှာ ဆတိုမပြတ်ထားလျက် လမ်းမဆီသို့ ခပ်သိုက်
သုတ်နှင်လာရသည်။

တကယ်တော့ ဟုမ်းကျင်ထင်သလို ကျားနာကြီးမှာ ယူ
အား ကျားနာခဲ့ခဲ့၍ မတိုက်ခိုက်နိုင်တော့ချေ။

ပူခံစားနေရသောအခါမှာ ခုတ်သစ်ပိုက်၍ သူ့ခနရီ
ထရပ်ဆီသို့ သွေးစက်လက်ဖြင့် ပြန်သွားပြီဖြစ်၏။

သို့မို့ကြောင့် ဟုမ်ကျင်းမှာ သူ့ရထားလုံးကြီးဆီသို့
ဘေးကင်းရန်ကင်း ရောက်ရှိသွား၏။

သည်နောက် သူသည် သတိလစ်မေ့မော့နေလျက်ရှိသော
ကျင်ယောင်ကို ရထားအိမ်အတွင်းသို့ ထည့်လိုက်သည်။ ပြီးလျှင်
သူသည် ရွာထိပ်ဘက်ဆီသို့ မဟူရာမြင်းနက်ကြီးကိုမောင်းနှင်
လာသည်။

ထိုအခိုက်မှာပင် ရှေ့ဆီမှ မြင်းစီးပမားနှစ်ဦးတို့ စိုင်း
နှင်လာသည်ကို မုဆိုးကြီးဟုမ်ကျင်း လှမ်းမြင်တွေ့လိုက်ရလေ
သည်။

သိပ်မကြာပါချေ။ မျက်နှာချင်းဆိုင် အနေအထားသို့
ရောက်လာသောအခါ မြင်းစီးသမားနှစ်ဦးက ဇက်ကြီးသပ်
ကာ ရပ်ဆိုင်းသွားကြလေသည်။ နည်းတူ ဟုမ်ကျင်းမှာ ရှေ့
ဆုံးက မြင်းညိုကြီးစီးနင်းလာသောမြင်းစီးသမားထံ စူးစိုက်
ကြည့်ရင်း.....

‘ဒီမယ်နောင်ကြီးတို့၊ ကျွန်တော်ကိုကျေးဇူးပြုပြီး ရွာထဲ
က ဆေးဆရာအိမ်ပို့ပေးပါဗျာ’

ယင်းသို့ လှမ်းပြောလိုက်တော့ မြင်းညိုကြီးစီးနင်းလာ

မိုးပြာရောင်ဝတ်စုံဝတ်ဆင်ထားသည့် မြင်းစီးသမားက မုဆိုးကြီးဟုမ်ကျင်းထံ စူးစမ်းသည့်အကြည့်ဖြင့် စိုက်ကြည့်ရင်း....

‘ဘယ်သူ ဘာဖြစ်လို့ဇန့်န့်’

စင်ဆေးမေးမြန်းလာသဖြင့် သူ၏စိတ်ထဲ၌ မကြေမနပ်ဖြစ်သွားရသော်လည်း သူမေးသည်ကိုမဖြေလျှင်လည်း ရွာထဲရှိ ဆေးဆရာတို့က သိမည်မဟုတ်သောကြောင့် သည်းခံစိတ်မွေးကာ ဖြေဆိုဆုံးဖြတ်လိုက်ရသည်။

ဒါကြောင့် ဟုမ်ကျင်းက သက်ပြင်းထစ်ချက်ချလိုက်ပြီး နောက်...

‘ကျုပ်မိတ်ဆွေတစ်ယောက် ကျားဆိုးတစ်ကောင်ကြောင့် ရထားအိမ်အတွင်းမှာ ဒဏ်ရာရပြီး သတိလစ်နေပါတယ်အဲဒါ ရွာထဲက ဆေးဆရာကို ပြသချင်လို့ပါ’

ထိုသို့ရှင်းလင်းပြောပြလိုက်တော့မှ ယင်းမိုးပြာရောင်ဝတ်စုံဝတ်လူကြီးက အံ့ဩတုန်လှုပ်ရိမ်ဖြစ်သွားရပြီး....

‘ဟာ....ကျုပ်တို့ စောစောက ကျားဟိုန်းသ ကြားလိုက်ရတယ်၊ လက်စသပ်တော့ မိစ္ဆာနတ်ဆိုးကောင်ကြီးနဲ့ ခင်ဗျားလူတို့ ဆံတော့ခဲ့ရတော့က်၊ ဒါ ဒါဆို ခင်ဗျားမိတ်ဆွေက ကြမ္မာဆို နဲ့ ကြံသွားရပြီပေါ့’

ထိုစကားကြောင့် ဟုမ်ကျင်းမှာ မခံမူရင်နိုင်ဖြစ်သွားချိန်းခံပြင်းသောလေသ ဖြင့်....

‘ဒီမယ် ကျုပ်လူ က ကြမ္မာမဆိုးနိုင်သေးပါဘူး၊ အဲ....ခင်ဗျားတို့ ရှစ်ချက်နာတစ်ရွာလုံး ချီးချမ်းအောင် ကြောက်ရွံ့တောင်းပန်နေရတဲ့ မိစ္ဆာနတ်ဆိုးကောင်ကြီးသာ ကျုပ်မြားချက်ကြောင့် ကောင်းကောင်းထိသွားရပါပြီ....၊ မနက်ဖြန် လပြည့်ညတောင် သူ ဒီရွာကိုလာနိုင်တော့မှာ မဟုတ်ပါဘူး....’

‘ဟင်’

‘ဟာ’

ဟုမ်ကျင်း၏ အမြင်ကပ်ကပ်ပြောဆိုလိုက်သောစကားကို ကြားလိုက်ရသော မြင်းစီးသမားနှစ်ယောက်တို့ မယုံကြည်နိုင်အောင် အာမေဋ္ဌိတ်ထွက်မှု အံ့အားသင့်သွားကြရလေသည်။

အကြောင်းမှာ သူတို့ ကြောက်ရွံ့တုန်လှုပ်နေကြရသော မရင်ဆိုင်ဝံ့ ရဲကြသော မိစ္ဆာနတ်ဆိုးကောင်ကြီးကို ရင်ဆိုင်ပစ်ခတ်နိုင်စွမ်းရှိသည့် ဟုမ်ကျင်း၏အစွမ်းအစအား ကြားသိရပြီး မယုံကြည်နိုင်အောင် အံ့အားသင့်သွားရခြင်း ဖြစ်လေသည်။

သည်တို့ မိုးပြာရောင်ဝတ်စုံဝတ်ဆင်ထားသော လူကြီးက သူ့ထံ တအံ့တကြံစိုက်ကြည့်ကာ....

‘ဒါဆို ရထားလုံးထဲက ခင်ဗျားမိတ်ဆွေအခြေအနေက ရော’

လှမ်း၍ ထပ်စပ်စုံလဲသဖြင့် ဟုမ်ကျင်းမှာ မကြေမချမ်းဖြစ် သွားပြီ....

‘ဒီမယ်...ကျုပ်ပေးတာကိုသာဖြေပါ၊ ရွာကဆေးဆရာအိမ် တယ်တက်မှာရှိလဲ’

ထိုစကားကြောင့် မိုးပြာရောင်ဝတ်စုံဝတ်လူကြီးက အဓိပ္ပာယ် ပါပါ... ရယ်လို့ပြောနေတာ....

‘နောက်တော့ခင်ဗျားသွားချင်တဲ့ ဆေးဆရာအိမ် ကျုပ် တယ်တိုင်လိုက်ပို့ပါမယ်။ ခင်ဗျားမိတ်ဆွေရဲ့အခြေအနေလွန် နေမှ ဆေးဆရာအိမ်သွားတော့ ဆေးဆရာနာမည် အလိုလို ပျက်သွားမှာပေါ့၊ ဒါကြောင့် ခင်ဗျားလူအခြေအနေမေးနေ မတာ’

ကြီးကြီးကျယ်ကျယ်ပြောဆိုလာသည်ဟု ဟုမ်ကျင်းထင်မှတ် လိုက်ပြီ။ ထိုမိုးပြာရောင် ဝတ်စုံဝတ်လူကြီးထံ စိန်းစိန်းကား ကားစိုက်ကြည့်ရင်း....

‘နေစမ်းပါဦး၊ ခင်ဗျားကို ကျုပ်လူရဲ့အခြေအနေကိုတစ် နှစ် သုံးတစ်ဦးတင်နေရအောင် ခင်ဗျားက ဆေးဆရာလား၊ အာမချောင်ပါနဲ့ ကျုပ်ကို ဆေးဆရာအိမ် တယ်မှာရှိတယ်ဆို တာ ပြောပြပါ’

ထိုစဉ် မိုးပြာရောင်ဝတ်စုံဝတ်လူက အပြုံးယဲယဲပြုံးလိုက် ရင်း....

‘ဟင်း ဟင်း ကျုပ်က ဒီရှစ်မျက်နှာရွာက ရှစ်မျက်နှာ ဆေးဆရာ ဟူဆန်လင်းဆိုကာ ကျုပ်ပဲ၊ ဒါကြောင့် ကျုပ်အိမ် ကို ဆေးခေါ်ကုတဲ့လူကို ကျုပ်ကုသလို့ ရမရဆိုတာ လူနာ အခြေအနေကို စုံစမ်းမေးမြန်းရမှာပေါ့’

‘အော်...ခင်ဗျားက ရှစ်မျက်နှာ ဆေးဆရာ ဟူဆန်လင်း ကိုး၊ အေးဗျာ စောစောက ဆရာကို ဆေးဆရာမှန်းမသိလို့ စကားကို လွန်လွန်ကျူးကျူးပြောဆိုခဲ့တာ ခွင့်လွှတ်ပါဗျာ’ သူ့မိတ်ဆွေကိုပြုသရမည့် ဆေးဆရာကိုမှ တုမသိဘဲမသိ မချေမငံ ပြောဆိုဆက်ဆံမိသော အဖြစ်အား မုန်းကြီး ဟုမ် ကျင်းက ရှစ်မျက်နှာဆေးဆရာဟူဆန်လင်းထံ တိုးလျှိုးတောင်း ပန်လိုက်ရ၏။

သည်တို့ ဆေးဆရာစိတ်ဓာတ် ပြည့်ဝလွန်းသော ရှစ် မျက်နှာ ဆေးဆရာ ဟူဆန်လင်းက ခွင့်လွှတ်သည့် အပြုံးတစ် ချက်ပြုံးရယ်ကာ....

‘ဟင်း ဟင်း ခင်ဗျားက ခင်ဗျား သူငယ်ချင်းဟောကစိတ် နဲ့ ကျုပ်ကို ဆေးဆရာမှန်းမသိလို့ မချေမငံ ပြောဆိုတာကို ကျုပ်သဘောပေါက် နားလည်ခွင့်လွှတ်ပါတယ်။ အဲ... ကျုပ်

ကလဲ ဆေးဆရာတို့ရဲ့ လုပ်နည်းလုပ်ဟန်အတိုင်း မေးမြန်း စစ်ဆေးရတာပါ။ တစ်ခြားရာဂါတွေဆိုရင် သေကောင် ပေါင်းလဲဖြစ်ပါစေ ကျုပ်အိမ်ပေါ် ရဲရဲတင်းတင်းကုသရဲပါ တယ်... အခုဟာက ရှစ်မျက်နှာတစ်ရွာလုံးက အစွဲအလန်းကြီး ကြောက်ရွံ့နေကြတဲ့ မိစ္ဆာနတ်ဆိုးကောင်နဲ့ ပတ်သက်တဲ့လူနာ ဆိုတော့ ကျုပ်အိမ်ပေါ်ကို အခြားလူနာတွေလို ရဲရဲပေါ်တင် ကြီး မကုဝံ့ဘူး။ အဲ့ဒါဘာကြောင့်လဲဆိုသော့ ဟောသည် ရှစ် မျက်နှာတစ်ရွာလုံးက အဲသည်မိစ္ဆာနတ်ဆိုးကောင်ကြီး လက် ချက်နဲ့ ထိခိုက်လာတဲ့လူနာမှန်သမျှ ဘယ်လိုမှ ကုသလို့ရှင်မှာ မဟုတ်ဘူးလို့ တရားသေ တွက်ဆထားကြပါတယ်။ ပြီးတော့ မိစ္ဆာနတ်ဆိုးကောင်ကြီး ဖမ်းစားတဲ့လူကိုကယ်ရင် အဲသည် မိစ္ဆာနတ်ဆိုးကောင်ကြီးက မကျေမနပ်ဖြစ်ပြီး ရှစ်မျက်နှာ တစ်ရွာလုံးကို ဒုက္ခရောက်အောင် ပေးလိမ့်မသ့်လို့ယူဆထား ကြတယ်'

စကားကြောရှည်သွားပြီး ဟူဆန်လင်း အာခြောက်သွား သည်ထင်၊ တံတွေးတစ်ချက်မျှချီလိုက်လေသည်။ ပြီးမှ ဟူဆန် လင်းက သူ့အဆက်မြတ်သွားသောစကားကို ပြန်ဆက်လာ သည်မှာ....

'အဲသည်တော့ ကျုပ် အဲသည်မိစ္ဆာနတ်ဆိုးကောင်ကြီးရဲ့ လက်ချက် ပြင်းပြင်းထန်ထန်ထိခိုက်ထားလို့ အသက်မကယ်ရ ဘူးဆိုရင် အိမ်ပေါ်မခေါ်ဘဲ လူနာရှင်စိတ်ချမ်းသာအောင် တစ်နေရာမှာ ကုသပေးပါမယ်။ အိမ်ခေါ်ကုလို့ ဆုံးပါးသွား တော့ ရှစ်မျက်နှာတစ်ရွာလုံးက သူတို့ပြောတာမယ့်လို့ မိစ္ဆာ

နတ်ဆိုးကောင်ကြီးရဲ့ဖမ်းစားတဲ့လူ အိမ်ပေါ်ကိုခေါ်ကုတော့ သေရဲ့ပဲရှိမှာပေါ့ဆိုပြီး ဝိုင်းအပုပ်ချကြမယ်၊ ပြီးရင်ကျုပ်ကို သည်လူကိုခေါ်ကုရမလားဆိုပြီး ခဲ၊ ဟုတ်တော့နဲ့ ဝိုင်းဝန်းလဲ ကြမယ်.... နောက်ဆုံး ရွာမှာနေလို့မရအောင် နှင်ထုတ်ကြလိမ့် မယ်'

ဟု ရင်ဖွင့်ပြောဆိုလေသည်။

အခန်း (၄)

ဂူစောင့်ဝိညာဉ်၏ အဖော်ဂေဟာ

ဟုမိကျင်းသည် ရှစ်မျက်နှာဆေးဆရာ ဟူဆန်လင်း၏ ရင်
ဖွင့်ပြောဆိုလာသောစကားများကိုကြားလိုက်ရသည်နှင့် လူနာ
အခြေအနေအား စစ်ဆေးမေးမြန်းရသည့် ဘတောကိုသိရှိနား
လည်ရ၏။

ဒါကြောင့် ရှစ်မျက်နှာ ဆေးဆရာအပေါ် ကိုယ်ချင်းစာ
မိပြီး....

‘ဒါဆို ဆရာ့အနေနဲ့ အခု ရကားထဲမှာရှိနေတဲ့ ကျွန်
တော် မိတ်ဆွေရဲ့အခြေအနေကို ကျေးဇူးပြု စစ်ဆေးကြည့်
ပေးပါဦး’

ဟုဆိုတာ ဟူဆန်လင်းထံ အကူအညီတောင်းခံလိုက်၏။
ထိုအခါ ရှစ်မျက်နှာဆေးဆရာ ဟူဆန်လင်းက လက်ခံသည့်
အလား ခေါင်းညိတ်လိုက်ပြီး....

‘ကောင်းပါပြီ ကျုပ်စစ်ဆေးကြည့်ပါမယ်’

ဟု ပြောဆိုပြီးနောက် သူနှင့်အတူ လိုက်ပါလာသော
အဝါရောင်ဝတ်စုံ ဆင်မြန်းသားသည့်လူထံ အကြည့်ရောက်
သွားပြီး....

‘ကျောက်လျှမ်းယိ ကျုပ်လူနာ ကြည့်ရှုစစ်ဆေးလိုက်ဦး
မယ်၊ ခင်ဗျားကြားတဲ့အတိုင်းပဲ ဟောသည် မိတ်ဆွေကြီးရဲ့
မြားချက် မိစ္ဆာနတ်ဆိုးကောင်ကြီးကို ထိမှန်ထွက်ပြေးသွား
ပြီတဲ့’

သည်တွင် ကျောက်လျှမ်းယိက သက်ပြင်းမသိမသာချပြီ
နောက်....

‘အင်း....ဒီအကြောင်းကို ရှစ်မျက်နှာ ရွာသူရွာသားတွေကို
ပြောပြရင် လက်ခံယုံကြည်ကြမှာမဟုတ်ဘူး’

ထိုစကားကိုထော ခံသည့်အနေဖြင့် ဟူဆန်လင်းက ပြုံး
ပြီး ခေါင်းညိတ်ကာ....

‘အင်း....လက်ခံ မယုံကြည်တဲ့အပြင် မိစ္ဆာနတ်ဆိုးကောင်
ကြီး စိတ်ဆိုးမာန်ဆိုးဖြစ်အောင် လုပ်ရမလားဆိုပြီး စိုင်းပြီး
ရန်ရှာခံရဦးမယ်’

အေးဗျာ ဒီရှစ်မျက်နှာရွာမှာဆို ဆရာနဲ့ကျွန်တော်ပဲ စိတ်
သဘောထားခြင်းတိုက်ဆိုင်တာ’

ထိုစကားကြောင့် ရှစ်မျက်နှာဆရာ ဟူဆန်လင်းက ဟက်

ခနဲရယ်လိုက်ပြီး....

'ဒါကြောင့်လဲ တစ်ရွာလုံး မသွားရဲ မလာရဲတဲ့အချိန်မှာ ကျုပ်တို့ စိတ်တူကိုယ်တူထွက်ခဲ့ပြီး သည်ကိုရောက်လာတာ ကြည့်ပေါ့၊ ဟော...အခုကော့ ခင်ဗျားဆရာ ကျွန်တော်ပါ အဖြစ်မှန်မသိရဘူးလား'

'သိကောပေါ့ဗျာ၊ ကဲ ကဲ ဆရာလူနာကို သွားစစ်ဆေး ကြည့်ကြရအောင်'

'အင်း...အင်း'

ဟု ဆိုကာ ရှစ်မျက်နှာရွာ ဆေးဆရာဟူဆန်လင်းမှာမြှင့် ညိုကြီးပေါ်မှ ခုန်လွှားဆင်းလိုက်၏။

ထိုအတူပင်အိမ်နီးချင်းဖြစ်သူ ကျောက်လျမ်းယိသည်လမ်း မြင်းပေါ်မှ ခုန်လွှားဆင်းလိုက်၏။

သည်ခနာက် လူတို့နှစ်ဦးတို့သည် ရထားလုံးဆီသို့ဦးတည် လျှောက်လှမ်းသွားကြ၏။

ထိုအချိန်တွင် ဟုမ်ကျင်းမှာ ရထားမောင်းသည့်နေရာမှ ဝဲကျင်၍ လမ်းပေါ်သို့ခပ်ထွက်ထွက်ဆင်းလိုက်၏။

ပြီးနောက် ဟုမ်ကျင်းက ရထားတံခါးကိုဖွင့်လိုက်ကာ မီးတုတ်ကိုင်၍ ဆေးဆရာတို့ရောက်အလာကို စောင့်နေမိ၏။ ထိုချိန်၌ ဗဟုရာလင်းယုန်မှာ ထိုင်ခုံပေါ်၌ လဲလျောင်းလျက် သတိလစ်မေ့ ကောင်းဆဲရှိနေ၏။

ထိုအချိန်မှာပင် ရှစ်မျက်နှာရွာ ဆေးဆရာဟူဆန်လင်းနှင့် ကျောက်လျမ်းယိတို့ ရထားလုံးအနားသို့ ရောက်ရှိလာပြီ လည်။

ထိုအခါ ဟုမ်ကျင်းမှာ ရထားအပေါက်ဝရွှေမှ ခပ်ရိုရို လေး ဖယ်လိုက်၏။

'အပေါ်တက်ပါဆရာ'

ရိုကျိုးသံဖြင့် ပြောဆိုလာကော့ ရှစ်မျက်နှာဆရာဟူဆန် လင်းက ခေါင်းညိတ်ပြီး ရထားအိမ်ပေါ်သို့တက်ရောက်လိုက် ၏။ ပြီးနောက် ရှစ်မျက်နှာဆေးဆရာဟူဆန်လင်းမှာ သတိ လစ်မေ့ မျောနေသော ကျင်ယောင်ကို သေသေချာချာ စစ် ဆေးကြည့်ရှုလိုက်၏။

ထိုအချိန်မှာပင် သတိလစ်မေ့မျောနေသော ကျင်ယောင် သတိဝင်လာကာ လူးလွန်လှုပ်ရှားလာပြီး သူ့နှုတ်မှ ယောင် ရမ်းရေရွတ်ပြောဆိုလာသည်မှာ....

'ကို...ကိုဟုမ်ကျင်း ကျွန်...ကျွန်တော်ကို ဂူ...ဂူစောင့် ဝိညာဉ်ကြီးခေါ်နေပြီ သွား...သွား'

ထိုသို့ ကျင်ယောင် ယောင်ရမ်းရေရွတ်ပြောဆိုပြီးနောက် အကြောတစ်ချက်ဝင်ကာ လုံးဝငြိမ်သက်သွား၏။

ယင်းသို့ ကျင်ယောင်၏ ယောင်ရမ်းရေရွတ်ပြောဆိုသံများ ကို ဟုမ်ကျင်းကြားမိရပြီး ရင်မှာစိုးနစ်ကြေကွဲကာ သူ၏မျက် လုံးအစုံတို့ဝယ် မျက်ရည်စများ ပန်းရစ်လာ၏။

သည်တွင်ရှစ်မျက်နှာဆေးဆရာ ဟူဆန်လင်းမှာ လှုပ်ရှားမှု ထက်မဲ့ စွာဖြင့် ငြိမ်သက်သွားသော ကျင်ယောင်ကို နှလုံးခုန်မှု ရှိမရှိ စစ်ဆေးစမ်းသပ်လိုက်လေ၏။ နှလုံးခုန်မှု လုံးဝရပ်ဆိုင်း သွားချေပြီ။

ပြီးလက်ကောက်ပတ်၌ သွေးတိုးနှုန်းရှိမရှိ သူ့ဖမ်းသစ်
ကြည့်လိုက်ပြန်ရာ သွေးတိုးနှုန်းလည်း ရပ်ဆိုင်းလွှားချေပြီ၊
နောက်ဆုံး ဟူဆန်လင်းမှာ ပိုမိုသေချာသွားအောင် ကျင်
ယောင်၏ပိတ်နေသော မျက်စိနှစ်ဖက်လုံးကို ဖြေ၍ကြည့်ရှုစစ်
ဆေးလိုက်ရာ မျက်ဖြူလန်နေချေပြီကော။
စိတ်ချ ကျင်ယောင်အဝတစ်ပါးသို့ ပြောင်းသွားပြီဖြစ်
သည်။

ဒါကြောင့် ဟူဆန်လင်းမှာ စိတ်မကောင်းစွာဖြင့် ဟုမ်
ကျင်းထံလှမ်းကြည့်ရင်း....

‘မိတ်ဆွေကြီး ခပ်ပျား လူ့သေယွားပါပြီ’

ထိုစကားကိုကြားလိုက်ရသော ဟုမ်ကျင်းမှာ မျက်လုံးပြူး
မျက်ဆန်ပြူးဖြစ်သွားရပြီး....

‘ဗျာ....ကျင်....ကျင်ယောင် သေ....သေသွားပြီဟုတ်လား
ဆရာ’

ကြေကွဲလှိုက်လှဲတုန်ရီသံဖြင့် လှမ်းမေးလာတော့ ဟူဆန်
လင်းမှာ ခေါင်းတစ်ချက်လေးတွဲ တွဲညှိတ်လှိုက်ပြီးနောက်....

‘ဟုတ်ပါတယ်ဗျာ’

‘ဪ...ကျုပ် အချစ်ဆုံး သူငယ်ချင်း ဒင်းလက်ချက်
ကြောင့် သေဆုံးသွားရပြီကိုး’

ယင်းသို့ ဟုမ်ကျင်းအကြိတ်လျက် မကြေမချမ်း ရေရွတ်
ပြောဆိုရင်း မြားချက်လှလှကြီး ထိမှန်သွားသော နောက်
ကျားကြီးကို သူ့မျက်စိထဲ ပြေးမြင်ယောင်နေခိုသည်။
ထိုစဉ် သူ့ရင်ထဲ ကြေကွဲခံပြင်းလာရပြီး....
‘တောက်....ဒင်းကို ကျုပ်....ကျုပ်သူငယ်ချင်းအတွက်
ကလဲ စားချေရမယ်’

ဟု တောက်ခတ်၍ ကြိမ်းဝါးပြောဆိုလိုက်၏။ သည်တွင်
ဟူဆန်လင်းက ခံပြင်းနာကြည်းမှုကြေကွဲစို့နှင့်မှုစသည့်အရိုက်
အယောင်များ ယှက်သမ်းလှမ်းခြုံခံစားနေရသော ဟုမ်ကျင်း
ထံ စိတ်မကောင်းစွာဖြင့် လှမ်းကြည့်ရင်း....

‘ကဲ....မိတ်ဆွေကြီး ဘာဘက်လုပ်ချင်လဲ’

လှမ်းမေးလာတော့ ဟုမ်ကျင်းမှာ အသက်ဝိညာဉ်ကင်းမဲ့
နေလော့ ကျင်ယောင်ထံ အကြည့်ရောက်ရင်း ကြေကွဲရှိကံသံ
ဖြင့်....

‘ဘာဆက်လုပ်စရာရှိတော့လို့လဲ ဆရာရယ်၊ ကျုပ်သူငယ်
ချင်းကိုကောင်းကောင်းမွန်မွန်သဂြိုဟ်မြှုပ်နှံပြီး နောင်တမလွန်
အဝမှာ သူ့ကျေနပ်အောင် သူ့ကိုရန်ရှာသွားတဲ့ မိစ္ဆာနတ်ဆိုး
ကောင်ကြီးကို တုန့်ပြန်ကလဲ စားချေရမယ်’

ထိုစဉ်စိတ်မကောင်းခြင်းများစွာခံစားနေရသော ကျောက်
လှမ်းယိက ပရိဗေဒဝမီးဘောက်လောင်နေသည့် ဟုမ်ကျင်းထံ
စူးစိုက်ကြည့်ရင်း....

'ကဲ...နောင်ကြီး ကျုပ်တို့ ဘာကူညီပဲ ပိုးစရာရှိလဲ'
သု အားကူညီပဲ ပိုးရန်လှမ်းမေးလာသဖြင့် ဟုမ်ကျင်းမှာ
ကျောက်လှမ်းယိဆီ မျက်နှာလှည့်ပြောင်းသွားပြေး....

'ကျွန်တော်က ဒီရွာသားမဟုတ်တော့ ကျွန်တော် သူငယ်
ချင်းကို မြုပ်နှံ ဖို့ ဒီနေရာနဲ့ ဝေးတဲ့ နေရာကောင်းလေး ရှာပေး
ပါခင်ဗျာ'

ယင်းစကားကြားလိုက်ရသော ဟူဆန်လင်းနှင့် ကျောက်
လှမ်းယိတို့ မျက်ခုံအစုံတို့ ပင့်တက်သွားကြပြီး ဟုမ်ကျင်းထံ
ပြိုင်တူ စူးစိုက်ကြည့်မိလိုက်၏။

ပြီး ဟူဆန်လင်းက ဟုမ်ကျင်းထံ သဘောပေါက်စွာဖြင့်
လှမ်းကြည့်ရင်း....

'မိတ်ဆွဲကြီးကို မရှင်းလို့မေးပါရစေသေဆုံးသွားတဲ့လူကို
ဘာကြောင့် ဒီထက်ဝေးတဲ့နေရာမှာ မြုပ်နှံ ချင်ရတာလဲ'

ယင်းသို့ စူးစမ်းဟန်ဖြင့် လှမ်းမေးလာတော့ ဟုမ်ကျင်းမှာ
သူ၏မျက်ဝန်းအစုံမှ စီးဆင်းလာသော မျက်ရည်စများကို သူ
လက်ဖမိုးဖြင့် ဝေ့ယမ်းသုတ်သင်လိုက်ကာ....

'ဒီနေရာမှာ ကျုပ်သူငယ်ချင်းကို ဘာကြောင့် မမြုပ်နှံ
ချင်သလဲဆိုတော့ စောစောက သူ့အသက်မထွက်ခင် ကယောင်
ကတမ်း ရှေ့ရွတ်သွားတဲ့စကားတွေ ဆရာတို့ကြားလိုက်ရမှာ
ပေါ့နော်'

ထိုအခါ ဟူဆန်လင်းမှာ ခေါင်းတစ်ချက်ညိတ်လိုက်ပြီး....

'အင်း...ဒါသူက သေကားနီးစွဲလန်းရာ ကယောင်ကယမ်း
ရှေ့ရွတ်သွားတဲ့စကားတွေပဲ'
ဟုမ်ကျင်းက....

'ဆရာ ပြောသလို သူ့သေခါနီး စွဲလန်းသွားတာကို ကျုပ်
ရင်ထဲမကျေမချမ်း ဖြစ်မိရတာပါ။ ဒါကြောင့် ကျွန်တော် သူ
ငယ်ချင်းကို ဒီနေရာဝန်းကျင်မှာ မမြုပ်နှံ ချင်တာပါ'

ထိုစဉ် ကျောက်လှမ်းယိမှာ ကြားဝင်၍ ပြောဆိုလာ
သည်မှာ....

'ကဲကဲ...ခင်ဗျား စိတ်ဆန္ဒပြည့်ဝအောင် ဒီရွာရဲ့ ရှေ့ခပ်
လှမ်းလှမ်းရှေ့မှာ တောင်ကုန်းပေးတစ်ခုရှိပါတယ်။ မှတ်မှတ်
ရရလဲဖြစ်စရာပါ။ အဲဒီတောင်ကုန်းပေါ်မှာ ခင်ဗျားရဲ့သူငယ်
ချင်းရုပ်အလောင်းကို မြုပ်နှံ ဖို့ အသင့်တော်ဆုံးပါပဲ'

ယင်းသို့ အကြံပေးပြောဆိုလာသဖြင့် ဟုမ်ကျင်းမှာ မျက်
မှောင်ကြုတ်ကာ တစ်ချက်တေးတောစဉ်းစားလိုက်ပြီးမှ....

'အင်း...အဲဒီကို သွားကြရအောင်ဗျာ'

'ကဲ...ဒါဆိုလဲ သွားကြရအောင် ဒီရွာကလူတွေမကြား
မသိတာအကောင်းဆုံးပါပဲ'

ကျောက်လှမ်းယိ ထိုသို့ပြောဆိုပြီးနောက် သူ့မြင်းဆီသို့
လျှောက်သွားသည်။ ထိုအတူပင်ရှစ်မျက်နှာဆေးဆရာဟူဆန်
လင်းမှာလည်း သူ့မြင်းညိုကြီးဆီသို့ ဦးတည်လျှောက်သွား
လေသည်။

ထိုအခါ ဟုမ်ကျင်းမှာ ရထားတံခါးကိုပိတ်ဖိုက်ပြီးနောက်
မြင်းမောင်းသည့်နေရာသို့ တက်ရောက်လိုက်လေသည်။ သည်

7

နောက် ရှစ်မျက်နှာဆေးဆရာ ဟူဆန်လင်းနှင့်ကျောက်လျှမ်း
ယိတို့ ရှေ့ကဦးဆောင်လျက် ရွာအပြင်ပတ်လမ်းအဘိုင်း ရွာ
ထိပ်ဆီသို့စိုင်းနှင့်သွားကြ၏။

သူတို့နှောက်မှ ဟုမ်ကျင်းမှာ မဟူရာ မြင်းနက်ကြီးကို
မောင်းနှင်လျက်ထပ်ကြပ်မကွာ လိုက်ပါသွားလေ၏။

ညအောင်းကပ်ပြင်၌ပြည့်ဝန်းစိုင်းစက်လျက်ရှိသောသီတာ
လမင်းကြီးက ထိန်ကိန်သထွန်းလျက်ရှိနေလေ၏။

တော်ငွေလရောင်လွမ်းခြုံထားမှုကြောင့် ရှစ်မျက်နှာ ရွာ
ပတ်လမ်းကြီးမှာ ဝင်းဝင်းဝါဝါလင်းလင်းချင်းချင်းရှိနေလေ
သည်။ ဆိတ်ငြိမ်လျက်ရှိသော ညဉ့်သန်းခေါင်ကျော် အချိန်
တွင် စိုင်းနှင့်နေကြသည့် သူ့အိုသုံးဦး၏ မြင်းခွ သိများက
ကျယ်ကျယ်လောင်လောင် လွမ်းခြုံလျက်ရှိနေပေ၏။

နာရီမောင်းနှစ်ချက်တီးအချိန်သို့ ရောက်သောအခါ သူ
တို့သုံးဦးတို့ အုပ်ဆိုင်လျက်ရှိသည့် သစ်ပင်ကြီးများ စိုင်းရ
လျက်ရှိသော တောင်ကုန်း တစ်ကုန်းဆီသို့ ရောက်ရှိလာကြ
လေသည်။ ယင်းတောင်ကုန်းမှာ သစ်ပင်ကြီးများ ကင်းရှင်း
လျက်ရှိသည့် တောင်ကုန်းပြောင်ပြောင်တုတ်ခုဖြစ်သည်။

ထိုအခြေအနေကိုလွမ်းမြင်တွေ့လိုက်ရသော ဟုမ်ကျင်းမှာ
ကျားဆိုးလက်ချက်ကြောင့် သေဆုံးသွားရသည့် သူ့ သူငယ်
ချင်း ကျင်ယောင်၏ကြွင်းကျန်သောရုပ်ကလပ်ကို မြှုပ်နှံ ရန်
အကောင်းဆုံးဟု တွေးတောဆုံးဖြတ်လိုက်မိလေသည်။

ဒါကြောင့် သူ့ရထားမောင်းနှင်သည့်နေရာမှ ခုန်ပျံ ဆင်း
လိုက်လေသည်။ ပြီးလျှင်ရထားတံခါးဖွင့်ကာ ရထားအိမ်ထဲမှ

သူ၏သူငယ်ချင်း၏ ရုပ်အလောင်းကိုသယ်၍ စောင်ကုန်း
အစပ်နားတွင် အသာအယာချလိုက်လေသည်။

ထိုစဉ် သူ့အနားသို့ ရှစ်မျက်နှာ ဆေးဆရာ ဟူဆန်လင်း
နှင့် ကျောက်လျှမ်းယိတို့ ရောက်ရှိလာလေသည်။

သည်တွင် ရှစ်မျက်နှာဆေးဆရာ ဟူဆန်လင်းက လရောင်
လွမ်းခြုံထားသော ကျင်ယောင်၏ရုပ်အလောင်းကို ကြေကွဲ
ဆိုနှင့်စွာစူးစိုက်ကြည့်နေသည့် ဟုမ်ကျင်ထံ အကြည့်ရောက်
သွားပြီး....

'ကဲ...မိတ်ဆွေကြီးရဲ့ သူငယ်ချင်းရုပ်အလောင်းကို ဘယ်
နေရာမှာမြှုပ်နှံ ရမယ်လို့ စိတ်ကူးသလဲ'

လွမ်းမေးလေ့တော့ ဟုမ်ကျင်းမှာ သက်ပြင်းလေးကြီးတစ်
ချက်ချလိုက်ပြီးနောက်....

'ဒီတောင်ကုန်းအစပ်နားမှာပဲ ကျင်းဘူးမြှုပ်နှံလိုက်ပါ
မယ်'

'ကဲ...ခင်ဗျားမှာ ဂေါ်ပြားဘို့ ဒေါက်တူးဘို့ အသင့်ပါ
လာရဲ့လား'

ထိုအမေးကို ကျောက်လျှမ်းယိက ဟုမ်ကျင်းထံလှမ်းမေး
လာခြင်းဖြစ်လေသည်။ ထိုအခါ ဟုမ်ကျင်းက ခေါင်းဆတ်
ခနဲညိတ်လိုက်ပြီးနောက်....

'ရထားပေါ်မှာပါလာပါကယ် ကျွန်တော် သွားယူလိုက်
ပါမယ်'

ဟု ဆိုကာ ရထားဆီသို့ ခပ်သွက်သွက်လျှောက်လှမ်းသွား
လေ၏။ သည်နောက် သူ့အိုသုံးဦးတို့သည် တက်ညီပက်ညီ

ကျင်းတစ်ကျင်း တူးလိုက်ကြ၏။ ပြီးလျှင် သူတို့သုံးဦးသည် အသက်ဝိညာဉ်ကင်းမဲ့ လျှက်ရှိသော ကျင်ယောင်ထံ ဦးညွှတ် ဂါရဝပြုလိုက်ပြီးသည်တွင် ဟုမ်ကျင်းက ကြေကွဲ လှိုက်လှဲ သံဖြင့်....

‘သူ...သူငယ်ချင်းကျင်ယောင် မင်းဇီဝိန်ကို ချွေသွားတဲ့ ကျားဆိုးကြီးကို သွေးကြေးကလဲ စားပေးဆပ်ပါမယ်၊ အင်း ဒီကောင်ကြီးလဲ ပါမြားနဲ့သေပွဲဝင်ရင်လဲ သေသွားနိုင်ပါ တယ်၊ တစ်နေ့သူ့သေမသေသိရအောင် သူ့ဆရာ နတ်ဆိုးဆံ မြူမယ်တော်ကြီး ကွေ့ရှုသျှံဆီကို ဝါအရောက်သွားပြီးစုံစမ်း ပါမယ်’

ယင်းသို့ ဟုမ်ကျင်းကြေကြေကွဲကွဲ ခံပြင်းရေရွတ် ပြောဆို လိုက်သောစကားကို ဟူဆန်လင်းနှင့် ကျောက်လျှမ်းယိတို့ ကြားလိုက်ရပြီး တုန်လှုပ်ချောက်ချားစွာ ခံစားလိုက်ကြရ သည်။

အညင်နောက်တော့ သူတို့သုံးဦးတို့ထည် ကျင်ယောင်၏ရုပ် အလောင်းကို ကျင်းထဲသို့ထည့်လိုက်ကြပြီး မြေဖို့မြုပ်နှံလိုက် ကြလေသည်။

ပြီးသော် ဟုမ်ကျင်းက တောင်ကုန်းအောက်ဆီသို့အလျှင် အမြန်ပြေးဆင်းသွားလေ၏။

သိပ်မကြာပါချေ။

သူတောင်ကုန်းပေါ်သို့ ပြန်တက်ရောက်ရှိလာသောအခါ သူ့လှက်ထဲတွင် မြေပုံထိပ်တွင် အမှတ်တရ မှတ်တိုင် စိုက်ထူ ရန်အတွက် သစ်ကိုင်းနွယ်ကြိုးများပါလာလေသည်။

ပြီး သူ့သစ်ကိုင်းများဖြင့် သူ့သူငယ်ချင်း ကျင်ယောင် အတွက် အမှတ်တရဖြစ်စေမည့် မှတ်တိုင်လှုပ်ဆောင်၍မြေပုံ ထိပ်၌ခပ်နက်နက်စိုက်ထူလိုက်လေတော့သည်။

* * *

ကျွန်တော်၏ရုပ်စာလောင်းမြုပ်နှံပြီးသောအခါ ဟူဆန်လင်း၏ ဖိတ်ခေါ်မှုကြောင့် ဟုမ်ကျင်းမှာ ခရီးဆက်မထွက်ဖြစ်ဘဲ ရှစ်မျက်နှာရွာသို့ လိုက်ပါလာခဲ့ရလေသည်။

ဟူဆန်လင်းသည် ရှစ်မျက်နှာရွာ၏ ဘောင်ဘက်အစွန်း ကုက္ကတောင် အိမ်ကြီးပုခိုင်ဖြင့်နေထိုင်သူဖြစ်လေသည်။ သူ့နံဘေးခြံခွံစုတ်ပျိုးရေးဆေးမေးကြီး ကျောက်လျှမ်းယီ နေထိုင်နေလေသည်။

ဘယ်ကြောင့် ဟုမ်ကျင်းမှာ သူ့ရှေ့ဆက်ချမည့် ခရီးကို မဆက်နိုင်ဘဲ ဟူဆန်လင်း၏ဖိတ်ခေါ်မှုနောက်သို့ ခေါင်းညှိကာ လက်ခံကာလို့ ကံခဲ့ရပါသနည်း။

အကြောင်းမှာ....

ဟုမ်ကျင်းသည် သူ့အခင်မင်ဆိုးအချစ်ဆုံး သူငယ်ချင်းဖြစ်သော ကျွန်တော်၏ ဇီဝိန်ကိုချော့သွားသည့် နတ်ဆိုးမိစ္ဆာကျားဆိုးကြီး သူ့မြားချက်ခင်၍သေမသေသိလို၍ ကျောက်မျက်ညည်တောင်ထူ့ထွားရောက် စုံဖမ်းလိုသောကြောင့် ရှစ်မျက်နှာရွာတွင် ခေတ္တစခန်းချရန် ဆုံးဖြတ်ချက် ချမိလိုက်လေသည်။

ဒါကြောင့်မို့ မုဆိုးကြီးဟုမ်ကျင်းမှာ ရှစ်မျက်နှာဆေးဆရာဟူဆန်လင်း၏ဖိတ်ခေါ်ခြင်းကို လိုက်သောသက်ခံလိုက်ခြင်းဖြစ်သည်။

သို့ဖြင့် ဟုမ်ကျင်းသည် ဆေးဆရာဟူဆန်လင်း၏ ခြေတံရှည်ပျဉ်ထောင်အိမ်ကြီးသို့ရောက်ရှိလာ၏။

ခြေတံရှည်ပျဉ်ထောင်အိမ်ကြီးမို့ အိမ်ဘက်ဘက်မှာ မြင့်လျက် ကျယ်ဝန်းလျက်ရှိနေ၏။

အပေါ်ထပ်မှာတော့ ဆေးဆရာဟူဆန်လင်းတို့မိသားစုသည် နှစ်ချက်တီးကျော်သာပြီမို့ နှစ်ခြိုက်စွာအိပ်ပေးကျားနကြပြီထင်ပါရဲ့။

ဒါမှမဟုတ် မိစ္ဆာနတ်ဆိုးကျားကြီးရောက်သာမည်ကို စိုးရွံ့ချောက်ချားကာ အိပ်ရာထဲတွင် ငြိမ်ကုပ်နေကြသည်လော။

သူ့တို့သုံးဦး အောက်ထပ်ညွှန်ခန်းလမ်းရှိ ဖားပွဲခိုင်းတွင် ဖိုခနောင်ဆိုင်ဆိုင်မိကြ၏။

ဆေးဆရာဟူဆန်လင်းမှာ သူ၏မိသားစုများ အောက်ထပ်

မဆင်းဝံ့ကြတော့သဖြင့် သူ့ကိုယ်တိုင်မီးဖိုဆောင်ဝင်၍ ရေ
နွေးအိုး အကြမ်းပန်းကန်လုံး မြည်းစရာ မုန့်ပဲသွားရေစာ
များကို လင်ပန်းတစ်ချပ်နှင့် သယ်ယူလျက် စားပွဲဝိုင်းပေါ်
တည်ခင်းပေးလာ၏။

ပြီးမှ စားပွဲဝိုင်းဆီသို့ စိတ်အေးလက်အေးလာသိုင်း၏။
ထိုစဉ် ဆေးဆရာဟူဆန်လင်းဟု ဝမ်းနည်းကြေကွဲမှု ခံပြင်း
နာကြည်းမှု စသည့်အရိပ်အယောင်များလွှမ်းခြုံကာ ကြေကွဲ
ခက်ထန်နေသောဟုမ်ကျွန်ထံ အကြည့်ရောက်ရင်း....

‘ဒါနဲ့ စကားသာပြောနေကြတာ... ခင်ဗျားနာမည်လဲ
မသိရသေးပါလား’

သည်တွင် ကျောက်လျှမ်းယိုက ကြားဝင်ပြောလာသည်
မှာ....

‘ဟုတ်ပ...လျှန်တော်နာမည်က ကျောက်လျှမ်းယိုလို့ခေါ်
ပါတယ်။ အလုပ်ကတော့ စိုက်ပျိုးရေးပါပဲ ဒီရှစ်မျက်နှာ
တစ်ရွာလုံးမှာ ဒီဆရာနဲ့ကျွန်တော်ပဲ ပေါင်းသင်းဆက်ဆံရ
တာ သဟဇာတတည့်ပါတယ်’

နာမည်ဖော်၍ စိုက်ပျိုးရေးသမားကြီးကျောက်လျှမ်းယို

က ဒိတ်ဆက်စကားပြောဆိုလာသဖြင့် ဟုမ်ကျွန်းက သူ့နာ
မည်သူဖော်ထုတ်၍ တုံ့ပြန်မိတ်ဆက်စကားဆိုလိုက်သည်မှာ

‘ကျွန်တော်နာမည်ကဟုမ်ကျွန်းပါ။ အလုပ်ကတော့မုဆိုး
အလုပ်ပါပဲ။ အခုလဲ ကျွန်တော်သူငယ်ချင်းနှစ်ယောက် မိုးညို
ရွာအလွန်ကတော့ထဲမှာ သားကောင်တွေပေါ့တယ် သတင်း
ကြားလို့ တောပစ်ဖို့ထွက်လာကြရင်း အခုလိုကြုံရတာပဲ’

ထိုအခိုက် ဆေးဆရာဟူဆန်လင်းသည် ရေခွေးကြမ်းတစ်
ခွက်သောက်ပြီးမှ ဟုမ်ကျွန်းကိုကြည့်ကာ....

‘မုဆိုးကြီး ခင်ဗျားတို့ မျက်မြင် တွေ့ကြုံတိုက်ခိုက်ခဲ့ရတဲ့
မိစ္ဆာနတ်ဆိုးကောင်ကြီးဟာ ထူးခြားတဲ့ကျားကြီးတစ်ကောင်
ပဲလား’

အံ့ဩမှုလေသံနှင့်လှမ်းမေးလာသဖြင့် ဟုမ်ကျွန်းက တစ်
ချက်ရပ်သွမ်းသွေးလိုက်ကာ....

‘တကယ်တော့ ကျားမဟုတ်ပါဘူး။ မရဏကျားခန့်အိုတဲ့
ထူးခြားထက်မြက်တဲ့ ရှေးဟောင်းသိုင်းပညာရပ်ကိုတ်တံကျမ်း
နေတဲ့ သိုင်းပညာရှင်တစ်ဦးပါ။ သူကကျားရေခြုံပြီးတိုက်ခိုက်
ဇာတ်ပုံရတယ်။ ဒါကြောင့် မြက်လိုက်တဲ့လူတွေက ကျားတစ်

ကောင် ခါမှမဟုတ် သမန်းကျားလို့ အထီးမှားကြတာပဲဖြစ်
မယ်၊ အခုလဲ ကျုပ်မြားချက်ထိပြီးထွက်ပြေးသွားပြီ'

'ထော်ပါသေးရဲ့ဗျာ၊ ကျုပ်က မော်ဝိဇ္ဇာအတတ်နဲ့ လုပ်
ထားတဲ့ သမန်းကျားထင်လို့ မေးမြန်းကြည့်ရတာ'

ထိုစကားကြောင့် ဟုမ်ကျင်းမှာ သူ့ ရင်ဘတ်ထဲတွင်ဝှက်
ထားသည့် လျှို့ဝှက်နက်နဲသော ကျားသိုင်းပညာရပ် ကျမ်းကို
သတ်ရလိုက်မိ ။

ခါကြောင့်မို့ ဟုမ်ကျင်းမှာ သက်ပြင်းမသိမသာချလိုက်
ပြီး သူ့ အဖြေအားမျှော်လင်နေသော ဆေးဆရာဟူ ဆန်လင်း
ထံ ကြည့်ရောက်သွားပြီး....

'အေးဗျာ.... အဲဒီရှေးသိုင်းပညာတွေဟာ ကျွန်တော်တို့
အတိုးအတွား အဖေတို့ပြောပြခဲ့လို့ အတော်တန်ခိုးသတ္တိရှိခဲ့
တယ်လို့ ကြားဖူးခဲ့ပါ့တယ်'

သည်တွင် ဟူဆန်လင်းက မျက်လုံးအတန်ငယ်ပြူးကျယ်
သွားရပြီး....

'ခါဆို မုဆိုးကြီးအနေနဲ့ အခုခေတ်မှာပဲ သမန်းကျား
တွေရှိနိုင်တယ်လို့ ဆိုလိုတာသား'

'ယင်းသို့လှမ်းမေးလာတော့ ဟုမ်ကျင်းက အပြုံးတစ်ချက်
ပြုံးလိုက်တာ....

'ဟင်းဟင်း.... ကျွန်တော်က အပြောကို ယုစားတတ်တဲ့လူ
မဟုတ်ပါဘူး၊ ကိုယ်တွေ့ကြုံမှ ယုတတ်တဲ့လူပါဆရာ'

'အေးဗျာ.... ကျုပ်လဲ ခင်ဗျားခိတ်သဘောထားနဲ့ တပ်တူ
ထင်မျှပါပဲ၊ ခါကြောင့် အခုလိုလပြည့်ညသန်းခေါင်ကျော်
လာရင် ဒီရွာကို မိစ္ဆာကျားကြီးရောက်အလာကံ နားစွပ်
ထောင်ပြီး ကိုယ်တွေ့မြင်ချင်လို့ ကျုပ်တို့နှစ်ယောက် လိုက်စံ
ကြည့်ရှုနေကြတာပဲ၊ ကျုပ်တို့ ကျားသ ကြားရလို့ အဲဒီနေရာ
ရောက်ရင် ရွာသားတစ်ယောက်လည်ဖောက်ပြီး သွေးစုတ်
သေဆုံးနေရတာပဲ တွေ့ကြုံရတတ်ပါတယ်၊ အဲဒီမိစ္ဆာကျားကြီး
ကိုတော့ တစ်ခါမှမျက်မြင်ကို မတွေ့ကြုံခဲ့ရပါဘူး'

စိုက်ပျိုးရေးသမားကြီး ကျောက်သျှမ်းယိက ခေါင်းညိတ်
ထောက်ခံလိုက်ရင်း....

'ဟုတ်တယ်ဗျာ၊ ဆရာနဲ့ကျုပ်တို့ အရဲစွန့်ပြီး အဲဒီ ကျားကို
မျက်မြင်ကြုံတွေ့ချင်လို့ အခုလို လပြည့်ညသန်းခေါင်ကျော်
ကျားအော်သ ကြားရင် မြင်းကိုယ်စီနဲ့ ထာသိုက်ကြည့်ကြ
တယ်၊ အဲ.... ဆရာပြောသလို အဲဒီကျားကိုမမြင်ရပဲ လည်ချောင်း
သွေးဖောက်စုပ်ခံထားရပြီး သေဆုံးနေတဲ့ ရွာသူရွာသား
အလောင်းတွေပဲ ကြုံတွေ့ကြုံရတာမျိုးပါပဲ'

'ကျားဆိုတဲ့သတ္တဝါဟာ တောကောင်တွေထဲမှာအင်မတန် ပါးနပ်တဲ့ လျှင်မြန်တဲ့တောကောင်ပါပဲ။ အဲ...သူတို့အကြောက် ဆုံးအရာက ရဲရဲတောက်လောင်နေတဲ့ မီးတောက်မီးလျှံတွေ ပါပဲ။ ကျွန်တော် သူငယ်ချင်းအသက်ကို ရှန်ရှာသွားတဲ့ မိစ္ဆာ ကျားဆိုးကြီးတောင် ကျွန်တော် မြားထိုထားတာတောင် ကျား နာခဲခဲပြီး ရန်ပြန်ရှာသေးတယ်။ ကျွန်တော်က တောလိုက် မုဆိုးတစ်ယောက်ဆိုတော့ ဒီတောကောင်ကော တာကြောက် တတ်သလဲဆိုတာ ကြိုသိနေတော့ ကိုယ့်မှာအသင့်ပါလာတဲ့ လောင်စာကြောအိုးကို မြေပေါ်ပေါက်ခွဲပြီး မီးတုတ်ကမီးနဲ့ထို ပြီး ရှိ့ လိုက်ရတယ်။ အဲဒီတော့မှ မီးတောက်မီးလျှံ ဝုန်းခနဲ တောက်လာမှ ဒီကောင်ကြီး မီးမြင်ပြီးထွက်ပြေးသွားတော့ တာပဲ'

မုဆိုးကြီးဟုမ်ကျင်း ထိုသို့ရှင်းလင်းပြောပြသည်ကို ကြား လိုက်ရသော ရှစ်မျက်နှာ ဆေးဆရာ ဟူဆန်လင်းနှင့် စိုက်ပျိုး ရေးသမားကြီးကျောက်လျမ်းယိတို့ ထိတ်လန့်တုန်လှုပ်စွာခံစား နေကြရ၏။

သည်တွင် ကျောက်လျမ်းယိက ဟုမ်ကျင်းကိုစူးစိုက်ကြည့် ရင်း....

'မုဆိုးကြီးပစ်ခွင်းလိုက်တဲ့မြားချက်က မိစ္ဆာကျားဆိုးကြီး ရဲ့ဘယ်နေရာကို ထိမှန်သွားသလဲ ခင်ဗျာ'

ဟုမ်ကျင်းက မဆိုင်မတူပင် ပြန်လည်တုန်ပြန်ပြောလာ သည်မှာ....

'ကျားဆိုးကြီးနဲ့ ရွှေ့ပက် နောက်ရင်အုပိုင်းပါပဲ'

ထိုစကားကြားလိုက်ရသော ဟူဆန်လင်းမှာ ခပ်လော လောလေသဖြင့်....

'မုဆိုးကြီးရဲမြားချက်နဲ့ပဲ အဲဒီကျားဆိုးကြီး ဇီဝိန်ချုပ် ငြိမ်းသွားလား မသိဘူး'

'ခါတော့ဆရာ တပ်အပ်ပြောလို့မရဲဘူး၊ ဒါကြောင့် မနက် ပြန် အဲဒီကျားကြီးကို ထိန်းချုပ်ထားတဲ့ သူ့ဆရာနတ်ဆိုး ဆံဖြူမယ်တော်ကြီး ကွေ့ရှုလျှ နေရာ ကျောက်မျက်ရည်ဖောင် ထိပ်ကိုသွားပြီး ဂဆန်က စုံစမ်းစစ်ဆေးမလို့ပါ'

ယင်းသို့ မုဆိုးကြီးဟုမ်ကျင်း၏ ရည်ရွယ်ချက်ကို သူတို့နှစ် ဦးကြားသိလိုက်ရပြီး မျက်စိမျက်နှာမကောင်း ဖြစ်သွားကြရ သည်။

ခါကြောင့် ကျောက်လျမ်းယိက ဟုမ်ကျင်းထံ စိုးရိမ်မကင်း လှမ်းကြည့်ရင်း....

'မုဆိုးကြီး....တစ်ခုသတိပေးပါရစေ'

ပြောလာတော့ ဟုမ်ကျင်း၏အကြည့် ကျောက်လျမ်းယိထံ ရွှေ့ပြောင်းရောက်ရှိလာရပြီး....

'ဟုတ်ကဲ့....ပြောပါ'

မုဆိုးကြီး သူနဲ့ရင်ဆိုင်သွားတော့ရင် က ကြမ္မာဆိုးရုံကလို့ ပြီး အကျိုးရှိစွာ မယ်ထင်ပါဘူး။ ကျွန်တော်တို့ တစ်ချို့လုံး တောင် သူ့ရန်ကြောက်လို့ အဲဒီကျောက်မျက်ရည်တောင်ဘက် ကို ဘယ်သူမှခြေဦးမလှည့်ဝံ့ကြဘူး။
သည်တွင် ဟူဆန်လင်းကလည်း ခေါင်းညိတ်ထောက်ခံ ရင်း...

ကျောက်လျှမ်းယိပြောတာ မှန်ပါတယ်။ တကယ်လို့ မုဆိုးကြီးပစ်ခတ်လိုက်တဲ့ မြားမတ်ကြောင့် ကျားကြီး ဇီဝိန် ချုပ်သွားပြီဆိုရင် လပြည့်ညသန်းခေါင်ကျော်ရင် သူ့ရောက် မလာနိုင်တော့ဘူးပေါ့။ အန္တရာယ်များပြားတဲ့လမ်းကို မုဆိုး ကြီး သွားမနေပါနဲ့တော့ဗျာ။

ထိုသို့ ရှစ်မျက်နှာဆေးဆရာ ဟူဆန်လင်းနှင့် စိုက်ပျိုးရေး သမားကြီး ကျောက်လျှမ်းယိတို့က မုဆိုးကြီးဟုမ်ကျင်းအား ကျောက်မျက်ရည်တောင်သို့မသွားရောက်ရန်အတွက် တားမြစ် လာကြ၏။

ထိုအခါ ဟုမ်ကျင်းမှာ ရေနှေးကရားအိုးကို ကောက် ကိုင်မယူပြီး အကြမ်းပန်းကန်လုံးထဲသို့ စောင်းငွဲ့ထည့်လိုက် သည်။

ပြီးနောက် သူ အကြမ်းပန်းကန်လုံးကိုမယူ၍ ရေနှေးကြမ်း အား မေ့သောက်၏။ ယင်းသို့ သူသောက်ရင်းက ကျောက် မျက်ရည်တောင်သို့ သွားသင့်မလွှားသင့် တွေးတောစဉ်းစား မိနေ၏။

နောက်ဆုံး သူသည် ထိုနှာမည်ကြီးလွန်းလျက်ရှိသော ကျောက်မျက်ရည်တောင်ဆီသို့ သွားရောက်ရန် ယတိပြတ်ဆုံး ဖြတ်ချက်ခူးလိုက်လေတော့သည်။

ထိုကျောက်မျက်ရည်တောင်ထိပ်ပေါ်၌ ထူးထူးခြားခြားပင်
သစ်ပင်အိုကြီးတစ်ပင်သာ ထီးထီးမားမား ပေါက်ချောက်
လျှက်ရှိနေလေသည်။

ယင်းသစ်ပင်အိုကြီးမှာ ရှေးဟောင်းလှိုက်ဂူကြီး အပေါက်
တည့်တည့်ရှိ ကျောက်မျက်ရည်တောင်အစပ်နားတွင် ပေါက်
ရောက်နေခြင်း ဖြစ်၏။

ကြည့်ရသည်မှာ ယင်းအုပ်ကုန်ဆိုင်ဆိုင်ရှိနေသော ပစ်
ပစ်ကြီးမှာ ညောင်အမျိုးအနွယ်ဖြစ်ဟန်တူပါ၏။ ထိုအပင်ကြီး
ရှိသစ်ကိုင်းများမှ အမြစ်ချား လူ့မျက်ဆိတ်သဖွယ် ရှည်လျား
စွာ ကျဆင်းနေလေ၏။

အခန်း (၅)
ပိုးထိသည့် ပိုးရုံ

မဟာရဉ္စကောင်းကင်ပြင်ပေါ်၌ သေခံတာလင်းကြီးမှာ
ပြည့်ပြည့်ဝန်းဝန်းဝိုင်းဝိုင်းစက်စက် သာထွန်းလျက်ရှိနေလေ
သည်။

ဒါကြောင့် ဘော်ငွေလရောင်က ဝိုက်မြည်းဆိတ်ငြိမ်လျက်
ရှိသော ကျောက်မျက်ရည်တောင်တစ်ခုလုံးကို ဖြန့်ကျက်လွှမ်း
ခြုံလျက်ရှိနေ၏။ ယင်းတောင်ထိပ်ပေါ်တွင် ရှေးဟောင်းလှိုက်
ဂူကြီးတစ်ခု တည်ရှိနေ၏။

အချိန်ကား ညဉ့်နက်သန်းခေါင် နာရီမောင်းဆယ့်နှစ်ချက်
တီးသို့ ရောက်ရှိနေပေ၏။

အဝေးမှကြည့်လျှင်မူ ထိုကျောက်မျက်ရည်တောင်ထိပ်
ပေါ်တွင် အမွှေးဖွားဖွားနှင့် မကောင်းဆိုးဝါး ရောပမိစ္ဆာ
ကောင်ကြီးတစ်ကောင် မတ်တတ်ရပ်နေလျက်ရှိနေသည်နှင့်တူ
လှပေ၏။

ထိုအချိန်တွင် ညဉ့်လေကား တသန်သုန်တိုက်ခိုက်လာမှု
ကြောင့် ယင်းသစ်ပင်ကြီးပေါ်မှ ဖြာကျလျက်ရှိသောအမြစ်
များမှာ လေသင့်ရာ လွင့်လူးလျက်ရှိနေ၏။

ထိုအခိုက်ကျောက်ဂူထဲမှ အနက်ရောင်ဝတ်ရုံ ကိုဝတ်ဆင်
မြန်းထားသည် မိန်းမကြီးတစ်ဦး မဟူရီလင်းရောင် တောင်
ဝှေးရှည်ကြီးကို ကိုင်ဆောင်ပျက် ခြေပြင်ကို တစ်ချောက်
ဒေါက်ထောက်ရင်း လရောင်ဖြန့်ကျက်ထားသော ဂူအပြင်သို့
တရွေ့ရွေ့လှမ်းထွက်လာ၏။

ဤသည် ရသည်မှာ ယင်းမိန်းမကြီးမှာ အသက်အားဖြင့် ဝါး
ဆယ်ကျော်ခန်းကျင့်ရှိသေးသော်လည်း သူ့ တစ်ခေါင်းလုံး၏
စွတ်စွတ်ဖြူဖွေးကာ ဖြာကျနေသောဆံပင်ကြောင့် အသက်
ခုနစ်ဆယ် အတွားအိုတစ်ယောက်ပမာအလား ရှိနေသည်။

ပြီး သူ့ညာလက်ထဲတွင် ကိုင်ဆောင်ထားသည့် မဟူရာ
တောင်ဝှေးကွင် သစ်နွယ်တစ်ခုကို မြေတစ်ကောင်ပမာအလား
ပတ်ခွေလျက်ရှိနေ၏။

နောက် ယင်းမဟူရာတောင်ဝှေး၏ လက်ကပ်ထိပ်ပိုင်းတွင်
လူအချိုးခေါင်းပုံတစ်ခု ထွင်းထုထားသည်။

ထိုလူချိုးခေါင်း၏ ဟောက်ပက်လျက်ရှိသော မျက်လုံးအိမ်
နှစ်ပေါက်အတွင်းမှ မျက်လုံးအစုံက နီရဲတောက်ပလျှောက်ရှိနေ
သည်။ အကြောင်းမသိသူတို့ ယင်းသို့ မျက်လုံးနီရဲတောက်

လျက်ရှိသော လူချိုးခေါင်းကို တွေ့မြင်ရလျှင် ပိစ္ဆာသုရဲခေါင်း
ဟုထင်မှတ်ကာ လန့်ဖြတ်သွားကြရပေမည်။

အမှန်တော့ ထိုလူချိုးမျက်လုံးအိမ်ပေါက်အတွင်း၌ အရည်
အသွေးကောင်းမွန်သော ကျောက်နီနှစ်လုံးတပ်ဆင်ထားခြင်း
ဖြစ်၏။ ထိုအပြင် ယင်းဆံဖြူမိန်းမကြီးသည် အချိုးခေါင်း
ရုပ်ထုလေးများ သီထားသည့် လည်ဆွဲကြိုးကို ဆွဲထားလေ
သည်။

ယင်းသို့သော အဆောင်အယောင်များ ဝက်ဆင်ထားမှု
ကြောင့် ထိုဆံဖြူမိန်းမကြီးကို မြင်တွေ့ကြသူတိုင်း ကြောက်ရွံ့
တုန်လှုပ်ကြရသည် အမှန်ပင်။

ဟုတ်ပါသည်။

သူမအား ရှစ်မျက်နှာတစ်ရွာလုံးက ရင်မဆိုင်ဝံ အောင်
ကြောက်ရွံ့တုန်လှုပ်ကြပါသည်။ အဘယ်ကြောင့် ရှစ်မျက်နှာ
တစ်ရွာလုံးက ယင်းဆံဖြူမိန်းမကြီးကို ကြောက်ရွံ့တုန်လှုပ်နေ
ပါသနည်း။

အကြောင်းမှာ ယင်းဆံဖြူမိန်းမကြီးမှာ ရှစ်မျက်နှာရွာ
တစ်ရွာလုံးက ဖိန့်ဖိန့်တုန်အောင် ကြောက်ရွံ့ကြရသည့်
နတ်ဆိုးဆံဖြူမယ်တော်ကြီး ကွေ့ရှုလျှင် ဖြစ်နေသောကြောင့်
တည်း။

ပြောရမည်ဆိုလျှင် ထိုနတ်ဆိုးဆံဖြူမယ်တော်ကြီး ကျွန်ုပ်
လျှာမှာ တစ်ချိန်က ဆေးပါရဂူမကြီးတစ်ဦး ဖြစ်ခဲ့၏။ အခြား
ဆေးပညာရှင်များနှင့် ဆေးပညာရှင်များ မယှဉ်နိုင်အောင်
ကျော်ကြားလိုသောစိတ်ဖြင့် ဆေးပညာရှင်ကို ထူးထူးခြား
ခြား ကြီးစားတီထွင်စမ်းသပ်မှုပြုခဲ့၏။

ယင်းကဲ့သို့ ဆေးလောကကြီးတွင် ကြီးစိုးမင်းမူလိုသော
အယူအနိတ်ဖြင့် ကြီးစားရင်း မမျှော်လင့်ဘဲ သိုင်းပညာရှင်
ကြီးတစ်ဦးနှင့် ဆုံတွေ့မိပြီး ပညာရှင်ကြီးထံ၌ တပည့်ခံကာ
သိုင်းပညာရှင်များအား တတ်ကျွမ်းအောင် သင်ယူခဲ့လေ
သည်။ နောက်ဆုံးတွင် ကျွန်ုပ်လျှာမှာ ဆေးပညာတီထွင်စမ်း
သပ်မှုမှ ပဲ့ကျပြီပြီး သိုင်းပညာရှင်များကို လက်တွေ့အကောင်
အထည်ဖော် လေ့ကျင့်စမ်းသပ်လေ၏။

သို့နှင့် သူမ၏ရက်စက်ကြမ်းကြုတ်မှု၊ သိုင်းအဘတ်ပညာ
ဖြင့် လူသားတွေအပေါ် ခုက္ခပေးလာမှုကြောင့် အမည်းရောင်
သိုင်းလောက၌ နတ်ဆိုးဆံဖြူမယ်တော်ကြီး ကျွန်ုပ်လျှာ
နာမည်ဆိုးဖြင့် ကျော်ကြားလာခဲ့သူဖြစ်၏။

ထိုအခါ အပြုရောင် သိုင်းလောကကြီးရော သာမန်လူ
တွေအပေါ် နတ်ဆိုးဆံဖြူမယ်တော်ကြီး ကျွန်ုပ်လျှာမှာ သူ
စိတ်မထင်ရင် မထင်သလို အန္တရာယ်အမျိုးမျိုးပေးလာသဖြင့်
အပြုရောင်သိုင်းလောကသားများ အထက်ဂိုဏ်းဝိဇ္ဇာပညာ

ရှင်များ စုံပေါင်းနှိမ်နှင်း တိုက်ခိုက်မှုကြောင့် ကျွန်ုပ်လျှာမှာ
နယ်စွန့်နယ်ပျားဖြစ်သောနေရာသို့ ထွက်ပြေးပြီး နတ်အတန်
ကြာအောင် ဇာတ်မြုပ်နေထိုင်၏။

ယင်းသို့ သူ့နေထိုင်ရင်း သူမတတ်ကျွမ်းသည့်သိုင်းအဘတ်
ပညာကို အစွမ်းထက်ခြက်အောင် ကြိတ်၍ ကျင့်ကြံနေလေ
သည်။

သို့နှင့် သူမ၏ ငြိမ်သက်စွာ ဇာတ်မြုပ်နေထိုင်မှုကြောင့်
သိုင်းလောကတွင် သူမအား မေ့မေ့ပျောက်ပျောက်ရှိလာရ၏။
ထိုအခါကျမှ နတ်ဆိုးဆံဖြူမယ်တော်ကြီး ကျွန်ုပ်လျှာမှာ
ဇာတ်မြုပ်ရာမှ လူသူအရာကိုနည်းပါးလှသော ကျောက်
မျက်ရည်တောင်ပေါ်သို့ ခြေကုန်ယူရာကန်ရှိပာခြင်း ဖြစ်လေ
သည်။

ထိုအချိန်တွင် ကျောက်မျက်ရည်တောင်ခြေရှိ စောတန်း
လေးသို့ တင်းရှာဖွေကာ အသက်မွေးဝမ်းကျောင်း ပြုနေရ
သည့် အသက်နှစ်ဆယ် ဝန်းကျင်ခန့်ရှိ ပိုးရုံဆိုသော မိန်း
ကလေးတစ်ဦး ပိုးထိ၍ မြက်ခင်းပြင်ပေါ်သို့ ထဲကျသွားလေ
သည်။

ထို ပိုးရုံမှာ ပြင်းထန်သော မြွေဆိပ်တက်ကာ အကြော
လင်လင်ဖြစ်၍ သူမတစ်ဘုံလုံး ပြာပြာနှမ်းနှမ်းဖြစ်လာရ
သည်။

‘အိ၊ ဘိ၊ ဟင်း ဟင်း’

သူမ ညည်းညူးရင်းနှင့် မြက်ခင်းပေါ်တွင် လူးလိမ့်နေ၏။
ထိုအခိုက်မှာပင် အမည်းရောင်အရိပ်တစ်ရိပ် မြေဆိပ်တက်နေ
သော ပိုးရုံအားသို့ ဟူးခနဲ လေပေတိုက်သည့်ပမာ လျင်မြန်စွာ
ရောက်ရှိလာသည်။

စင်စစ်တော့ ထိုအမည်းရောင်အရိပ်မှာ ဆံဖြူမိန်းမကြီး
တစ်ဦးဖြစ်လေ၏။ ထိုဆံဖြူမိန်းမကြီးက မြေဆိပ်တက်နေ၍
သေလှမျောပါးဖြစ်နေသော ပိုးရုံအားသို့ ရောက်ရှိလာပြီး
ဖိတ်မကောင်းခြင်းလေသံပြင်း....

‘အင်း.... ဝီကလေးမဟာ ငါမှမကယ်ရင် သေဖွယ်ရာရှိ
တော့မယ်’

ထိုသို့ ဆံဖြူမိန်းမကြီး ရေရွတ်ပြောဆိုပြီးနောက် မြေဆိပ်
တက်၍ နှုတ်ခမ်းတဆတ်ဆတ်တုန်နေသော ပိုးရုံ နံဘေးတွင်
ဆောင့်ကြောင့်ထိုင်လိုက်၏။

ပြီးနောက် ဆံဖြူမိန်းမကြီးက သူမကျောထက်ဝယ် ထိုး
သိမ်းထားသော ကျောက်စိမ်းပုလွေရှည်တစ်ပုတ်ကို လှမ်း
ထုတ်ယူလိုက်လေ၏။ ပြီးလျှင် ယင်းဆံဖြူမိန်းမကြီးမှာ သူ့

နှုတ်ခမ်းနှုတ်လွှာတွင် ကျောက်စိမ်းပုလွေရှည်တပ်၍ တေးသွား
တစ်ပုဒ်ကို မှုတ်လိုက်၏။ ယင်းကျောက်စိမ်းပုလွေသံမှာကို
တော့တန်းလေးတစ်ခုလုံး လွှမ်းခြုံသွားလေ၏။

ယင်းကျောက်စိမ်းပုလွေထဲတွင် တန်ခိုးအာဏာ သက်
ရောက်ပျော်ဝင်လျက် ရှိနေသည်ထင်။

ထိုသို့ဆံဖြူမိန်းမကြီးကျောက်စိမ်းပုလွေသံ ပြန်လွှင့်နေစဉ်
မှာပင် တောထဲမှလေညွှန်သံလိုအသံများ စဉ်ဆက်မပြတ်ထွက်
ပေါ်လာ၏။

‘ရှို...ရှို...ရှို’

‘အင်း.... ကေငင်မလေးကို ရန်ရှာသွားတဲ့ မြေဆိုးတော့
လာပြီဟင်း....ဟင်း နှင် ဝါအမိန့်ကို လွန်ဆန်လို့ မရနိုင်ပါ
ဘူး’

ဆံဖြူမိန်းမကြီး ထိုသို့ရေရွတ်ပြောဆိုပြီးနောက် စူးရှကျယ်
လောင်စွာဖြင့် လေညွှန်သံလိုထွက်ပေါ်လာ တောတန်းဖက်ဆီ
သို့ သူမ၏အကြည့် ရှေ့ပြောင်းရောက်ရှိသွားရ၏။

ထိုအခိုက်မှာပင် တရွှိုရွှိုမြည်သံပြုရင်း တောတန်းလေး
အတွင်းမှ ကလေးသူငယ် လက်မောင်းလုံးအရွယ်အစားရှိ ထူး
ဆန်းသော အသွင်အပြင်ရှိသော မြေဆိုးကြီးတစ်ကောင်ထွက်
ပေါ်လာ၏။

ယက်မြေဆိုးကြီးမှာ အစိမ်းရောင် အချောပေးပေါ်တွင် အနီကွက်များ ပေါ်လွင်နေလျက်ရှိ၏။

ယင်းအစိမ်းရောင်အနီကွက် မြေဆိုးကြီးမှာ ထင်းခွတ် သပားများသွား၍ လမ်းဖြစ်ပေါ်နေသော လမ်းကျဉ်းလေး အတိုင်း ပါပျဉ်းတထောင်ထောင်ဖြင့် ကျောက်စိမ်းပုလွေမပြတ် မှတ်ကာ အမိန့်ပေးနေသော ဆံဖြူမိန်းမကြီးဆီသို့ ဦးတည်၍ ရွှေ့လျားလာ၏။

‘ရှိုး...ရှိုး...ရှိုး’

တရှိုးရှိုးမြည်သံပြုရက် အစိမ်းရောင်အနီကွက် မြေဆိုးကြီး ထည် ဆံဖြူမိန်းမကြီး၏ ရွှေ့ဖောက်သို့ရောက်ရှိလာ၏။

ဆီအခါ ဆံဖြူမိန်းမကြီးမှာ ကျောက်စိမ်းပုလွေအမှတ် ရပ်လိုက်ပြီးနောက် သူ့ရွှေ့တွင်ပါးပျဉ်းထောင်လျက်ရောက်ရှိ နေသော အစိမ်းရောင်အနီကွက် မြေဆိုးကြီး ပံ သူမ၏စူးရှ တောက်လက်လှန်းသော မျက်လုံးအစုံတို့ဖြင့် စူးစိုက်ကြည့် လိုက်ပြီး....

‘အို...အသင်မြေ ကျွန်ုပ်ထံ ကြည့်လော့ ကြည့်လော့’

ကု ဩဇာညောင်းသော လေသံဖြင့် လှမ်းအမိန့်ပေးလိုက် ၏။ သည်တွင် အစိမ်းရောင်အနီကွက်မြေဆိုးကြီးမှာ သူ၏ တောက်လက်လော့ မျက်လုံးအစုံတို့ဖြင့် ဆံဖြူမိန်းမကြီးထံ ပါးပျဉ်းထောင်၍ စူးစိုက်ကြည့်လာ၏။

ထိုအချိန်တွင် ဆံဖြူမိန်းမကြီးက သူမ၏ရရှိထားသောစိတ် တန်ခိုးဖြင့် အစိမ်းရောင်အနီရောင်ကွက်မြေဆိုးကြီး၏အာရုံကို ထိန်းချုပ်ညှိ ဝင်ယူလိုက်၏။

ထိုစဉ်မှာပင် ထိန်းချုပ်ညှိ ဝင်ခံလိုက်ရသော အစိမ်းရောင် အနီကွက်မြေဆိုးကြီးမှာ မလှုပ်မယှက်ဖြစ်သွားပြီ။ ဆံဖြူ မိန်းမကြီးထံ စူးစိုက် ကြည့်နေ၏။

သည်တွင် ဆံဖြူမိန်းမကြီးက အစိမ်းရောင်အနီကွက်မြေ ဆိုးကြီး၏ခေါင်းပေါ်ရှိ မှန်ကူကွက်ပေါ်သို့ သူမ၏ညာလက် ထဲမှ ကျောက်စိမ်းပုလွေထိပ်ဖြင့် လှမ်းတိုထိကပ်လိုက်ကာ...

‘အသင်မြေ မည်သူတစ်ဦးတစ်ယောက်မျှ ကျွန်ုပ်ကိုကျော် လွန်မရ မြေတွင် သွားတွားတဲ့ သတ္တဝါအားလုံးအား စိုးနိုး နိုင်စွမ်းရှိတဲ့ ကျွန်ုပ်ရဲ့ အမိန့်တော်ကိုနာခံပြီးနားထောင်ခေး။ အခုသင့်ကိုရန်မူလို၍မဟုတ်ဘဲ မတော်တဆ သင်အပြိုးကြီး ပောက် ဝေါသဖြစ်အောင်လုပ်မိကာ အသင်မြေအပြစ်မယူထင့် ကဲ...ကျွန်ုပ်ရဲ့ အမိန့်တော်အရ သင်အဆိပ်ကို သင်ပြန်ဆုပ် ယူလော့ ပြန်စုပ်ယူပေလော့။ သင့်အား ကျွန်ုပ်ဒုက္ခပေးမည် မဟုတ်’

ထိုသို့ ဆံဖြူမိန်းမကြီးက လှမ်းအမိန့်ပေးလိုက်သောအခါ အစိမ်းရောင်အနီကွက် မြေဆိုးကြီးမှာ ပါးပျဉ်းခွဲ နေရာမှ ခေါင်းငုပ်လျှိုးသွားပြီး တစ်ကိုယ်လုံးပြာနှမ်းကာ တုန်ခါနေ သော ပိုးရုံ၏ခြေအစုံနားသို့ ရွှေ့လျားသွား၏။

အနားသို့ရောက်သွားသောအခါ အစိမ်းရောင်အနီကွက်
မြွေဆိုးကြီးမှာ သူ စောစောက ကိုက်ခဲခဲ့သော ညိုမည်းနေ
သည့်နေရာသို့ ငုံ့ခဲလိုက်ပြီးနောက်သူ၏အဆိပ်များကို ပြန်လည်
စုပ်ယူလိုက်၏။ ယင်းသို့ အစိမ်းရောင်အနီကွက် မြွေဆိုးကြီး
သည်သူ့ အဆိပ်အားလုံးတို့ကို ပိုးရုံထဲမှ စုပ်ယူပြီးနောက် တော
တန်းထဲသို့ ပြန်လည်ထွက်ခွာသွား၏။

ထိုအချိန်တွင် တစ်ကိုယ်လုံး ပြာနှမ်းနေသော ပိုးရုံမှာ
တဖြေးဖြေးနှင့် သွေးရောင်ပြန်လည်လွှမ်းခြုံလာလေ၏။ သည်
တွင် ပိုးရုံ၏နာကျင်ညည်းညူသံများလည်း တိတ်ဆိတ်သွား
သည်။

သိပ်မကြာပါချေ။

ပိုးရုံ၏မျက်လုံးအစုံ ပွင့်ဟလာပြီ။ လဲလျောင်းနေရာမှ
ကပ္ပာကရာ ထလာလေသည်။ ထိုစဉ်သူ့ အနားတွင် ကျောက်
စိမ်းပုလွေရှည်တစ်လက်ကို ကိုင်ဆောင်လျက် မားမားရပ်နေ
သော ဆံဖြူမိန်းမကြီးကို အံ့သြစွာ လှမ်းမြင်တွေ့လိုက်ရ
သည်။

တိုအခါ ပိုးရုံမှာ သူ့အသက်ကို ကယ်တင်ရှင်မိန်းမကြီး
မှန်း အလိုလိုသိနားလည်သွားရ၏။ ခါကြောင့် ပိုးရုံသည်
ဆံဖြူမိန်းမကြီးကို ဦးအကြိမ်ကြိမ်ချ၍ ကန်တော့လိုက်ပြီး
နောက်....

‘သ....သပီး အသက်ကိုကယ်ဆယ်တဲ့အတွက် ကျေးဇူးတင်
လို့ ဒေါ်လေးကို ဦးချက်နံတော့ပါဘယ်’

ထိုသို့ ကျေးဇူးသိတတ်လှစွာဖြင့် သူ့အားဦးချလာသော
သူဆင်းရဲမလေး ပိုးရုံကို ကရုဏာသက်စွာဆံဖြူမိန်းမကြီးက
လှမ်းကြည့်ရင်း....

‘အေး....အေး ဝါအရောက်ပြန်လာလို့ မင်းလေးအသက်
ရှင်သန်လာရတာ’

သည်တွင် ပိုးရုံမှာ ညှိုးနွမ်းသော မျက်နှာလေးဖြင့် ဆံဖြူ
မိန်းမကြီးက စူးစိုက်ကြည့်ရင်း....

‘ဒေါ်လေး လမီးမှာ ဒေါ်လေးရဲ့ အသက်ကယ်ဆယ်တဲ့
ကျေးဇူးကိုပေးအပ်နိုင်ဖို့ ဘာမျှကပ်နိုင်စွမ်းမရှိပေမယ့် ဒေါ်
လေးလိုအပ်ရင် ဒေါ်လေးထံမှာ ခြေဆုပ်လက်နယ် မတ်ကြီး
ဝတ်ငယ် လာရောက်ပြုစုရင်း ကျေးဇူးဆပ်ချင်ပါတယ်’

မထင်မှတ်သော ပိုးရုံ၏ဆိုစကားကို ကြားလိုက်ရသည့်
ဆံဖြူမိန်းမကြီးမှာ မျက်မှောင်တွန့်ကာ တစ်ချက်တေးတော
စဉ်းစားလိုက်၏။

‘အင်း....ဝါမှာလဲ ကျောက်ချက်ရည်တောင်ပေါ်မှာအထီး
ကျန်နေရတာ ဒီတော့ ကောင်မလေးကို တပ်ညွှန်အဖြစ်လက်ခံ
မွေးလိုက်ရင် ဝါရဲ့ ဝေယျာဝစ္စအားလုံး အဆင်ပြေသွားလိမ့်
မယ်။ ဟုတ်တယ် ပြီးတော့ ဝါရဲ့စမ်းသပ်နေတဲ့ ပညာစခန်းထဲ

မှာ သူ့ကို အသုံးချဖမ်းသပ်လို့ရတယ်၊ ဟုတ်ပြီ...ဟုတ်ပြီ တွေ
ထွေးထွေး လိုက်ရှာစရာမလိုတော့ဘူး၊
ယင်းသို့ ဆံဖြူမိန်းမကြီးတွေ့တော့စဉ်းစားဆုံးဖြတ်လိုက်
တော့သည်။

* *

ဆံဖြူမိန်းမကြီးသည် ဆင်းရဲနွမ်းပါးစုတ်ချာနေသောမိုးရဲ
ထံ အကြည့်ရောက်ရင်း....

‘အေး... ငါ့မှာလဲ အထီးကျန်အဖော်မဲ့ နေတော့ အဖော်
လိုနေတာအမှန်ပဲ၊ ဒါနဲ့ မင်းနာမည်ဘယ်လိုခေါ်သလဲ၊ အဖေ
အမေ ညီအစ်ကိုမောင်နှမတွေရှိသလား’

လှမ်းမေးတော့ ပိုးရုံက မဆိုင်မတူပင်ဖြေ၏။

‘ကျွန်းဟာ ကစ်ဦးတည်းသော သမီးလေးပါ၊ အဖေ
အမေကလဲ ထင်းခုတ်ရောင်းစားနေရတာပါ၊ တကယ်လို့
သမီးလေးသာ အဖြစ်ဆုံးလွှားရုံရင် သမီးအဖေအမေကို ရင်
ကျိုးရမှာပါ’

‘ကဲ ဒါဆို မင်းဆန္ဒအတိုင်း မင်းကို ငါ့တပည့်အဖြစ်မှူး
စားဖို့ဆုံးဖြတ်နိုင်ပါပြီ၊ ဒါပေမယ့် တစ်ခုတော့ ငါ့တပည့်
ကတိပေးရမယ်’

သူမက စေ့စေ့စိုက်စိုက်လှမ်းမေးလာသဖြင့် ပိုးရုံမှာ ဆံ
ဖြူမိန်းမကြီးထံ အကြည့်ရောက်ရင်း....

‘သမီးဘာကတိပေးရမှာလဲ’

ကတိက တခြားမဟုတ်ပါဘူးလေ၊ ငါ့ဆီမှာတပည့်ခံနေ
တဲ့အကြောင်း ရှစ်မျက်နှာတစ်ရွာလုံး ဘယ်သူမှအသိမပေးရ
ဘူး၊ နောက်ဆုံး တပည့်အဖေအမေတွေကိုတောင် လုံးဝ
အသိမပေးရဘူး၊ တခြားတစ်ယောက်ဆီမှာ အလုပ်သွားလုပ်
နေတဲ့သဘောမျိုးပဲ၊ ဒါနဲ့ ငါ့တပည့်နာမည် ဘာမှန်းမသိရ
သေးပါလား'

ယင်းစကားကြောင့် ပိုးရဲမှာ ပြုံးပြုံးပျာပျာဖြစ်သွား
ရပြီး ...

'အော်...ဟုတ်ကဲ့ ဟုတ်ကဲ့ သမီးနာမည်ပိုးရဲပါ'

'အော်...မင်းနာမည်လေးက ပိုးရဲတဲ့လား၊ ရိုးသားဖြူ
စင်တဲ့နာမည်ကလေးပဲ၊ ကဲ...မင်းနာမည်သိရတော့ မင်းဆရာ
ရှဲ့နာမည်လဲ သိထားဖို့လိုတယ်မဟုတ်လား'

ပြောလာတော့ ပိုးရဲက ခေါင်းဆတ်ခနဲညိတ်ပြီးနောက်
'ဟုတ်...ဟုတ်ကဲ့'

'ဆရာနာမည်က ဆဖြူမယ်တော်ကြီးကွေ့ရှုလျှာ၊ ဒီနေ့က
စပြီး သမီးက ဆရာကို မယ်တော်ကြီးလို့ပဲခေါ်ရမယ်'

ဟုတ် ဟုတ်ကဲ့ဆရာ၊ အော် ယောင်သွားပါတယ် မယ်
မယ်တော်ကြီး'

ထစ်ထစ်ပေါ့ပေါ့ အမှားအယွင်းဖြစ်သွားရကော ပိုးရဲ
ကိုလှမ်းကြည့်ရင်း ကွေ့ရှုလျှာမှာ သဘောကျစွာနှင့် ပြုံးရယ်မိ
လိုက်လေ၏။

သည်နောက် ကွေ့ရှုလျှာမှာ ပိုးရဲကို သူ့နေထိုင်သော
ကျောက်မျက်ရည်တောင်ပေါ်ရှိဂူကြီးထဲသို့ တစ်ပါတည်းခေါ်
ဆောင်သွားလေ၏။

သို့နှင့်.... ပိုးရဲမှာ ထူးဆန်းအံ့ဩဖွယ်ကောင်းလှသော
ကွေ့ရှုလျှာ၏ မှော်ဝိဇ္ဇာကျောက်ဂူကြီးအတွင်းသို့ ရောက်ရှိခဲ့ရ
လေ၏။

သူမတို့ ဂူဟောင်းကြီးအတွင်းသို့ လှမ်းဝင်လိုက်သည်နှင့်
ပြင်းထန်စွာမွှေးကြိုင်လွန်းလှသော အမွှေးရနံ့များကို အရင်
ဦးစွာ ရှူရှိုက်မိလိုက်ရ၏။

ပြီး မည်သည့်အပေါက်ကနေ အလင်းရောင်ဝင်ရောက်
လာသည်မသိ၊ ဂူဟောင်းကြီးမှာ နေ့အလင်းရောင်ဖြင့် လင်း
လင်းချင်းချင်းရှိနေပေ၏၊ ဒါကြောင့်မို့ ဂူအမိုးပေါ်တွင်
ကြေးခေါင်းလောင်းများစွာ တွဲလောင်းချိတ်ဆွဲထားသည်ကို
ပိုးရဲ အထူးအဆန်းလှမ်းမြင်တွေ့လိုက်ရ၏။

'ဟင်... အောင်ပယ်လေး'

မထင်မှတ်ဘဲ ဂူနံရံအောက်ခြေတွင်ရပ်လျက်ရှိသော လူ
အရိုးပဒေသာများ ပိုးရဲ တွေ့လိုက်ရသောကြောင့် အံ့ဩ
ထိတ်လန့်ကာ သူ့နှုတ်မှ အာမေဋ်ဝတ်သံများပင် ရေရွတ်မိ
လေသည်။

ဟုတ်ပါသည်။ ဂူနံရံများ၏တစ်ဖက်တစ်ချက်တွင် လူအရိုး
ပဒေသာဆယ်ခုတို့ချိတ်ဆွဲထားခြင်းပင်ဖြစ်သည်။

ယင်းကို ပိုးရဲ၏ အထိတ်တလန့်ရေရွတ်သံကို ကျွေ့လျှံ
ကြားလိုက်ရသဖြင့် သဘောကျစွာ ဟုတ်ခနဲ ရယ်မောလိုက်
ပြီး.....

‘ကင်း ဟင်း.....ငါ့သမီးလေးက ငါ့ရှေ့စောင့်အရိုးပဒေ
သာတွေကိုမတွေ့မြင်ပြီး ထိတ်လန့်သွားသလား’

လှမ်းမေးလာတော့ ပိုးရဲမှာ ကြောက်ရွံ့ချောက်ချားလျက်
မျက်နှာဝယ်လေးနှင့် ခေါင်းတစ်ချက်ညိတ်လိုက်ရင်း.....

‘ဟုတ်....ဟုတ်ပါတယ် မယ်တော်ကြီး’

‘အင်း နောက်ဘော့လဲ ဒီအရိုးပဒေသာတွေဟာ သမီး
ရဲ့အဖော်မဲ့နဲ့တွေ့ဖြစ်သွားမှာပါ’

ထိုအခါ ပိုးရဲမှာ နံရံမှာချိတ်ဆွဲထားသော ကြောက်မက်
ဖွယ်ရာအရိုးစုများကို မဝံ့မရဲစိုက်ကြည့်ရင်း.....

‘ဟုတ်....ဟုတ်ကဲ့ပါ’

သို့နှင့် သူတို့ လိုက်ခေါင်းပေါက်ဝတစ်ခုရှေ့ရောက်လာ
သောအခါ ကျွေ့လျှံက ယင်းလိုက်ခေါင်းပေါက်ကို လက်
ညှိုးညှိုးညွှန်ပြရင်း.....

‘ဒါ ငါ့ရဲ့အလုပ်ခန်းပဲ လာ ရှေ့ဆက်သွားရအောင်’

ဟုပြောဆိုပြီး ရှေ့ကဦးဆောင်သွားလေသည်။ ခါကြောင့်
ပိုးရဲမှာ နောက်ကဆက်လိုက်ခဲ့လေသည်။

သိပ်မလျှောက်ရပါ ခါးတုန်းဝင်ရသည့်လိုက်ခေါင်းပေါက်
ဝတစ်ခုကို သပ်မ တွေ့ရှိလိုက်ရလေသည်။

ထိုစဉ် ကျွေ့လျှံက ထိုလိုက်ခေါင်းပေါက်ကို လက်
ညှိုးညွှန်ပြရင်း.....

‘ဒါ ငါ့ရဲ့အိပ်စက်ရာ ဂူနန်းအောက်ပဲ ငါ့တပည့်က ဟို
လိုက်ဂူမှာအိပ်ခဲ့မယ်’

ဟု ဆိုရာ တစ်ဖက်နံရံရှိ အခြားလိုက်ဂူပေါက်တစ်ခုရှိ နှစ်
မံ့ညွှန်ပြ၍ပြောဆိုလာ၏။

ဆက်၍သူတို့လျှောက်လှမ်းလာရင်း ဘဂူ အဆုံးဆီသို့ရောက်
လာလေသည်။ ထိုအခါဂူနံရံတွင် တည်ထားကိုးကွယ်ထား
သော ကြောက်မက်ဖွယ်ရာနတ်ရုပ်ထုကြီးတစ်ခုကို ပိုးရဲ အံ့ဩ
တုန်လှုပ်စွာဖြင့် လှမ်းမြင်တွေ့လိုက်ရလေသည်။

ယင်းနတ်ရုပ်ထုကြီးကို ဆီမီးအမွှေးတိုင်များ သစ်သီးဝလံ

များအပြင် ကြီးမားသော စဉ်အင်တို့ကြီး တစ်ခုအတွင်း
နီစွေးလျက်ရှိသည့် သွေးများတစ်ဝက်ခန့် ပူဇော်သားသည်
ကို ပိုးရုံသည်းထိတ်ရင်ဖိုစွာ လှမ်းမြင်တွေ့လိုက်ရလေသည်။

ထိုစဉ် ကွေ့ရှုလျှံ့မှာ နတ်ရုပ်ထူကြီး၏ ရှေ့တွင်ခင်းထား
သော မွှေးပူကော်ဇောတစ်ခုပေါ်သို့ သူမ၏အနက်ရောင်
ဝတ်ရုံကြီးကိုဖြန့်ကား၍ ခူးသောက်ထိုင်သည်။

ပြီးလျှင် ကွေ့ရှုလျှံ့သည် နတ်ရုပ်ထူကြီးကို အာရုံညွတ်ရင်း
ဦးအကြိမ်ကြိမ်ချ၍ကန်ထောင့်လိုက်လေသည်။ ထိုအချိန်တွင်ပိုး
ရုံမှာနောက်ဘက်တွင် ကြောက်မက်ဖွယ်ရာ နတ်ရုပ်ထူကြီးကို
စည်းထိတ်စွာလှမ်းကြည့်ရင်း ကြမ်းပြင်ပေါ်သို့ အလိုလို ခူး
ထောက်ထိုင်မိလိုက်၏။

ကွေ့ရှုလျှံ့သည် မျက်စိစုံမှိတ်၍ငြိမ်သက်စွာ သမထထိုင်
လိုက်လေ၏။

ကွမ်းနှစ်ယာညက်ခန့် ကြာသောအခါ ကွေ့ရှုလျှံ့မှာနတ်
ရုပ်ကြီး၏ရှေ့မှ ဖွဲကျဉ်ပြီး ပိုးရုံကိုခေါ်ရုံဝူ... ခန်းရုံကျောက်
စားပွဲသို့ လျှောက်လှမ်းထောင့်ကြလေသည်။ ပြီးနောက် ကွေ့ရှု
လျှံ့နှင့် ပိုးရုံတို့ကျောက်စားပွဲတွင် မျက်နှာချမ်းဆိုင်ထိုင်မိကြ
လေသည်။

ထိုစဉ် ပိုးရုံကျောက်စားပွဲပေါ်ဆီသို့ အကြည့်ရောက်မိ
သောအခါ ကျောက်စားပွဲ လယ်တွင် အုပ်ဆောင်းကြီး
တစ်ခုအုပ်ဆောင်းထားသည်ကို လှမ်းမြင်လိုက်ရ၏။

ထိုစာခိုက် ကွေ့ရှုလျှံ့က ပိုးရုံထံအကြည့်ရောက်ရင်း....

‘အင်း.... အချိန်ကလဲ မှန်းဘည့်လှပြီ၊ ပိုးရုံထဲ ခိုက်ဆာ
ရောပေါ့၊ အဲဒီအုပ်ဆောင်းဖွင့်လိုက်စမ်း၊’

လှမ်းအမိန့်ပေးလာသဖြင့် ပိုးရုံမှာခေါင်းဆတ်ခနဲ ညိတ်
လိုက်ပြီးနောက်....

‘ဟုတ်....ဟုတ်ကဲ့မယ်တော်ကြီး’

ဟုဆိုကာ ကျောက်စားပွဲအသစ်မှ အုပ်ဆောင်းကြီးကို
လက်နှစ်ဖက်တို့ဖြင့် တရိုတသေယူပိုက်သည့်။

အုပ်ဆောင်းဖွင့်မပိုက်ပြီး သူမ၏အကြည့် ကျောက်စားပွဲ
ပေါ်လှမ်းကြည့်မိလိုက်စဉ်....

‘အောင်မယ်လေး မြွေကြီး’

‘ဟုန်း’

ရုတ်တရက် ဟင်းသောက် စဉ်အင်တုံကြီး အလယ်တွင်
ပါးပျဉ်းထောင်၍ ခွေခွေနေသော အပါးနက်စင်းကြားမြေကြီး
တစ်ကောင်ကို ပိုးရုံတွေ့လိုက်ရပြီး ကြောက်ရွံ့ တုန်လှုပ်စွာ
ဖြစ်သွားရကာ လူမလက်ထဲမှအုပ်ဆောင်းကြီးစားပွဲပေါ်သို့
လွတ်ကူသွားရ၏။

ယင်းအခြေအနေကို မြင်လိုက် ရသောကွေ့ရှုလျှင် ကသဘော
ကုစွာဖြင့် ဟားတိုက်ရုတ်မောလိုက်ရင်း....

'ဟား...ဟား...ဟား ပိုးရုံခွဲ နှင့်မျက်စိ အတင်းပြဲကြည့်
စမ်းမပါဦးကွယ်'

ဟု ဆိုကာ အုပ်ဆောင်းကြီးကိုမယူ၍ စားပွဲအောက်ဖက်
ဆီသို့ရှေ့ပြောင်းချလိုက်သည်။

ထိုအခိုက် ပိုးရုံမှာ စားပွဲပေါ်မှ ဟင်းလျှာခွက်များထံ
အကြည့်ထပ်မံ ရောက်ရှိသွားရသည်။

ထိုအခါကုမ္ပဏီအင်တုံဟင်းလျှာခွက် ထဲတွင်ပါးပျဉ်းထောင်၍
ဖွဲ့ ခွေနေသော အနက်ဝါစင်းမြေဆိုးကြီးမှာ မြေအစစ်မဟုတ်
ဘဲ ကြေဖြင့်လက်ရာမြောက်စွာ ထုလုပ်ထားသော မြေရုပ်တို
ဖြစ်ကြောင်း ပိုးရုံတွေ့လိုက်ရလေ၏။

'ဪ...မယ်တော်ကြီးဟာ ကြောက်မက်ဖွယ်ရာကောင်း
တဲ့အရာတွေမှ အင်မတန်မြတ်နိုးပါလား'

ယင်းသို့ ပိုးရုံခွေရွတ်ပြောဆိုရင်း အခြားဟင်းလျှာခွက်
များကိုကြည့်ရှုမိလိုက်လေသည်။

သည်တွင် ကွေ့ရှုလျှင်က ပိုးရုံသံအကြမ်းပျက်ရင်း...

'ကဲ...ပိုးရုံ ထမင်းအုပ်ထဲကနေ ခူးခပ်ပြီး စားပေတော့
ငါကမသားသေးလို့ မစားချင်သေးဘူး'

လှမ်းပြောလာတော့ ပိုးရုံ အခါးညိတ်ပြုဖို့ကိပြီး နောက်
ကတည်းက ငွေကြေးမွဲထေမှုကြောင့် အစားပြုလုံးဝမစား
ခဲ့ရချေ။

ရှာဖွေရရှိသည့် ထင်းချောက်များကို ရှစ်မျက်နှာ ရွာထိပ်
လူစားသောက်ဆိုင်အား ပို့အောင်ပေးမှ ငွေစာအနည်းငယ်
ရမည်ဖြစ်သည်။ ထင်းရရှိသော ငွေစာအနည်းငယ်ဖြင့် မုန့်ပဲသွား
ရေစာဝယ်ခြမ်း၍ ပိုးရုံအိမ်သို့ယူဆောင်သွားရသေးသည်။

အိမ်ရောက်တော့မှ ဘားအမိ ဘားအသုံးယောက်တို့ သူမ
ယူလာသော မုန့်ပဲသွားရေစာအနည်းငယ်ကို နှံနှံကစားအပြင်
ထင်းတိမ်ရောင်ရဲစွာဖြင့်စားသောက်လိုက်ကြ၏။

ထိုမျှ ထိုမျှ ပိုးရုံတို့မိသားစုမှာ အတိတ်ကဘဝ ကုသိုလ်နည်းပေါးလွန်း၍ ဆင်းရဲနေရသော မိသားစုပင်ဖြစ်သည်။

အခု ဟင်းခွက်များစွာနှင့် စားသောက်ဝိုင်းကို ပိုးရုံကြုံတွေ့လိုက်ရသောအခါ အမိုးမလိုဘေးအကာအရံမလိုသောတစ်စုံတစ်ကြားထဲတွင် ကျန်ရစ်ခဲ့သည့် သူမ၏မိဘနှစ်ပါးတို့ကို ပြေး၍ သတိရမိလိုက်လေသည်။

ဒါကြောင့်ပိုးရုံမှာ ဟင်းလျာခွက်များကို လှမ်းကြည့်ရင်း ဝေးရီသွားရလေသည်။

ယင်းအခြေအနေကို လှမ်း၍ ရိပ်စားမိလိုက်သော ကွေ့ရှုလျှာမှာ....

‘ဟဲ့...ပိုးရုံ ဘာဝေးနေတာလဲ စားလေ’

လှမ်းအော်ဝေါက်သတိပေးလိုက်တော့မှ ပိုးရုံမှာကောက်ကာငင်ကာ ထမင်းအုပ်ထဲမှ ထမင်းများကို သူမပန်းကန်ထဲသို့ ခူးခပ်ထည့်လိုက်လေသည်။ ပြီးလျှင်သူမ ဂတ်ဝတ်ပြုတ်ပြုတ်ဖြင့်ဟင်းလျာများ ခတ်ထည့်ကာ မြိန်ရည်ယွက်ရည် ပလုပ်ပလောင်းစားလေတော့သည်။

ထမင်းစားသောက်ပြီးသောအခါ နတ်ဆိုးဆံဖြူမယ်တော်ကြီးက ပိုးရုံကို လက်ဖက်ရည်ဖြင့် မုန့်မျိုးစုံကျွေးမွေးရင်းက....

‘မိကနေ့ ပိုးရုံ မိဘတွေဆီပြန်လိုက်ဦး၊ အိမ်ရောက်ရင် မိဘတွေကိုပြော၊ သမီးအဝေးတစ်နေရာမှာ အလုပ်သွားလုပ်ရမယ် ပြောလိုက်၊ ပြီးရင် ငါနဲ့အတူလာနေရမယ်၊ အဲ...သမီး ဒီလိုသွားလာနေတာကို ဘယ်သူမှ နောက်ယောင်ခံမလိုက်နိုင်အောင် လျှိုလျှိုငှက်ငှက် ပိပိရီရီလာရမယ်’

ယင်းသို့ပြောတော့ ပိုးရုံက ကွေ့ရှုလျှာကို ရိုကျိုးစွာ စူးစိုက်ကြည့်ရင်း....

‘ဟုတ်...ဟုတ်ကဲ့ပါ မယ်တော်ကြီး’

ဆက်၍ နတ်ဆိုးဆံဖြူမယ်တော်ကြီး ကွေ့ရှုလျှာပြောဆိုလာသည်မှာ....

‘ပိုးရုံ တစ်လတစ်ကြိမ်အိမ်ပြန်ခွင့်ပြုမယ်၊ ပြီးရင် သမီးသွားလာတဲ့အခါ မမျှော်လင့်ပဲ တွေ့ကြုံလာရမယ့် အန္တရာယ်တွေကို လုံခြုံအောင်ကာကွယ်နိုင်အောင် သိုင်းပညာသင်ရမယ်၊ ပြီးတော့ ငါ့ရှင်အတတ်ပညာရပ်တွေ ဆက်ခံ သင်ယူရမယ် ကြားလား’

‘ကြား ကြားပါဘယ် မယ်တော်ကြီး’

ဖိုးရုံသည် ရှေ့ရှုလျှင်ထံမှ မမျှော်လင့်ပဲ သိုင်းပညာသင်ကြားရည်ဟု ကြားသိလိုက်ရသဖြင့် ဖော်မပြန်နိုင်ဘောင် ဇေယျာမြောက်ဝမ်းသာဖြစ်သွား၏။

အကြောင်းမှာ သူမမှာ သိုင်းပညာရပ်ကိုသင်ကြားရန် အတွက် စိတ်အားထက်သန်ခဲ့သော်လည်း မိမိ၏ ဘဝပေးအခြေအနေ ဓာင်းရဲနိမ့်ပါးမှုကြောင့် သူမ စိတ်အားလျော့ခဲ့ရသည်။

ဟော...အခုတော့ လုံးဝမထင်မှတ်ပဲ သူမ တစ်ချိန်က စိတ်အားထက်သန်ခဲ့ရသော သိုင်းပညာရပ် ကို သင်ကြားပေးမည့်သူက ပေါ်ပေါက်လာရချေပြီ။

ဗောဓိအကြောင်းကြောင့် သူမမှာ သိုင်းပညာရပ်သင်ကြားရန် အတွက် စိတ်အားထက်သန်ခဲ့ရပါသည်။

အကြောင်းရှိပါသည်။ ပြောရမည်ဆိုလျှင် သူမမှာ သိုင်းပညာကို ဝါသနာထူ သူ မဟုတ်ပါ။

တစ်နေ့ သူမအား ကိယ်လုံသိုင်းပညာသင်ကြားရန် အတွက် စိတ်အားထက်သန်ကာခြားမှာ သူမ ကင်းခွေသွားနေတုန်း တနာရမက်ထကြွနေသော အရက်သမားတစ်စုက သူမအား ဝိုင်းဝန်းဖမ်းချုပ်၍ မုဒိန်းကျင့်ရန် ကြံစည်အားထုတ်ခြင်းခံခဲ့ရသည်။ သို့သော် သူမ၏ဖြူစင်သောဘဝပန်းခေးတစ်ပွင့် ကြွလှဆဲဆဲတွင် ခရီးသွားသိုင်းပညာတစ်ဦးနှင့်ဆုံတွေ့ပြီး သူမဘဝအား ကယ်တင်ပေးသွားခဲ့၏။

ကိုသို့ နှမချွင်းကိုယ်ချင်းမစာပဲ ယုတ်မာရက်စက်ကြသော ကျားငစဉ်းလဲများနှင့် သူမ တွေ့ကြုံတွေ့ရောက်လာခဲ့ရပြီး နောက်ပိုင်း သူမစိတ်ထဲ ထိုသို့ ဒုစချိတ်ဆိုး ခန့်ကျိ ယုတ်မာမှုများအား ထိုက်ခိုက်သုတ်သင်ချင်လိုသောစိတ် အဖွားဖွားပေါ်ပေါက်လာရပြီး သိုင်းပညာသင်ကြားစိတ် အလွန်အမင်း ထက်သန်လာခဲ့ခြင်းဖြစ်၏။

သို့သော် ဓာင်းရဲနိမ့်ပါးလျက်ရှိသော သူမ၏မိသားစုအပေါ် ခြေနိမ့်ရာလှစွာ အနိုင်ကျင့် ဆက်ဆံခဲ့ရသော ငွေခေး နေရှင်များ၊ ခြေရင်ယာရှင်ကြီးများ ရန်စားသော အာဏာကိုအသုံးပြု၍ နိမ့်ကျသော လူတန်းစားများအား အနိုင်ကျင့်နေ၍ ပိုးရှု သိုင်းပညာ အလွန်အမင်း သင်ကြားနေချင်ခဲ့ခြင်းဖြစ်၏။

ထိုသို့သော အကြောင်းများကြောင့် သူမ သိုင်းပညာကို သင်ကြားလိုခြင်း၊ စိတ်အားထက်သန်ခဲ့ခြင်းဖြစ်၏။

အခုတော့ သူမကိုမေးစားခဲ့သော နတ်ဆိုးဆီဖြူမယ်တော်ကြီးက သူမအား စိတ်အားထက်သန်နေရသော သိုင်းပညာရပ်ကို မနက်ဖြန်ကစ၍ စတင်သင်ကြားပေးဘူးမည် မဟုတ်ပါ။

ဒါပြင် သူမ၏မေးစားမယ်တော်ကြီး တစ်မြောက်ကျမ်းကျင်သော အခြားပညာရပ်တွေလဲ ထက်မံသင်ကြားပေးဦးမည်ဖြစ်သည်။

အင်း...ဝါမကြာနီဘဲ ရှစ်ချက်နာရွာထဲက ပုဆိုးလူမိုက်တွေကို ကလဲ စားကောင်းကောင်းခြေနိမ့်တော့မယ်။ တစ်ချိန်

က နင်တို့ထူးတဲ့ပေတုံး၊ အခုတော့ ငါ့ဘဝဟာ နင်တို့ကိုပြန်
ထုနှက်မယ့် တူတဝရောက်လာရတော့မှာပါ ဟင်း ဟင်း
ထိုသို့ ပိုးရုံစိတ်ထဲက သူမ မကြေနပ်သူများအား ရည်
ရွယ်၍ ကြိမ်းဝါးပြောဆိုလိုက်မိလေတော့သည်။

* * *

အခန်း (၆)

မယ်တော်ကြီး၏ မရုဏ်ခေါင်းလောင်းသံ

နတ်ဆိုးဆံဖြူမယ်တော်ကြီး တွေ့ရှုလျှင်သည် ရေခန်းကြမ်း
တစ်ခွက်ခသောက်လိုက်ပြီး....
'ကဲ....ပိုးရုံ အိမ်တစ်ခေါက်ပြန်ပြီး မိဘတွေကို စိတ်မပူဖို့
သွားပြောထားဦး....မနက်ဖြန်စောစော ဒီကိုရောက်အောင်
ပြန်လာခဲ့ချေ၊ ခုန ငါ့မှာကြားထားတဲ့အတိုင်း တခြားလူ
တွေ ဝန်ထုပ်ယောင်ခံမလိုက်လာစေအောင်လဲ သတိထားရစ်
မိမိ မမေ့နဲ့ဦး'

သတိပေးပြောကြားလာတော့ ပိုးရုံက ခေါင်းညိတ်လိုက် ပြီးနောက်....

‘မမေ့ပါဘူး မယ်တော်ကြီး’

ထိုစဉ် နတ်ဆိုး ဆံဖြူမယ်တော်ကြီး ကျွေရှုလျှာမှာ သူ၏ အနက်ရောင်ဝတ်ရုံ ရင်ဘတ်အပင်းသို့ သူမ၏ညာလက်တစ်ဖက် ထိုးနှိုက်လိုက်၏။ သူမညာလက်ပြန်အရုတ်တွင် အနက်ရောင် သရေရှုံအိတ်တစ်အိတ်ပါလာ၏။

ပြီးနောက် ယင်းသားရေရှုံ အိတ်ကို ပိုးရုံ ထံသို့လှမ်းပေးလိုက်ရင်း....

‘ရော့...မင်းမိဘကျေ ကောင်းကောင်းမွန်မွန် လုပ်ကိုင်စားသောက်နိုင်ဖို့ အရင်းအနှီးငွေကို ငါ မတည်ပေးလိုက်မယ်’

ထိုအခြေအနေကို ကြုံတွေ့လိုလိမ့်ရသော ပိုးရုံမှာ ဖော်ပြနိုင်အောင်ပင် ဝမ်းသာလှိုက်လှိုက်သွားရပြီး သူမ၏ မမွေးစားမယ်တော်ကြီး လှမ်းပေးနေသည့်ငွေထုပ်ကို တရိုတသေလှမ်းယူလိုက်၏။

ပြီး သူမ နတ်ဆိုးဆံဖြူမယ်တော်ကြီး ကျွေရှုလျှာကို ကျွေးဇိုးတင်သောအကြည့်ဖြင့် လှမ်းကြည့်ရင်း....

‘မယ်...မယ်တော်ကြီး သမီးတို့မိသားစုအပေါ် စောင်မကြည့်ရှုကယ်တင်ခဲ့တဲ့ ကျေးဇူးတွေ မနည်းတော့ပါဘူး’

ဟုဆိုပြီး ဦးအကြိမ်ကြိမ်ချကာ သူမ၏ မယ်တော်ကြီးအား ရှိခိုးလိုက်၏။ လည်တွင် နတ်ဆိုးဆံဖြူမယ်တော်ကြီး ကျွေရှုလျှာကပြို၍ ခေါင်းတညိတ်ညိတ်လုပ်ရင်း....

‘ကဲ ကဲ ငါ့တပည့်မကြီး အချိန်စော့စော့ရောက်အောင် အိမ်ပြန်ပေးတော့’

‘ဟုတ်ကဲ့ မယ်တော်ကြီး’

ဟုဆိုကာ ပိုးရုံမှာ ဦးတစ်ချက်ညွတ်လိုက်ပြီးနောက် ကျွေရှုလျှာကို ကျောခိုင်း၍ ရေးဖောင်းကျောက်ဂူထဲမှ လှမ်းထွက်ခဲ့သည်။

ထိုစဉ်ကျွေရှုလျှာမှာ သူ့အားကျောခိုင်း၍ တရွေ့ရွေ့ထွက်ခွာသွားသော ပိုးရုံထံ လှမ်းကြည့်ရင်း အဓိပ္ပာယ်ဆောင်သည့်အပြုံးရိပ်တစ်ရိပ်ကို ပြုံးလိုက်မိ၏။

'အင်း.....၁၂တပည့်မ ပိုးရုံတစ်ယောက် ငါ့ဆီ ရောက်မလာ
ဘဲ ဝိတ်ထင်ရာစိုင်းနေတရှုကြာပြီ'

ထိုသို့ ကျွေးရှုလျှင် သည် ဂူထဲမှ တရှေ့ရှေ့လျှောက်လှမ်း
လာရင်း သူ့ထံမှကျောခိုင်းထွက်ခွာသွားသည်မှာ လအတော်
အတန်ကြာပြီဖြစ်သော သူ၏တပည့်မ ပိုးရုံကိုသတိရကာတမ်း
တရေရွတ်မိခြင်းဖြစ်၏။

ပြောရမည်ဆိုကင် ကျွေးရှုလျှင် သည် သူမ၏ဘစ်ဦးတံည်း
သော မွေးစားတပည့် ပိုးရုံကို သိုင်းပညာများ သူမ ကျွမ်း
ကျင်တတ်မြောက်ထားသည့် ဆေးပညာရပ်များနှင့် ကျား
သိုင်းပညာတို့ကို ဆရာဆင့်အဖြစ် သင်ကြားပေးခဲ့၏။

ယင်းသို့ကျွေးရှုလျှင်၏သားကောင်အဖြစ် စမ်းသပ်အသုံး
ချခဲ့မှုကို ပိုးရုံရိပ်စားမိသိရှိသွားရ၏။ ဝါကြောင့် ပိုးရုံမှာသူမ၏
ဆရာ ကျွေးရှုလျှင်အပေါ် အမျက်စွေ၍သထွက်မိပြီးဖဲကျင့်၍
ကျောက်ဂူမျက်ရည်တောင်ပေါ်မှ လမ်းခွဲထွက်ခွာသွား၏။

မည်သို့မျှလည်း ကျွေးရှုလျှင် ပိုးရုံကိုတားမြစ်မရတော့ချေ
သည့်နောက်ပိုင်း လပြည့်ညများ သန်းခေါင်ကျော်သည့်
အချိန်တွင် ကြောက်မက်ဖွယ်ရာ ကျားဟိုန်းသံကို ကျောက်
မျက်ရည်တောင်ပေါ်မှ ကျွေးရှုလျှင် ကြားလိုက်ရ၏။

နောက်ခန့်မနက်တွင်တော့ ရှစ်မျက်နှာမှ ရွာသူရွာသား
တစ်ဦး ထွက်ယောက်တို့ မရဏကျားလက်ဝါးသိုင်းပညာကြောင့်
သေဆုံးသွားရသည့်သတင်းကို နတ်ဆိုးဆံဖြူမယ်တော်ကြီးမှာ
စိတ်မသက်သာစွာဖြင့် ကြားသိရ၏။

ယင်းသို့ သတင်းကို ကျွေးရှုလျှင်ကြားလိုက်ရသည်နှင့်သူ

ထိုင်လေသည်။

ပြီးနောက် ညခဏာင်းကင်ပြင်ပေါ်တွင် ပြည့်ပြည့်ဝန်းဝန်း
ထိန်ထိန်သာလွန်းလျက်ရှိသော သီတဂူလမင်းကြီးထံ ကျွေးရှု
လျှင် မော့ကြည့်လိုက်လေ၏။ ပြီးလျှင် ကျွေးရှုလျှင်မှာ
နှလုံးသားမှ လှိုက်လှိုက်လဲ့လဲ့ထွက်လာသော လေသံဖြင့်
ဂါထာတစ်ခုရွတ်ဆိုလိုက်လေသည်။

ယင်းသို့ ပြည့်ဝန်းဝန်းဝိုင်းစက်လျှက်ရှိသော လမင်းကြီးကို
နတ်ဆိုးဆံဖြူမယ်တော်ကြီး ကျွေးရှုလျှင်မှာ သူမ၏ရှည်လျား
ချွန်ထက်သည့် လက်သည်းများရှိကြသောလက်အစုံတို့ မြောက်
ပင့်ချီ ကန်တော့ရင်း သူမနှုတ်မှလည်း ဝါထာများရွတ်ဆို
နေသည်မှာ လနတ်သားအားရှိခိုးပူးဖော်ခြင်းဖြစ်၏။

ပြောရမည်ဆိုလျှင် သူတို့၏မှော်ဝိဇ္ဇာအခမ်းအနားများ သူ
တို့၏ပညာရေးဆိုင်ရာ လေ့ကျင့်မှုများကို အခုလို လပြည့်ည
မျိုးတွင် ကျင်းပရလေသည်။

အဘယ်ကြောင့်ဆိုသော် ထိုသို့ ပပြည့်ည အချိန်အခါတွင်
ကျင်းပခြင်းအားဖြင့် လှမ်းထံမှ တန်ခိုးစွာ ရနိုင်သည်ဟု
ယင်းအောက်လမ်း မှော်ဝိဇ္ဇာအဖွဲ့အစည်းများ ယူရှိသော
မကြာင့်ဖြစ်လေ၏။

ယခုလည်း ကျွေးရှုလျှင်မှာ သူမ၏ပညာစွမ်းမိုပို့ထက်မြက်
စေရန်အတွက် သီတဂူလမင်းထံမှ တန်ခိုးစွာမျှား ဂါထာ
ရွတ်ဆိုပူဇော်ရင်း တတူတူတူတူ တောင်းခံနေခြင်း ဖြစ်လေ
သည်။

ယင်းသို့ ကျွေးရှုလျှင်သည် သီတဂူလမင်းထံ အာရုံညွတ်

၏ စမ်းသင်လိုက်သော လပြည့်ည မရကကျားလက်ဝါးသိုင်း အတတ်ပညာရပ် အောင်မြင်သွားပြီဟု မုချယုံကြည်မိလိုက်လေသည်။

အဘယ်ကြောင့်ဆိုသော် ရှစ်မျက်နှာရွာသူရွာသားကို အန္တရာယ်ပြုနေသော သူ့မှာ သူမအမ်းသပ်လိုက်သည့် တပည့်မ ပိုးရုံဖြစ်ရမည်ဟု တစ်ဘစ်ချယ်ကြည်လိုက်သောကြောင့်ဖြစ်လေသည်။

ကျွေးရွာသူသည် ယစ်ပင်ကြီးနှင့် မလှမ်းမကမ်းရှိ ကျောက်ဖျာကြီးတစ်ခုပေါ် သူမ၏အနက်ရောင်ဝတ်ရုံဖြန့်၍ ခူးထောက်ပြောင်းနေစဉ်မှာပင် သူမ၏အာရုံထဲသို့ သွေးရောင်အလင်းတန်းများ လွှမ်းခြုံလာရလေ၏။

‘ဟင်...သွေး...သွေးတွေ ငါ...ငါ့အာရုံထဲမှာခံစားနေရပါလား လနတ်ဘုရားများ ငါ...ငါ့ကို တာမကြိုက်တာများရှိလို့ သွေးနီမိယ်တွေပြုလာရတာလဲ တပည့်တော်မအများ တစ်စုံတစ်ရာရှိရင် ခွင့်လွှတ်-တော်မူပါ ခွင့်လွှတ်တော်မူပါ’

ယင်းသို့ ကျွေးရွာသူ တုန်တုန်ရီရီပြောဆိုရင်း သူမ၏ နဖူးပြင်နှင့် ကျောက်ဖျာကြီးပေါ်သို့ တကြိမ်ကြိမ်ရိုက်ကာ ဦးချတောင်းပန်နေရှာလေသည်။ သူမတစ်ကိုယ်လုံးမှာလည်း နတ်ကျသလိုတုန်တုန်ခရီဖြစ်နေလေသည်။

‘ခုတ်...ခုတ်...ခုတ်’
‘ခွင့်...ခွင့်လွှတ်တော်မူပါ လနတ်ဘုရား’
‘ခွင့်...ခွင့်လွှတ်တော်မူပါ လနတ်ဘုရားနှင့်’
ထိုသို့ ကျွေးရွာသူသည် သူ၏နဖူးပြင်နှင့်ကျောက်ဖျာပေါ်

သို့ အရှိန်ပြင်းထန်စွာ အကြိမ်ကြိမ်ရိုက်ခတ်မှုကြောင့်လူ့နဖူးပြင်ပေါက်မြဲကာ သွေးစိမ်းရှင်းရှင်းများ ထွက်လာရမည်သည်။

ထိုအခါကျမှ ကျွေးရွာသူမှာ နဖူးရိုက်ကန်တော့ခြင်း ရပ်ဆိုင်းလိုက်လေသည်။

ပြီးနောက် သူပသည် သူ့ညာလက်ဝါးဖြင့် သူမ၏နဖူးပြင်ပေါ်မှ စီးကျလာသော သွေးစိမ်းရှင်းရှင်းများကို ဝှေ့ယမ်းသုတ်သင်လိုက်ပြီးလျှင် သူမ၏သွေးနီများ အလူးလူးပေကျနေသော ညာလက်ဝါးကို သူပရွှေကျောက်ဖျာပေါ်သို့ လှမ်းရိုက်လိုက်လေသည်။

‘ဝိုး’

‘တုန်း’

ထို့နောက်ဟော့ နတ်ဆိုးဆံဖြူမယ်တော်ကြီး ကျွေးရွာသူမှာ လမင်းကြီးထံ အသနားခံသောအကြည့်ဖြင့် လှမ်းရေမာကြည့်ရင်း....

‘အို...လနတ်ဘုရားကြီး၊ တပည့်တော်မ အပြစ်တစ်စုံတစ်ရာရှိခဲ့ခြင်းကို သွေးမြေခမျှတောင်းပန်ပါတယ်၊ ခွင့်လွှတ်တော်မူပါ၊ ခွင့်လွှတ်တော်မူပါအရှင်ဘုရား’

၇၂

ဟာကယ်တော့ ထိုသို့ သူမ၏လုပ်ဆောင်မှုကို အခုအချိန်
တွင် အခြားထစ်စုံတစ်ယောက်လှမ်းမြင်တွေ့လျှင် စိတ်မနှံ့သူ
တစ်ဦးဟု ထင်မှတ်မည်က မိုချမလွဲပါချေ။ သို့သော် သူမ၏
မှော်ဝိဇ္ဇာလုပ်ရပ်ကို သူ့ကိုကိုယ်တိုင်မှီလွဲ၍ မည်သူမျှ ကတ်အပ်
သေချာသိနိုင်မည် မဟုတ်။

သည်နောက်ကွေ့ရှုလျှင် သူမ၏အာရုံခံနိမိတ်မကောင်း
သဖြင့် ရင်တွင်းမကောင်းခြင်းဖြစ်ကာ ကျောက်ဖျားကြီးမှဖဲ
ကျပ်၍ ကျောက်ဂူဟောင်းကြီးဆီသို့ ဦးတည်၍ တစ်ရှေ့ရှေ့
လျှောက်လှမ်းလာ၏။

သို့ဖြင့် သူမ ကျောက်ဂူဟောင်းကြီးအတွင်းသို့ရောက်သော
အခါ....

‘ဂလောင် ဂလောင် ဂလောင်’

ကျောက်ဂူဟောင်းကြီး အမိုးနံရံပေါ်တွင် ချိတ်ဆွဲထား
သော ခေါင်းလောင်းများ ရုတ်တရက် တဖေင်ခေါင်လှုပ်
ယမ်းရိုက်ခတ် မြည်ဟူးလာသည်ကို ကွေ့ရှုလျှင် ကြံတွေ့လိုက်
ရသဖြင့် သူမ၏မျက်နှာပြင်ပေါ်ဝယ် တုန်လှုပ်ချောက်ချား
သည့် အရိပ်အယောင်များ ဆိုင်းထင်သွားရ၏။

‘ဟင်....ငါ့ရှ မရုဏခေါင်းလောင်းတွေ မြည်ဟူးလာပါ
လား’

ထိုသို့ သူမ ခိုးရိမ်ထိတ်လန့်စွာဖြင့် ခရုရွတ်ပြောဆိုမိ ဝိုက်
သည်။

‘ဂလောင် ဂလောင် ဂလောင်’

‘ဝီး ဝီး ဝိုး ဝူး ဝူး’

ရုတ်တရက် လေပြင်းများလည်း ဘဝီဝီး တဝူဝူးတိုက်
ခိုက်လာ၏။ သည်တွင် မျက်စိမျက်နှာဖျက်ယွင်းနေရသော သူမ
မှာ ဂူအပေါ်ပိုင်းတွင် ဆောက်တည်ရာရေ ဝေယမ်းလျှင်
ခါနေသည့် မရုဏခေါင်းလောင်းများထံ အကြည့်ရောက်
ရင်း....

‘အင်း... တစ်စုံတစ်ရာတော့ ထူးထူးခြားခြားဖြစ်နေပြီနဲ့က
တယ်၊ မဖြစ်ဘူး...မဖြစ်ဘူး၊ နတ်ဘုရားရုပ်တုဆီသွားရောက်
ပြီး တောင်းပန်ဦးမှ’

ကွေ့ရှုလျှင် ထိုသို့ အထိတ်တလန့်ရေရွတ်ပြောဆိုပြီးနောက်
ဂူကြီးအတွင်းပိုင်းသို့ မရုဏဝိညာဉ်တောင်စွေးကို တဖေင်
ခေါင်ထောက်ရင်း ခပ်သွက်သွက်ရှေ့များသည်။ သို့နှင့် သူမ
မှာ ကြောက်မက်ဖွယ်ရာနတ်ရုပ်တုကြီးရှေ့ရှိ မွေးပူကော်ဇော
ချပ်ပေါ်သို့ ရောက်ရှိသွားပြီး ဝူးထောက်ထိုင်လိုက်၏။ ပြီးလျှင်
သူမမှာ နတ်ရုပ်တုကြီးကို ဦးအကြိမ်ကြိမ်ချကန်တော့လိုက်
ပြီးနောက်....

'မယ်တော်ကြီး.... ဘယ်လိုအကြောင်းထူးများရှိလို့ တပည့်
တော်မရဲ့ မရကခေါင်းလောင်းတွေ တုန်လှုပ်မြည်ဟူးနေရ
ပါသလဲ၊ တပည့်တော်မကို အကြောင်းထူးပြတော်မပါ'

ယင်းသို့ နတ်ဆိုးဆံဖြူမယ်တော်ကြီးကော့ရှုလျှင်၏ စကား
ဆုံးခန်းတိုင်သွားသည်နှင့်....

- 'ခွန်း'
- 'ဂလွမ်း....ချလွင်'
- 'ဟင်'

မှတ်မထင် နတ်ရုပ်တုကြီးရှေ့ရှိ ခုံတန်းရှည်ပေါ်တွင်ပူ
ဇော်ပသထားသည့် ကြွေပန်းအိုးဘစ်လုံး ကြမ်းပြင်ပေါ်သို့
မုက်တရက်ပြုတ်ကျလာပြီး အစိပ်စိပ်အမွှားမွှားကဲ့သွားရလေ
သည်။

ထိုသို့သော နိမိတ်မကောင်းဟုယူဆရသော ဖြစ်ရပ်ကို
ကော့ရှုလျှင် လှမ်းမြင်တွေ့ရပြီး သူမ၏နှလုံးသားတို့ သိမ့်ခနဲလှုပ်
ခါသွားရ၏။

ထိုစဉ် ခုံတန်းရှည်ပေါ်မှ မြေကြွက်ကြီးတစ်ကောင် ပြေး
ဆင်းသွား၏။ ကြွေပန်းအိုးဘစ်လုံးမှ ယင်းမြေကြွက်ကြီးတစ်ကောင်
တုန်းတိုက်မှုကြောင့် ကြွေပန်းအိုး ခုံတန်းရှည်ပေါ်မှ လွင့်စင်
ကဲ့သွားတည်ဟု ထင်ရလောက်ပါ၏။

မည်သို့ဆိုစေ၊ ယင်းအဖြစ်အပျက်များ နိမိတ်ကောက်မိသူ
သူမအဖို့ မကောင်းသောအမင်္ဂလာနိမိတ်ဟု ကောက်ယူမိပြီဖြစ်
သည်။

သည်နောက် သူမမှာ မွေးပွဲကော်ဇောကြီးပေါ်တွင် တင်
ပုလ္လင်ဖွဲ့ခွေ၍ ထိုင်လိုက်လေတော့သည်။

* * *

ကွေ့ရှုလျှာသည် သူမ မယောက်ယက်ခတ်ကာ ပြန်လွှင့်နေ
သောစိတ်ကို တည်ငြိမ်အောင် သမထနည်းဖြင့်ကြိုးစားလိုက်
သည်။

ကွမ်းစစ်ယာညက်ခန့်ကြာသောအခါ သူမ၏ ဂဏာမပြန်
ပြန်လွှင့်နေလျက်ရှိသည့် သူမစိတ်အာရုံကို တည်ငြိမ်အောင် ရင်
ကျက်လွှာလေသည်။ ထိုအချိန်တွင် ဝေယမ်းရိုက်ခတ်မြည်ဟား
လျက်ရှိသော မရုဏခေါင်းလောင်းသံများမှာလည်း ဆိတ်ငြိမ်
သွားရသည်။

တိုက်ခတ်လျက်ရှိသော လေပြင်းများမှာလည်း ပြန်လည်
တည်ငြိမ်သွားချေပြီ။ ဒါကြောင့်မို့ ရှေးဂူဟောင်းအတွင်း၌
ဆိတ်ငြိမ်သွားရ၏။ အချိန်ကား လပြည့်ညသန်းခေါင်ကျော်
လင်္ကာချေပြီကော။ ညကောင်းကင်ပြင်ပေါ်၌ ဝိုင်းစက်ပြည့်ဝန်း
ထိန်လင်းလျက်ရှိသော သော်တာလမင်းကြီးမှာ အေးချမ်းစွာ
သာထွန်းလျက်ရှိနေပေ၏။

ထိုအခိုက် လာယာအေးချမ်းဆိတ်ငြိမ်လျက်ရှိသော ညဦး
နက်သန်းခေါင်ယံအချိန် တုန်လှုပ်ချောက်ချားဖွယ်ရာကောင်း
လှန်းလှသည့် ကျားဟိန်းသံကြီးတစ်သံ ရှစ်မျက်နှာရွာတစ်ရွာ
လုံးကို မင်းမူလှမ်းခြုံလာ၏။

ထိုစဉ်မှာပင် နတ်ရုပ်တုကြီးရှေ့တွင် သမထဆိုင်နေသော
ကွေ့ရှုလျှာမှာ ရုတ်တရက်ပေါ်ထွက်လာသော ကျားဟိန်းသံ
ကို ကြားမိလိုက်ရပြီး....

'ဟင်... ဒါ ဒါ... သူ့အသံပဲ၊ ရှစ်မျက်နှာရွာသားတင်
ယောက်ကျော့က ကြမ္မာဆိုးရှာဘော့မယ်၊ ငါ့အတတ်ကြောင့်
လပြည့်ညကိုင်း တစ်ယောက်ပြီးတစ်ယောက် ကံဆိုးမိုးမှောင်
ကျနေရပါလား။

ထိုအတွေး သူမ၏ဦးနှောက်ထဲသို့ဝင်ရောက်လာရပြီး သူမ၏
၏တည်ငြိမ်နေသောစိတ်ကို ယိုင်နဲ့လာရ၏။ ဤသံကို သတိ
ပြုမိလိုက်သော နတ်ဆိုးဆဲဖြူမယ်တော်ကြီး၊ ကွေ့ရှုလျှာမှာ
သူမ၏ပြန်လွှင့်ဆဲဆဲစိတ်အာရုံကို အမှတ်တစ်ခုခုဖြင့် ပြန်လည်
ထိန်းချုပ်လိုက်၏။

သို့နှင့် နာရီမောင်းနှစ်ချက်တီး ကြာသွားသောအခါ
သူမ၏အတွင်းစိတ်တို့မှာ တည်ငြိမ်လျက်ရှိကာ အေးချမ်းနေ
ချေပြီ။

ထိုအခိုက် ဆိတ်ငြိမ်လွန်းလျက်ရှိနေသော အချိန်မှာပင် ရွှေ
လျားလာသည့် ခြေသံသံသံ ကို ကွေ့ရှုလျှာ ကြားလိုက်ရလေ
သည်။

'ဟင် ငါ့ဂူထဲကို လူတစ်ယောက် လျှောက်လှမ်းလာတဲ့ ခြေသံပါလား ဘယ်သူများပါလိမ့်၊ အင်း...ငါ ဒီကျောက်ဂူ မျက်ရည်တောင်ကို လာဝံ့တာ ငါ့မေးစားတပည့် ပိုးရုံတစ် ယောက်ပဲရှိတယ်'

နတ်ဆိုးဆံဖြူမယ်တော်ကြီး ကျွေ့လျှံ ထိုသို့စိတ်တွင်းမှ ရေရွတ်လိုက်ပြီးနောက် တင်ပျဉ်ခွေထိုင်နေရာမှ ထရင်လိုက်လေ သည်၊ ပြီးလျှင် သူမ နတ်ရုပ်ထုကြီးရှေ့မှ ဖွဲ့ကြဉ်၍ ဂူအတွင်း က မရကဝိညာဏ်တောင်စွဲကို တုခေါက်ခေါက်ထောက်၍ လှမ်းထွက်လာ၏။

'စောစောက လှမ်းလာတဲ့ခြေသံတွေ ငါ့နားထဲကြားမိ ပါတယ်၊ အခုခြေသံမကြားရတော့ပါလား'

ထိုသို့ နတ်ဆိုးဆံဖြူမယ်တော်ကြီး မကျွေ့လျှံ ရေရွတ်ပြော ဆိုရင်း လျှောက်လှမ်းလာရာ ဂူပေါက်ဝနှင့်မလှမ်းမကမ်းသို့ ရောက်လာသောအခါ....

'ဟင်...ဂူပေါက်ဝမှာ လူတစ်ယောက် လဲနေပါသား'

ဟုတ်ပါသည်၊ ရှေးဟောင်းကျောက်ဂူ အပေါက်ဝတွင် လူတစ်ယောက် ခွေခွေလေး လဲကျနေသည်ကို နတ်ဆိုးဆံဖြူ မယ်တော်ကြီး ကျွေ့လျှံ တအံ့တဩလှမ်းမြင်တွေ့လိုက်ရလေ

သည်၊ ခါကြောင့် ကျွေ့လျှံက ဂူပေါက်ဝသို့ ခပ်မြန်မြန် လျှောက်သွား၏။

ထိုအချိန်တွင် ရှစ်မျက်နှာရွာဘက်မှကင်းသံချောင်းခေါက် သံ လေးချက်တိတ် ပီပီပြင်ပြင်ကွက်ပေါ်လာသည်ကို ကျွေ့ လျှံ ကြားလိုက်၏။

'နံနက်လေးချက်တီးတောင် ရောက်လာမှကိုး'

သူမထိုသို့ရေရွတ်မိရင်း ဂူပေါက်ဝ၌ ခွေခွေလေးလဲကျနေ သောလူထံ ရောက်ရှိလာ၏။

စောစောက ကြိုတင်ထင်မှတ်ထားသလိုပင် ဂူပေါက်ဝ တွင် လဲကျနေသူမှာ သူမ၏မေးစားတပည့် ပိုးရုံပင် ဖြစ်နေ သည်။

'ဟင်...ငါ့ ငါ့တပည့် ပိုးရုံပါသား၊ ပိုးရုံ နင်ဘသ့်သို့ ဖြစ်လာရတာလဲကွယ်'

စိုးရိမ်ပူပန်စွာတေးတောရင်း ကျောခိုင်း၍ ခွေခွေလေး လဲကျနေသော ပိုးရုံကို ကျွေ့လျှံက သူမပေါ်ပေါ်သို့ ပွေ့ချီတင်လိုက်ရာ....

'အလို...ငါ့ ငါ့တပည့်ရင်အုံ မြားခနေရတာကိုး... ဖြစ် ရလေ သမီးရယ်...ပိုးရုံ ငါ့တပည့်ကို ဘယ်သူမြားနဲ့ရက်ရက်

စက်စက် ပစ်လိုက်တာလဲဟင်...မယ်တော်ကြီးကို ပြောပြ...
ပြောစမ်း'

ယင်းသို့ ကွေ့ရှုလျှင်က ပိုးရုံ၏ခန္ဓာကိုယ်ကိုလှုပ်ယမ်းရင်း
မေးလိုက်၏။

ရင်ဘတ်တစ်ခုလုံး မြင်မကောင်းအောင်ပင် သွေးများ ရွှဲ
နှစ်နေသော ပိုးရုံမှ အသက်ကို ခက်ခဲကြီးစွာရှုရှုကြည့်ရင်း
က သူမ၏မေးစားဆရာ ကွေ့ရှုလျှင်ထံ မျက်လုံးအစုံ အားယူ
ဖွင့်ကြည့်လာရင်း...

'မယ်...မယ်တော်ကြီး၊ သမီး...သမီး မကျေနပ်တဲ့လူတွေ
ကို ကလဲ စားချေခဲ့ရလို့ သေပျော်ပါပြီ၊ သမီး ပေပေမေမေ
တို့လဲ ကောင်းကောင်းမွန်မွန် ရှာဖွေ စားသောက်နိုင်ပါပြီ'

'ပိုးရုံ မယ်တော်ကြီးမေးတာဖြေစမ်းပါ၊ ပိုးရုံကို မြားနဲ့
ပစ်ခတ်တာ ဘယ်သူတုန်း'

ယင်းအမေးကြောင့် ပိုးရုံက ခံပြင်းနာကြည်းသော အပြုံး
ရိပ်တစ်ရိပ် ပြုံးလိုက်ပြီး...

'မှ...မှဆိုးကြီး ဟုမ်ကျင်းပါ...သို့ သူ့မှာအခြစ်မရှိပါ
အဝန်း...'

'ပိုးရုံ တပည့်မလေး အီး တီး တီး'

ပိုးရုံတစ်ယောက် စကားကိုမနည်းအားယူ၍ တုန်ရိတ်
တော့စွာ ပြောဆိုရင်း အကြောတစ်ချက်ဝင်ကာ ဇီဝိန်ချုပ်ငြိမ်း
သွားရ၏။ ဒါကြောင့်မို့ နတ်ဆိုးဆံဖြူမယ်တော်ကြီး ကွေ့ရှု
လျှင်မှာ သူမ၏ထပည့် မြားချက်ခရ၍ မရှုမလှသောဆိုး သွားရ
သည်မို့ ရင်ထုမနာဖြစ်ကာ ရှုကြည့်ကြီးတင်ငိုကြွေးမိလိုက်လေ
သည်။

သည်နေ့က နတ်ဆိုးဆံဖြူမယ်တော်ကြီး ကွေ့ရှုလျှင်မှာ
သူမထပည့်မ ပိုးရုံ အလောင်းကို သူ့အလုပ်ခန်းလိုက်ထုထဲသို့
မနိုင်တန်သယ်ဆောင်သွား၏။

အခု နတ်ဆိုးဆံဖြူမယ်တော်ကြီး ကွေ့ရှုလျှင်၏မျက်နှာပြစ်
တောင်ဝယ် ခံပြင်းနာကြည်းမှု၊ ပမ်းနည်းခကြကဲ့မို့ စသည်ကို
ရောယှက်ထင်ဟင်လျက်ရှိ၏။

'ဟွန်း...မှဆိုးကြီး ဟုမ်ကျင်း တစ်နေ့နေ့တစ်ချိန်ချိန်မှာ'

ဝါတပည့်မ ပိုးရုံ ရဲ့ သွေးကြေးကလဲ စားကို ဝါချေပြုမယ်
ယင်းသို့ နတ်ဆိုးဆံဖြူမယ်တော်ကြီး ကျွေရှုလျှ မှာ သူမ၏
တပည့်မ ပိုးရုံ ၏အလောင်းကို သူ့ အလုပ်ခန်း လိုက်ဂူထဲသို့
သယ်မရင်း အထက်ပါအတိုင်း သူ့ တပည့်မအား သတ်သွား
သည့် မုဆိုးကြီး ဟုမ်ကျင်းကို ကြိမ်းစားလိုက်ခြင်းပင်ဖြစ်လေ
သည်။

သို့နှင့် နတ်ဆိုးဆံဖြူမယ်တော်ကြီး ကျွေရှုလျှ သည် သူမ၏
အလုပ် မော်ဝိဇ္ဇာလိုက်ဂူခန်းထဲသို့ ရောက်သောအခါ ပိုးရုံ ၏
ရုပ်ခန္ဓာအလောင်းကို ကျောက်ခုဟင်ပေါ်သို့ အသာအယာ
ထင်လိုက်သည်။ ပြီးလျှင် သူမသည် တပည့်မပိုးရုံ ၏ ရင်အုံ
တည့်တည့်ဆီသို့ မညာမတာ ရက်ရက်စက်စက်စိုက်ဝင်လျက်ရှိ
သောမြားကို နှုတ်ယူလိုက်လေသည်။

ဟိုနောက်သူမတပည့်မပိုးရုံ ၏ရင်ဘတ်တစ်ခုလုံး မြင်မကောင်း
ရှုမကောင်း စွတ်စို နေသေ ဝတ်စုံကို လဲလှယ်သန့်ရှင်းပစ်လိုက်
၏။ ယင်းသို့ သူမ၏အသက်ဝိညာဉ်ချုပ်ငြိမ်းနေသော တပည့်
မပိုးရုံ၏ရုပ်အလောင်းကို သန့်စင်အောင်လှုပ်နေရင်း က သူ့ ရင်
တွင်းဝယ် ကြော့စို နှစ်လိုက်လှံစွာခံစားရင်း သူမ၏မျက်လုံး
အစုံ တိုဝယ် မျက်ရည်များရစ်ခဲ့လျှက် ရှိနေရ၏။

ထိုသို့ ပိုးရုံ၏ရုပ်အလောင်းကို သန့်ရှင်းစင်ကြယ်မှုပြုလုပ်
ပြီးနောက် ကျွေရှုလျှ မှာ သူ့ အနက်ရောင်ကျန်းသေတ္တာတစ်

လုံးထဲမှ လုံခြုံသော သားရည်အိတ်ကြီးတစ်လုံး ထုတ်ယူ၍
အဝတ်အစားကင်းမဲ့ လျှက်ရှိသည့် ပိုးရုံအလောင်း နားသို့ ယူ
ဆောင်လာ၏။

တစ်ဖန် ကျွေရှုလျှ သည် စဉ်အင်တုံကြီးတစ်ခုအတွင်း၌
သူမ အသစ်ရှာဖွေထားသည့် သစ်ဥသစ်မြစ်တို့ကို ကျောက်
တုံးကြီးထဲသို့ထည့်၍ တစ်ခုနုးခုနုးထုထောင်းလိုက်၏။

ပြီးသော် အမှုန့်ဖြစ်သွားရသော ဆေးမှုန့်များကို ကျွေ
ရှုလျှ က ဘစ်သားဇွန်းခွက်ကြီးဖြင့် ခြစ်ယူ၍ စဉ်အင်တုံထဲ
သို့ ထည့်လိုက်၏။

ပြီးလျှင် စဉ်အိုးကြီးထဲမှ အငွေ့တလူလူထနေသော ပစ်
ခွဲခွဲအရည်များကို လက်ကိုင်ရည်တံထားသည့် ကြော့ခွက်
ကြီးဖြင့် ခတ်ယူ၍ ဆေးမှုန့်များကည့်ကားသော စဉ်အင်တုံ
ကြီးသို့ မဖိတ်မစင်အောင် သတိထားကာ တဖြေးဖြေးချင်း
လောင်းထည့်လိုက်၏။

သည့်နောက် ကျွေရှုလျှ မှာ စဉ်အင်တုံထဲ၌ ထည့်ထား
သော ဆေးမှုန့်နှင့်ဆေးရည်များ သမသွားစေရန်အတွက်
သစ်သားဇွန်းကြီးဖြင့် မွေနှောက်လိုက်၏။

ကွမ်းတစ်ရာညက်ခန့် ကြာသောအခါ ကျွေရှုလျှ မှာ
တုတ်တံထိပ်တွင် အဝတ်စများတင်ထားသည့် စုတ်တံသဖွယ်
တုတ်တံတစ်ခုကိုယူလျက် ဖော်စပ်ထားသော စဉ်အင်တုံထဲသို့
ထိုးစိုက်နှစ်လိုက်၏။

ပြီးသော် ကွေ့ရှုလျှံမှာ ယင်းအဝတ်ဟပ်တုတ်တံကိုအသုံး
ပြုလျက် ပိုးရုံ၏ဗဟာကျင်းလျှက်ရှိသော ရှပ်ခန္ဓာတစ်ခုလုံးကို
စိမ်ပြုနေပြေ သုတ်လိုက်၏။

ယင်းသို့ ပိုးရုံ၏ဟပ်ကိုယ်လုံးကိုသုတ်ပြီးနောက် ပိုးရုံ၏
နက်မှောင်ပျော့အိလျက်ရှိသော ဆံပင်များကို ဝါးကျည်
တောက်ကူးရှည်ထဲမှ အရည်ကြည်ကြည်ပစ်တစ်မျိုးအား
သုတ်လိမ်းလိုက်၏။

ပြောရမည်ဆိုလျှင်....

အခု ကွေ့ရှုလျှံမှာ သူ့တပည့်မ ကြွင်းကျန်ရန်ခဲ့သော
ပိုးရုံ၏ရှပ်အလောင်းကို နှစ်ကြာရှည်စွာ မပုပ်မသိုးစေရန်
အတွက် ဆေးရည်များဖော်စပ်ကာ တစ်ကိုယ်လုံး သုတ်လိမ်း
ပေးခြင်းဖြစ်၏။

ထိုသို့ကိစ္စပြီးသည့်နှင့် ကွေ့ရှုလျှံမှာ အနက်ရောင်ပိုးထည်
ကို ပိုးရုံတစ်ကိုယ်လုံးကို လိုလိုခြုံခြုံ ရစ်ပတ်လိုက်၏။

ပြီးလျှင် အနက်ရောင်ပိုးထည်ပတ်ခြုံထားသောပိုးရုံကို
သားရည်အိတ်ရှည်ထဲသို့ သုတ်သွင်းလိုက်၏။

နောက်သားရည်အိတ်ထိပ်ပိုင်းကို သေသေချာချာ စုစည်း
ချည်နှောင်လိုက်၏။

ထိုနောက်မှာတော့ ကွေ့ရှုလျှံက လက်တုန်းလှည်းပေါ်
သို့ ကျောက်ခုတင်ပေါ်မှတစ်ဆင့် သယ်မ၍ တင်လိုက်၏။

ပြီးနောက် ကွေ့ရှုလျှံမှာ ယင်းလက်တုန်းလှည်းကိုတုန်း
က အလုပ်မှော်ဝိဇ္ဇာအခန်းထဲမှ တရွေ့ရွေ့ထွက်လာတော့
သည်။
ကျွံ...ကျွံ...ကျွံ...ကျွံ

* * *

ပြောရမည်ဆိုလျှင်ဟုမ်ကျင်းလည်း သူပစ်ခွင်းခဲ့သော မိစ္ဆာ
ကျားကြီး အခြေအနေကို စမ်းလို၍ ကျောက်မျက်ရည်တောင်
သို့ ရထားလုံးဖြင့် စိုင်းနှင်ရောက်ရှိပာခြင်းဖြစ်၏။

အခု သူနှင့်အတူ အဖေဖက်အဖြစ် ဟူသိပ်သင်းနှင့် ကျောက်
လျှမ်းယီတို့ လိုက်ပါလာကြ၏။

သူ ဝိနှစ်ဦး စိုးရိမ်ပူပန်စွာဟုမ်ကျင်းကို ကျောက်မျက်ရည်
တောင်သို့ သွားရောက်မည့်အရေးကို ဟန်တားထားမှုကြောင့်
ရှစ်မျက်နှာရွာတွင် တစ်ပတ်ကြာမျှသောင်တင်ခဲ့ရသည်။ ရှစ်
မျက်နှာဆေးဆေးကလေး လပြည့်ညည်းကုန်ဆုံးမှ ကျောက်မျက်
ရည်တောင်သို့ သွားရောက်စူးစမ်းပါရန်။

ဒုတိယ (၇)

ကျောက်မျက်ရည်တောင်ပေါ်က ပဟေဠိ

မုန်းတည့်နေသည် ကျစ်ကျစ်တောက် ပူပြင်းလျှောက်ရှိနေ၏။
ထိုအချိန်တွင် ဧကလမ်းအတိုင်း ကျောက်မျက်ရည်တောင်သို့
ဦးတည်လျှောက်လျှက် မဟူရာမြင်းနက်ကြီး ကထားသော
ရထားလုံးတစ်စင်း စိုင်းနှင်လျှက်ရှိ၏။

ယင်း မဟူရာမြင်းနက်ကြီးကို မောင်းနှင်လာသော ရထား
ထိန်းမှာ တစ်ခြားမဟုတ်ပါချေ။ မုဆိုးကြီးဟုမ်ကျင်းပင်ဖြစ်
သည်။

ထိုအချိန်အခါကျလျှင် သူ့ဘိနှစ်သော ကိုပမ်း အဖေ
အဖြစ်လိုက်ပါမည်ဟုအကြံပြုဟန် တားထားသဖြင့် ဟုမ်ကျင်း
လက်လျှော့ကာ ခေါင်းညှိတ်ပတ်ခံ ဖိုက်ရသည်။

သို့မို့ကြောင့် ဟုမ်ကျင်းမှာ သူ၏အခပ်မင်ဆုံးသူငယ်ချင်း
ကျင်ယောင်သေဆုံးပြီး နောက်နေ့မှာပင် ကျောက်မျက်ရည်
တောင်သို့ သွားရောက်၍ မြားခသွားသည့်မိစ္ဆာနတ်စိုးကျား
ကြီး အခြေအနေကို သွားရောက်စူးစမ်းခွင့်သော်လည်း ဟူ

ဆန်လင်းနှင့် ကျောက်လှမ်းယိတ္တိ ဟန်တားလာသဖြင့် အခု တစ်ပတ်ကျော်မှ ကျောက်မျက်ရည်တောင်ဆီ စိုင်းနှင်ရောက် လာခြင်းဖြစ်သည်။

သို့ဖြင့် ဟုမ်ကျင်း စိုင်းနှင်လာသော မဟူရာခြင်းနက်ကြီး ကထားသည် ရထားလုံးမှာ ကျောက်မျက်ရည်တောင်ခြေသို့ ရောက်ရှိလာသည်။

ထိုအခါ မုဆိုးဟုမ်ကျင်းသည် သူ၏ရထားလုံးကို အရိပ် အာဝါသကောင်းလွန်းသော သစ်ပင်ကြီးအောက်ခြေဆီသို့ ထိုးရပ်လိုက်၏။ ပြီးနောက်သူတို့သုံးဦးတို့သည် ကျောက်မျက် ရည်တောင်တက် လူသွားလမ်းအတိုင်း လက်နက်ကိုယ်စီ အသင့်ကိုင်ဆောင်လျက် တရွေ့ရွေ့တက်လှမ်းလာခဲ့ကြသည်။

မုန်းလွဲတစ်ချက်တီးကျော်မှ သူတို့သုံးဦး ကျောက်မျက်ရည် တောင်ပေါ်သို့ ရောက်ရှိလာကြ၏။

ကောက်လျှောက် နေပူကြီးထဲဖြတ်သန်းလာကြရသဖြင့် သူ တို့သုံးဦးစလုံး ချွေးတလုံးလုံးဖြစ်နေကြ၏။

ခါကြောင့် သူတို့သည် ကျောက်ရည်တောင်စပ်နားတွင် ဝေးထီးမားမားပေါက်လျက်ရှိသော သစ်ပင်ကြီးအောက်သို့ တိုင်ရောက်၍ ခေတ္တနားခိုလိုက်ကြ၏။

ယင်းသို့ သူတို့သစ်ပင်ကြီးအောက်၌ အရိပ်ခိုနားရင်း အနားယူနေခိုက် ကျောက်မျက်ရည်တောင်ပေါ် အခြေအနေ ကို လှမ်းအကဲခတ်ကြည့်ရှုလိုက်၏။

ထိုစဉ် ဟုမ်ကျင်းသည် ရှေးဟောင်းကျောက်ဂူကြီးကိုမြင် တွေ့လိုက်ရပြီး အံ့သြသောလေသံဖြင့်...

‘ဟာ...ဟိုမှာရှေးဟောင်းကျောက်ဂူကြီးတစ်ခုပါလား’

ပြောဆိုလာတော့ ဟူဆန်လင်းက ထိုကျောက်ဂူကြီးထံ မျက်မှောင်ကြူတ်စိုက်ကြည့်ရင်း....

‘ကေန္တ ဒီကျောက်ဂူကြီးဟာ နတ်ဆိုးဆဲဖြူမယ်တော် ကြီးကွေ့ရှုလျှ နေတဲ့နေရာပဲဖြစ်ရမယ်’

သည်တွင် ကျောက်လှမ်းယိက စိုးရိမ်ပကင်းသောလေသံ ဖြင့်....

‘ခါဆို ကျွန်တော်တို့ အဲဒီနတ်ဆိုးဆဲဖြူမယ်တော်ကြီးနဲ့ ရင်ဆိုင်ကွေ့ဆိုကြရဦးမှာပေါ့’

ထိုစကားကြားလိုက်ရသောဟုမ်ကျင်းမှာ ကျောက်လှမ်း ယိထံအကြည့်ရောက်ရင်း....

ခင်ဗျားတို့ ဒီအစပင်ငြီးအောက်မှာသာ ရပ်စောင့်ပြီး ကျွန်တော် အခြေအနေလှမ်းအကဲခတ်နေကြပါ။ ကျွန်တော် အင်္ဂါထဲဝင်ကြည့်ပါမယ်'

သည်တွင် ဟူဆန်လင်းက စိုးရိမ်ပူပန်သောသေသံဖြင့်...

'ဟာ... ခင်ဗျားတယောက်ထဲ ဂူထဲဝင်လို့ဖြစ်ပါလော့ဗျာ'

ယင်းစကားကြောင့် ဟုမ်ကျင်းက အပြုံးယွဲယွဲ ပြုံးလိုက်ပြီး...

'သိပ်ဖြစ်တာပေါ့ဆရာရယ်၊ ကျွန်တော် အဟွက် တာမှ မစိုးရိမ်မကြောင်ကျပါနဲ့'

ထိုအခိုက် ကျောက်လှမ်းယိက သူတို့အရိပ်နားခိုသည့် နေရာနှင့်ခပ်လှမ်းလှမ်းတွင် ရှိနေသော မြေပုံမို့မို့ တစ်ခုကို လှမ်းမြင်တွေ့သွားပြီး...

'မုဆိုးကြီး ဟိုမှာမြေပုံမို့မို့ တစ်ခုပါလား'

ပူပြင်းသော နေရောင်၏အောက်ဝယ် ငြိမ်သက်စွာ

လျောင်းလျက်ရှိသည့် မြေပုံမို့မို့ကို လက်ညှိုးထိုးညွှန်ရင်း ပြောဆိုလာမှုကြောင့် ဟုမ်ကျင်းနှင့် ဟူဆန်လင်းတို့အကြား ထိုနေရာသို့ အလျင်အမြန်ရောက်သွား၏။

သည်တွင် ဟူဆန်လင်းက တစ်ခုတည်းသေသံဖြင့်...

'ဟုတ်တယ် ဟုတ်တယ်... သယ်သူ မြေပုံ လဲမှသိဘူး... သွားကြည့်ကြရအောင်'

ယင်းသို့အဆိုပြုလာသဖြင့် ထိုမြေပုံကိုစိတ်ဝင်စားစားရှိနေကြသော ဟုမ်ကျင်းနှင့် ကျောက်လှမ်းယိတို့ ကပျာကယာခေါင်းပြိုင်ဘူညီတိုက်ကြ၏။

ထိုအချိန်တွင် ကံအားလျော်စွာပင် ခြစ်မြစ်ဘောက်ပူပြင်းလျက်ရှိသော အသူရိန်နေမင်းကြီးမှာ တိမ်တိုက်တစ်ခုအောက် ဆီသို့ရောက်ရှိသွားသဖြင့် ကျောက်မျက်ရည်ခတောင်တစ်ခုလုံး အရိပ်ကျရောက်သွား၏။

သို့နှင့် သူတို့သုံးဦးသည် မြေပုံအနားသို့ ရောက်ရှိလာကြ၏။

ထိုအခိုက် ကျောက်လှမ်းယိက သေသေသပ်သပ်ပီပီရိရိဖွဲ့စားသော မြေပုံမို့မို့ကို စူးစိုက်ကြည့်ရင်း...

'ဒေါ်ဘယ်သူ့မြေပုံလဲမသိဘူး'

ယင်းအမေးကြောင့် ဟုမ်ကျင်းနှင့် ဟူဆန်လင်းတို့ မျက်မှောင်တုန်ကာ တွေးတောစဉ်းစားမိလိုက်ကြ၏။

ထိုစဉ် ဟုမ်ကျင်းမှာ သူပစ်ခွင်း ဗိုက်ဒဿာ မိစ္ဆာကျားကြီးကို ပြေးအမှတ်ရမိပြီး....

'ကျွန်တော့်အထင်ပြောရရင် ဒီမြေပုံဟာ ကျွန်တော်ပစ်ခွင်းလိုက်တဲ့ကျားကြီးကို မြေမြှုပ်သင်္ဂြိုဟ်ထားသလားမသိဘူး....'

သည်တွင် ဟူဆန်လင်းက ခေါင်းဆက်နဲ့ညိတ်လိုက်ပြီး နေ့က....

'အင်း....မုဆိုးကြီးပြောတာ ဖြစ်နိုင်ကောင်းတယ်၊ သေချာအောင် ကျုပ်တို့ဒီမြေပုံကိုတူးဖော်ကြည့်ရင်ကောင်းမယ်'

ယင်းသို့ပေးလာသော အကြံကိုဟုမ်ကျင်းနှင့်ကျောက်လျမ်းယိက အလိုလိုခေါင်းပြိုင်တူညိတ်မိကြပြီး သဘောတူညီမိကြလေသည်။

သည်တွင် ဟုမ်ကျင်း၏ အကြည့်ရှေးဟောင်း ကျောက်ပူကြီးဆီသို့ ရွှေ့ပြောင်းရောက်ရှိသွားရပြီး....

'မြေပုံတူးဖော်ကြည့်တာကတော့ ဟုတ်ပါပြီ ဖော်ကြာကျုပ်တို့မြေပုံတူးဖော်နေတုန်း သူ့သခင် နတ်ဆိုးမယ်တော်ကြီးလာရန်ပြုလာမှာကိုသဲ သက်စားရဦးမယ်၊ ဒီလိုလုပ်ခင်ဗျားတို့က ဒီမြေပုံကိုတူးဖော်နှင့် ကျွန်တော်တို့ ဂူထဲသွားပြီး အခြေအနေသွားပြီးအကဲခတ်ကြည့်ရှုလိုက်ဦးမယ်'

ထိုခေါ်ကျောက်လျမ်းယိက သဘောတူညီစွာဖြင့် ခေါင်းညိတ်လိုက်ပြီး....

'ဟုတ်ပြီ ဟူဆန်တော်နဲ့ ဆေးဆရာတို့ ယည် မြေပုံတူးဖော်လိုက်မယ်၊ ခင်ဗျားက ကျောက်ဂူကြီးထဲသွားပြီး နတ်ဆိုးဆံဖြူဖယ်တော်ကြီးအခြေအနေကို သွားအကဲခတ်ပါ၊ အခြေအနေထူးရင် ကျွန်တော်တို့ဆီ အမြန်ဆုံး လာအကြောင်းကြားပါ'

'စိတ်ချ ကဲ....ကျွန်တော်သွားမယ်'

ထိုသို့ပြောဆိုပြီးနောက် ဟုမ်ကျင်းမှာ ကျောက်ဂူကြီးဆီသို့ ဦးတည်၍ တရွေ့ရွေ့ လျှောက်လှမ်းသွားလေသည်။ ထိုစဉ် ဟူဆန်လင်းနှင့် ကျောက်လျမ်းယိတို့ အသင့်သယ်ဆောင်လာကြသော ပေါက်တူး ဂေါ်ပြားများဖြင့် မြေပုံမို့မို့ကိုဆက်တူးဖော်ကြလေ၏။

ထိုအချိန်တွင်ဟုမ်ကျင်းသည်ရှေးဟောင်းကျောက်ဂူအတွင်း
သို့ လှမ်းဝင်လိုက်သည်နှင့်....

'ဂလောင် ဂလောင် ဂလောင် ဂလောင်'

ရုတ်တရက်ဂူအမိုးပေါ်မှ တွဲလောင်းချိတ်ဆွဲထားကြသော
ခေါင်းလောင်းများ လှုပ်ယမ်းကာ တခေါင်မေါင်မြည်တီး
လာမှုကြောင့် ဂူအတွင်းသို့ရောက်ရှိနေသည့် ဟုမ်ကျင်းတို့
လှုပ်ချောက်ချားစွာဖြစ်သွားရလေသည်။ ခါးကြောင့်သူ လှမ်း
လက်စခြေလှမ်းများပင် တုန်ခန်ရပ်တန့်သွားရလေသည်။

'ဟင်္ဂ...ဒီ...ဒီ ခေါင်းပောင်းအက္ခ ဘာကြောင့်ရိုက်ခတ်
မြည်တီးလာပါလိမ့်'

ယင်းသို့ဟုမ်ကျင်းမှာကျောက်ဂူအမိုးပေါ်မှ မရုဏ်ခေါင်း
ပောင်းသံများ ရုတ်တရက်မြည်တီးရိုက်ခတ်လာသည့်အခြေ
အနေကို ဦးနှောက်သုံး၍ခဝဖန်သုံးသပ်ခိုလိုက်သည်။

ထိုအခါကျမှ တောင်ပေါ်လေပူများ စဉ်ဆက်မပြတ်
တိုက်ခတ်လာသည်ကို သတိပြုဆင်ခြင်မိလိုက်လေသည်။

ဟုတ်ပါသည် သူ့ဂူပေါက်ထဲသို့ လှမ်းဝင်လိုက်သည့်အချိန်
နှင့်ကိုက်လျက် ပြင်ပမှလေပူများ ဂူကြီးထဲသို့ပြေးဝင် တိုက်

ခတ်လာမှုကြောင့် ကျောက်ဂူအမိုးပေါ်တွင် ချိတ်ဆွဲထား
သောမရုဏ်ခေါင်းလောင်းများ ဝေ့ယမ်းရိုက်ခတ်မြည်တီး
လာခြင်းဖြစ်လေသည်။

ဤသို့ ဟုမ်ကျင်းသဘာဝအခြေအနေကို မှန်ကန်စွာ သုံး
သပ်နိုင်မှုကြောင့် စိတ်ကိုသိမ်ငယ်စေမည့် သို့လော သို့လော
အတွေးများလွင့်စဉ်ပပျောက်သွားရလေသည်။

သည်နောက်ဟုမ်ကျင်းမှာ ကျောက်ဂူကြီးအတွင်းသို့ သတိ
မပြတ်တရွေ့ရွေ့လျှောက်လှမ်းလာစဉ်ဂူနံရံ တစ်ဘက်တစ်ချက်
တွင် ချိတ်ဆွဲထားသော အရိုးစုပဒေသာများကို ထိတ်လန့်
ချောက်ချားစွာပင် တွေ့မြင်လိုက်ရလေသည်။

'အင်း...ဒီကျောက်ဂူအတွင်းရှိ အခြေအနေကို လာမန်
အသည်းငယ်တတ်တုလူတွေ ဝင်ရောက်လာရင်လိပ်ပြာလွှဲပြီး
ဖောက်တစ်ခါတည်း ထွက်သွားမလားမသိဘူး'

ယင်းသို့ ဟုမ်ကျင်း တွေးတောရရွက်ရင်း တရွေ့ရွေ့
လျှောက်လှမ်းလာရင်း....

'ခုတ်'

'အောင်မယ်လေး'

ကျောက်ဂူနံရံ တစ်ဘက်တစ်ချက် ဘက်တစ်ချက် ဘက်တစ်ချက် ဆိုက်ဆွဲထားကြသော အရိုးစုများကို ဝေးကြည့်ရက် ရှောက်လှမ်းလာမှုကြောင့် ဟုမ်ကျင်း၏ ညာခြေထိပ်ဖျားမှာ ခလုတ်တစ်ခုကို တိုက်မိပြီး ရှေ့သို့ငိုက်ကျသွားခိုက်....

'ဝိုး'

'ဝိုး'

'ဟင်....နံရံ တစ်ဘက်တစ်ချက်က အရိုးချောင်းတွေ ခုန်ပျံတိုက်ခိုက်လာပါလား?'

ယင်းသို့ မမျှော်လင့်သော ထိတ်လန့်ချောက်ချားဖွယ်ရာ ကျောက်ဂူနံရံ တစ်ဘက်တစ်ချက်ရှိ အရိုးစုနှစ်ခုတို့က ဟုမ်ကျင်းဘေးအပ်ညာမှ သက်ဝင်လာကာ ခုန်ပျံ တိုက်ခိုက်လာလေသည်။

ဒါကြောင့်မို့ ဟုမ်ကျင်းမှာ ရှေ့သို့ ကျွမ်းပစ်၍ အရိုးစုနှစ်ခု၏ တိုက်ခိုက်ချက်ကို ရှောင်တိမ်းလိုက်ရလေသည်။

ပြီး ဟုမ်ကျင်းမှာ မြေပေါ်ခြေရပ်မိလိုက်သည်နှင့် သူ့လက်ထဲတွင် အသင့်ကိုင်ဆောင်ထားသော လေးဖြင့် ဂူနံရံတစ်ဘက်တစ်ချက်ဆီသို့ တစ်နေရာချင်း လှည့်လည်ရောက်ရှိသွားကာ ငြိမ်သက်လျှားကြသည့် အရိုးစုနှစ်ခုထံ ချိန်ရွယ်၍ ပစ်ခွင်းလိုက်လေသည်။

'ဝိုး ဝိုး'

'ဒုတ် ဒုတ်'

'ဘုတ် ဘုတ် ဂလောက် ဂလောက်'

ထိုအခါ တစ်ဘက်နံရံတစ်ဘက်တစ်ချက်တွင် ရပ်လျက် တည်ရှိနေသော အရိုးစုနှစ်ခုကို ဟုမ်ကျင်း ပစ်ခွင်းလိုက်သော မြားချက်ထိမှန်၍ ကြမ်းပြင်ပေါ်သို့ လွင့်စဉ်ပြုတ်ကျသွားကြပြီး အရိုးစုများတစ်စစီ ပြန်ကြသွားရလေသည်။

ထိုအခိုက်မှာပင် ဂူနံရံတွင်ရှိနေကြသော အရိုးစုများမှာ ဟုမ်ကျင်းထံ ခုန်ပျံ၍ တိုက်ခိုက်လာကြလေသည်။

သည်တွင် ဉာဏ်ရည်ပါးနပ်လှသော ဟုမ်ကျင်းမှာ တုန်ပြန်တိုက်ခိုက်ခြင်းပရိတ် ကြမ်းပြင်ပေါ်တွင် သားကောင်မြေဝယ်လူးသိုင်းကွက်ကို အသုံးပြု၍ ရှောင်တိမ်းလိုက်လေသည်။

ထိုအခါ သူ့အားခုန်ပျက်စိတ်ခိုက်လာသော အရိုးစုံများ မှာ တိုက်ခိုက်ချက်မထိမှန်သဖြင့် ဂူနံရံတစ်ဘက်တစ်ချက်နေ ရာပြောင်းရောက်ရှိလာကာ ငြိမ်သက်သွားလေသည်။

ထိုအခိုက် အနေအထားကို သဘောပေါက် နားလည် သွားရသော ဟုမ်ကျင်းမှာ နံရံတစ်ဘက်တစ်ချက်တွင် တည်ရှိ နေကြသော အရိုးစုံများကို သူ့လေးဖြင့် ပစ်ခင်းလိုက်လေ သည်။

‘ဝီး ဝီး ဝီး ဝီး’

‘ဒုတ် ဒုတ် ဒုတ် ဒုတ်’

‘ဘုတ် ဘုတ် ဘုန်း ဘုန်း’

မြားချက်များထိမှိန်ကာ ကျောက်ဂူနံရံမှာ ရှိနေကြသော အရိုးစုံများ ကြမ်းပြင်ပေါ်သို့ တစ်စစီ သွင့်စဉ်ကျရောက်သွား ကြလေသည်။

‘ဟူး’

သည်တွင် ဟုမ်ကျင်းမှာ ကြမ်းပြင်ပေါ်တွင် မြင်မကောင်း ရှုမကောင်းပြန်ကြကုန်ရာမှ လျက်ရှိသော အရိုးစုံများကိုလှမ်း ကြည့်ရင်း သက်ပြင်းမောကြီးတစ်ချက် ချလိုက်မိလေသည်။

‘အင်း...နတ်ဆိုးဆဲဖြူမယ်ကော်ကြီးဟာ လျှို့ဝှက်ယန္တရား အတတ်ပညာနဲ့ သူ့ရဲ့အရိုးစုံတွေကိုတပ်ဆင်ထားပြီး သူ့ဂူထဲ ကို အလစ်ချောင်းဝင်ရောက်လာတဲ့ နေသူတွေကို ဟန့်တား တိုက်ခိုက်ဖို့ ထောင်ချောက်ဆင်ထားတာကိုး။ စောစောက ငါ့ငေးမိပြီးတိုက်ခိုက်မိတဲ့ခလုတ်လေးဟာ လျှို့ဝှက်ထောင် ချောက်တစ်ခုပဲ’

သည်နောက် ဟုမ်ကျင်းမှာ လျှို့ဝှက်ထောင်ချောက်ဆင် ထားသော အရိုးစုံများနှင့် ရင်ဆိုင်တွေ့ကြုံပြီး နောက်ပိုင်း မပေါ့အရဲတွေဘဲ ကျောက်ဂူကြီးအတွင်းသို့ ကရွေ့ရွေ့ဝင် ရောက်လာခဲ့၏။

ထိုစဉ် ဂူနံရံ ဝိုက်ဂူပေါက်များတွေရှိ သူ့သတိယှဉ်လျက်ဝင် ရောက်ကြည့်ရှု ပိုက်ဆော်လည်း မည်သည့်ထူးခြားမှုမှတွေ့ရ သဖြင့် ဂူအဆုံးသို့လျှောက်လာခဲ့၏။

သို့နှင့် ဂူအဆုံးသို့ရောက်သောအခါ ကြောက်မက်ဖွယ်ရာ နတ်ရုပ်တုကြီးကို ဟုမ်ကျင်းမြင်တွေ့လိုက်၏။

ထိုအခါ ဟုမ်ကျင်းမှာ ထောင်ချောက်ဆင်ထားသောလျှို့ ဝှက်ခလုတ်များ ထိခိုက်မှာ နင်းမိမာစီးရိမ်၍ နတ်ရုပ်တုကြီး အနားချင်းကပ်မဝံ့ရဲဘဲ ခပ်လှမ်းလှမ်းမှ တအံ့တဩ လှမ်း ကြည့်မိလိုက်၏။

'အင်း... နတ်ရုပ်တူကြီးဟာ နတ်ဆိုးဆဲဖြူမယ်တော်
ကြီးကိုးကွယ်တဲ့ ရုပ်တူကြီးဖြစ်ရမယ်၊ ဒါနဲ့ နတ်ဆိုးဆဲဖြူ
မယ်တော်ကြီးကိုလဲ ချာမထွေပဲလား၊ သူ့ဘယ်မှာလွှားနေ
ပါလိမ့်၊ အခြေအနေကြည့်ရတာ ဒီဂူကြီးထဲမှာ နတ်ဆိုးဆဲ
ဖြူမယ်တော်ကြီးမရှိတဲ့ပုံစံပဲ'

ထိုသို့ ဟုမ်ကျင်း ရေရွတ်ပြောဆိုပြီးနောက် နတ်ရုပ်တူ
ကြီးရွှေမှ ကျောခိုင်းထွက်ခွာလာခဲ့၏။

သို့နှင့် ဟုမ်ကျင်းသည် မြေပုံကိုတူးနေကြသော ဟူဆန်
လင်းနှင့် ကျောက်လျှမ်းယိုတို့ဆုံဆုံရောက်ရှိလာ၏။

သည်တူစွာ မြေပုံတူးဖော်နေကြသော ဟူဆန်လင်းနှင့်
ကျောက်လျှမ်းယိုတို့သည် ဟုမ်ကျင်းထံ အကြည့်စူးပြုရောက်
လာကြ၏။

ထိုစဉ် ဟူဆန်လင်းက ဟုမ်ကျင်းကိုကြည့်ကာ....

'မုဆိုးကြီး ဂူထဲအခြေအနေဘာထူးခြားလဲ'

ယင်းအမေးကြောင့် ဟုမ်ကျင်းမှာ နဖူးဒေသနာတို့ကို
သွားပြီး....

'အေးဗျာ.... ကြည့်ရတာ နတ်ဆိုးဆဲဖြူမယ်တော်ကြီး
ဟာ ဒီကျောက်ဂူကြီးထဲကနေ ခရီးသွက်သွားပုံပဲ'

ကျောက်လျှမ်းယိုက ဟုမ်ကျင်းထံ အကြည့်စူးစိုက်ရောက်
ရင်း....

'နတ်ဆိုးဆဲဖြူမယ်တော်ကြီး ခရီးထွက်သွားတယ်ဆိုတာ
ဘယ်လိုအကြောင်းကြောင့် မုဆိုးကြီးပြောနိုင်သလဲ'

လှမ်းမေးလာတော့ ဟုမ်ကျင်းကမဆိုင်းမတွပင် ပြန်ဖြေ
လိုက်၏။

'ဘာကြောင့် ကျွန်တော်ပြောပြနိုင်သလဲဆိုတော့ ကျွန်
တော် ခုနကပဲ နတ်ဆိုးဆဲဖြူမယ်တော်ကြီး လျှို့ဝှက်တပ်
ဆင်ထောင်ထားတဲ့ အရိုးပဒေသာထောင်ချောက်နဲ့ရင်ဆိုင်ကြုံ
တွေ့လာရလို့ပါပဲ၊ ပြီးတော့ သူ့နေတဲ့လိုက်ဂူထဲမှာလဲ ကျောက်
ခုံတင်ကလွဲပြီး ဘာပစ္စည်းမှမရှိဘဲ ရှင်းလင်းနေတာတွေ့ခဲ့ရ
တယ်လေ'

ယင်းသို့ ဟုမ်ကျင်းရှင်းလင်းပြောဆိုလိုက်သဖြင့် ကျောက်
မျက်ရည်ကောင်ပေါ်တွင် နတ်ဆိုးဆဲဖြူမယ်တော်ကြီးကွေ့ရှု
လျှို့ မရှိကြောင်း ဟူဆန်လင်းနှင့် ကျောက်လျှမ်းယိုတို့လက်
ခံယုံကြည်လိုက်ကြ၏။

သည်တွင် ဟူဆန်လင်းမှာ လေးလံသောစိုးရိမ်စိတ် ပေါ့ပါးသွားရပြီ....

‘ဒါဆိုရင် ဒီမြေပုံကို စိတ်အေးလက်အေးတူးဖော်ကြည့်နိုင်တာပေါ့!’

ပြောလာတော့ ဟုတ်ကျင်းက ခေါင်းဆတ်ခနဲညှိက်လိုက်ပြီး....

‘ဟုတ်ပါတယ်၊ ရန်စစ်ဖက်အေးသွားရတာပေါ့ဗျာ’

ကျောက်လျှမ်းယိုက....

‘ကဲ ကျွန်တော်တို့ နေရိပ်နေစုန်း ဒီမြေပုံထဲက ရင်အလောင်းကို မြန်မြန်တူးဖော်နိုင်မှ လူသက်သာမယ်’

‘ဟုတ်တယ် ဟုတ်တယ်’

ကျောက်လျှမ်းယို၏အဆို ပို ဟူဆန်လင်းနှင့် ဟုတ်ကျင်းတို့ ခေါင်းပြိုင်တူညီတိတ်တိတ်ကြွ၏။

စည်နောက်တော့ ဟုတ်ကျင်း၊ ကျောက်လျှမ်းယိုနှင့် ဟူဆန်လင်းတို့ ကျောက်မျက်ရည်တောင်ထိပ်ပေါ်တွင် နေရိပ်လှမ်းခြုံနေစဉ်မှာပင် မြေပုံကြီးကို အမြန်တူးဖော်ပြီးစီးနိုင်ရန်အတွက် တက်ညီလက်ညီလှုပ်ရှားကြလေတော့သည်။

ရေနှေးတစ်အိုးကျက်ခန့် ကြာသောအခါ ကျင်းကြီးထဲတွင် မြှုပ်နှံထားသည့် သားရေအိတ်သည် ကြီးတစ်လုံးကို သူတွေ့လိုက်ရသည်။ ထိုစဉ် ဟူဆန်လင်းက သားရေအိတ်ရှည်ကြီးကို လှမ်းမြင်တွေ့လိုက်ရသည်နှင့်....

‘မုဆိုးကြီး ဟောဒီသားရေအိတ်ဘဲမှာ အလောင်းရှိနေတာတော့ သေချာပြီ’

ဟုတ်ကျင်းမှာ စိတ်လှုပ်ရှားသောပသံဖြင့်....

‘ဟုတ်...ဟုတ်တယ်ဗျာ ကျုပ်ပစ်ခွင်းလိုက်ကို မိစ္ဆာကျားကြီးများဖြစ်နေလားဘဲ’

ကျောက်လျှမ်းယိုက သိချင်စရာပသံဖြင့်....

‘အေးဗျာ ကျုပ်တို့အဲဒီသားရေအိတ်ကြီးကို အပေါ်ဖထုတ်ပြီး ဖွင့်ကြည့်ကြရအောင်’

‘ဟုတ်တယ်...ဟုတ်တယ်’

ကျောက်လျှမ်းယို၏အဆိုကို ဟူဆန်လင်းနှင့် မုဆိုးကြီးတို့ စုဆောင်းကျစွာဖြင့် ခေါင်းအသီးသီး ညှိတ်လိုက်ကြသည်။

ပြီးလျှင် သူတို့သုံးဦးတို့သည် ကျင်းကြီးထဲမှ သားရေအိတ်ရှည်ကြီးကို တက်ညီလက်ညီ သယ်မထုတ်ယူကြတော့သည်။

* * *

သို့နှင့် ကျင်းကြီးထဲမှ သားရည်အိတ်ရှည်ကြီးအပေါ်သို့ ရောက်ရှိလာသည်။

ဟုမ်ကျင်း၊ ဟူဆန်လင်းနှင့် ကျောက်လျှမ်းယိုဘို့ သားရည် အိတ်ရှည်ကြီးထဲတွင်ရှိနေသော ရုပ်အလောင်းပေါ် အာရုံ စိုက်ရောက်ရှိနေကြသည်။

ယူတိုသုံးဦးစလုံး တစ်မြင်နေကြသော မိစ္ဆာကျားကြီး၏ ရုပ်အလောင်းဖြစ်လေသလား၊ ဓါမှမဟုတ် သူတို့မထင်မှတ် နိုင်သည့် ရုပ်အလောင်းဖြစ်လေမလားဟု သို့လော သို့လော တွေးတောနေမိကြရသည်။

ထိုစဉ် ဟုမ်ကျင်းမှာ သားရည်အိတ်ရှည်ကြီးထိပ်တွင် ချည်နှောင်ထားသော ကြိုးကို ဖြေလိုက်သည်။

ပြီးနောက် သားရည်အိတ်ရှည်ကြီးထဲမှ အနက်ရောင် ဝိုးထည် လုံလုံခြုံခြုံရစ်ပတ်ထားသော ရုပ်အလောင်းကို သူ တို့ထုတ်ယူလိုက်ကြသည်။

သူတို့သုံးဦးသည် စိတ်လှုပ်ရှားစွာဖြင့် အနက်ရောင် ဝိုးထည်ဖြင့်ရစ်ပတ်ထားသော ရုပ်အလောင်းကို သားရည်အိတ် ရှည်ကြီးပေါ်သို့ အသာအယာ တင်လိုက်သည်။

ပြီးလျှင် ဟူဆန်လင်းက ရုပ်အလောင်းကို လုံလုံခြုံခြုံရစ် ပတ်ထားသော အနက်ရောင်ဝိုးထည်အား တဖြည်းဖြည်းခွာ ထုတ်နေသည်။

ယင်းသို့ ဟူဆန်လင်းတစ်ယောက် ရုပ်အလောင်းပေါ်မှ အနက်ရောင်ဝိုးထည်ကို တဖြည်းဖြည်းခွာနေသည်ကိုနားမ ဟုမ်ကျင်းနှင့် ကျောက်လျှမ်းယိုတို့က ငြိမ်သက်စွာဖြင့်အဆက် ရှုပစ် မေ့နေကြသည်ဟု တင်ရလောက်အောင် အာရုံစူးစိုက် ဝေးမောကြည့်ရှုနေကြသည်။

သို့ဖြင့် ဟူဆန်လင်းသည် ရုပ်အလောင်းပေါ်တွင် ရစ်ပတ် ထားသော အနက်ရောင်ဝိုးထည်တို့ အားလုံးဖယ်ရှားလိုက် သည်တွင်....

‘ဟင်....’

‘ဟာ....’

‘အို....’

သူတို့သုံးဦးစလုံး မထင်မှတ်သည့် ယူ၏ ရုပ်အလောင်းကို မြင်တွေ့လိုက်ကြရာ ဖြင့် သူတို့နှုတ်အသီးသီးတို့မှ မတူညီ

သော အာမေဍိတ်စကားများ ကျယ်ကျယ်လောင်လောင် ထွက်ပေါ်လာကြသည်။

ဟုတ်ပါသည်။

အခု သူတို့ မြင်တွေ့လိုက်သော ရုပ်အလောင်းက အသက် ဝမ်းဆယ်ခန့် နှင့် ညှိ မိန်းမကြီးတစ်ဦး၏ ရုပ်အလောင်းဖြစ်နေ သောကြောင့်ဖြစ်သည်။ သည်တွင် ဟုတ်ကျင်းက တစ်ခေါင်း လုံးဖြူဖွေးစွတ်နေသည့် မိန်းမကြီး၏ရုပ်အလောင်းကို မထင် မှတ်ဘဲ မြင်တွေ့လိုက်ရသဖြင့် အံ့အားသင့်ဟန်ဖြင့် အလော သုံးဆယ် ပြောဆိုလေသည်မှာ....

‘ဆရာနဲ့ ကျောက်လှမ်းယီ ကျွန်တော် ဘွဲ့သင်တာနဲ့ တစ်လှဲ စီဖြစ်နေပါဏှာလား။ ဒါနဲ့ ဒီမိန်းမကြီးဟာ ကိုမိန်းမကြီးပဲ လား’

လှမ်းမေးလိုက်တော့ ဟူဆန်လင်းက ခေါင်းဆတ်ကနဲညှိက် လိုက်ပြီး....

‘ဟုတ်ပါတယ် အဲဒီမိန်းမကြီးဟာ ကေ့ရှုလျှပ်’

သည်တွင် ကျောက်လှမ်းယီက မျက်မှောင်တွန့်ကာ လေး

လေးနက်နက် တွေးတောစဉ်းစားနေရှာသော ဟုတ်ကျင်းထံ အကြည့်ရောက်ချင်း....

‘ဒါ...ဒါဆို မုဆိုးကြီးမြားချက်ထိမှန်သွားတဲ့ မိစ္ဆာကျား ကြီးဟာ တစ်နေရာမှာ သွားခပဆုံးဒေသလား မသိဘူး’

လင်းအမေးကြောင့် ဟုတ်ကျင်းမှာ တစ်စုံတစ်ခုပြောသလို ရလိုက်ပြီး....

‘အဲ...ဝါ့ပူဝယ်ချင်း ကျင်ပေဝင်ကို ဝုက္ခပေးသွားတဲ့ မိစ္ဆာကျားကြီး ဝါမြားချက်ထိမှန်သွားတာ ရင်အုံတည့်တည့်ပဲ ဟောဂီ ကေ့ရှုလျှပ် ပေးဆုံးသွားတာ ဟာကြောင့် ခပဆုံး သွားရတာလဲ စစ်ဆေးကြည့်လို့ကိရိကောင်ပယ်’

ထိုသို့ဟုတ်ကျင်း တွေးတောစဉ်းစားလိုက်ပြီးနောက် အပေး ရကြပုံအနုရှာသည့် ဟူဆန်လင်းထံ အကြည့်ရှု ပြောင်းရောက်ရှိ သွားရပြီး....

‘ဆရာဟူဆန်လင်း အဲဒီမိန်းမကြီး ဟာခရာဂါပဲ ပေးဆုံး ရသလဲဆိုတာ သေသေချာချာ စစ်ဆေးကြည့်ရပါဦး’

လှမ်းအကြံပြုလာသဖြင့် ဟူဆန်လင်းက ခေါင်းတစ်ချက် ညှိတ်လိုက်ပြီး...

ကျုပ် ခင်ဗျားပြောသလို စစ်ဆေးကြည့်ရှုလိုက်ပါမယ်

ဟု ဆိုလိုက်၏။ ပြီးလျှင် ဟူဆန်လင်းမှာ ကွေ့ရှုလျှင်
တစ်ကိုယ်လုံးကို စစ်ဆေးကြည့်ရှုလိုက်သောအခါ သူ၏မျက်
လုံးအစုံပြုံးကျယ်စိုင်းစက်သွားရပြီ။...

က... ဒီ မိမိနိုးမကြီး ရင်အုံမှာ မြားပစ်ခံထားရတဲ့
ခေတ်ရာပဲတွေရတယ်၊ ဒါ... ဒါဆို

ဟု ထစ်ထေးတုန်လှုပ်စွာ ရေရွတ်ပြောဆိုလိုက်သည်။ ထို
စကားကြားလိုက်ရသော ဟုမ်ကျင်း အံ့ဩတုန်လှုပ်သွားရပြီး
ကွေ့ရှုလျှင် ရင်အုံတွင် ထိုမှန်ထားသော မြားတံနစ်ဝင်ခဲ့သည့်
ခေါင်းပေါက်ဝကြီးကို ဟူဆန်လင်း လက်ညှိုးထိုးညွှန်ပြ၍
ထအံ့တဩ တွေ့မြင်လိုက်ရသည်။

ထိုအခါ ဟုမ်ကျင်း၏မျက်နှာပေါ်ဝယ် အံ့ဩရိပ်များ
ယှက်သစ်လွမ်းခြုံသွားရပြီ။...

ဆရာနဲ့ ကိုကျောက်လှမ်းယိရေ မယုံကြည်အောင် ထူး
ဆန်းအံ့ဩဖွယ် ဖြစ်ရပ်ဆန်းတစ်ခုတော့ ကြုံတွေ့နေရပြီ

ထိုစကားကြားလိုက်ရသော ဟူဆန်လင်းနှင့် ကျောက်လှမ်း
ယိတို့ စိတ်ဝင်တစား ဟုမ်ကျင်းထံ စူးစိုက်ကြည့်ရှုရင်း ဟူဆန်
လင်းက....

ဘယ်လိုအံ့ဩဖွယ်ဖြစ်ရပ်ဆန်းတစ်ခု ကြုံတွေ့နေရတာလဲ၊
အမြန်ပြောစမ်းပါဦး

သည်တွင် စိုက်ပျိုးရေးသမားကြီး ကျောက်လှမ်းယိက
လည်း ခပ်လောလောသောသံဖြင့်....

ဟုတ်တယ်... ဘယ် ဘယ်လိုထူးဆန်းအံ့ဩဖွယ်ကောင်းတဲ့
ဖြစ်ရပ်ဆန်းလဲ လင်းစမ်းပါဦး

ထိုအခါ မုဆိုးကြီးဟုမ်ကျင်းမှာ မျက်လွှာပိတ်လျက်
ဝိညာဉ်ချုပ်ငြိမ်းနေသည်မှာ ရက်အတော်အတန်ကြာပြီဖြစ်
သော်လည်း မပုပ်မသိုးစေသော ဆေးရည်များ သို့မဟုတ်လိမ်းကျ
ထားမှုကြောင့် လောလောလတ်သတ်သဆုံးနေသည့် ကွေ့ရှု
လျှင်ကို စိုက်ကြည့်ရှုရင်း ထက်ပြင်းတစ်ချက်ချလိုက်လေသည်။
ပြီးမှ....

ကျွန်တော်ပစ်ခတ်လိုက်တဲ့ မြားချက်ကလဲ မိစ္ဆာကျားကြီး
ရဲရဲအုံ တည့်တည့်ထိုမှန်သွားတာ ကျွန်တော် မျက်မြင်ကို ဝ
တွေ့ပါပဲ၊ ထူးဆန်းအံ့ဩဖွယ်ကောင်းနေတာကလဲ အခု ကွေ့
ရှုလျှင် စာဆုံးနေရတာလဲ သူ့ရင်အုံတည့်တည့်မှာ မြားပစ်ခံ
ထားရတာပဲ မဟုတ်လား

လှမ်းမေးလာတော့ အမှန်ကတယ်လည်း အခုသေဆုံးနေ

သော ကေုရှလျှာမှာလည်း ရင်အုပ်ဝယ် မြားဒဏ်ရာတစ်ချက် ရှိနေသည်ကို ရှင်းရှင်းလင်းလင်းကြီး သူတို့လှမ်းမြင်တွေ့နေရ သည်။

ဒါကြောင့် သူတို့နှစ်ဦးစလုံး မုဆိုးကြီး ဟုမိကျင်း၏ အဆိုကို မှန်ကန်ကြောင်း ပြိုင်တူခေါင်းညိတ်လိုက်ကြလေ၏။ သည်တော့ မုဆိုးကြီးဟုမိကျင်းက ဆက်၍စကားဆိုလာသည် မှာ....

'အဲဒီလို မြားချက်ထိုမှန်မှုကြောင့် ထပ်တူ ဂပ်မျှ တိုက်ဆိုင် လွန်းနေတော့ ဒီရှစ်မျက်ရွာတစ်ရွာလုံးကို လပြည့်ညတိုင်း အန္တရာယ်ပြုဒုက္ခပေးနေတဲ့ နတ်ဆိုးမိစ္ဆာကျားကြီးဟာ ဟော ဒီသေဆုံးနေတဲ့ နတ်ဆိုးဆံဖြူမယ်တော်ကြီးကေုရှလျှာပဲ ဖြစ်ရ မယ်'

ထိုသို့ မုဆိုးကြီး မိကျင်း၏ ထင်မြင်သုံးသပ်ချက်ကို ချစ် မျက်နှာ ဆေးဆရာဟူဆန်လင်းနှင့် စိုက်ပျိုးရေးသမားကြီး ကျောက်လှမ်းယိတို့ ကြားသိပြီး အံ့ဩတုန်လှုပ်စွာဖြင့် နတ် ဆိုးဆံဖြူမယ်တော်ကြီး ကေုရှလျှာထံ စူးစိုက်ကြည့်မိကြလေ သည်။

သည်တွင် စိုက်ပျိုးရေးသမားကြီး ကျောက်လှမ်းယိက တုန်လှုပ်သံဖြင့်....

'ဒီ...ဒီလိုဆို ဟောဒီ ကေုရှလျှာဟာ လပြည့်ည ဝိညာဉ် မြောင်း မိစ္ဆာကျားဘဝအဆင့် ရောက်နေတဲ့သူလို့ ဆိုလိုတာ သား'

စိုအမေးကြောင့် ဟုမိကျင်းက အပြုံးတစ်ချက်ပြုံးလိုက် ပြီး....

'ဟေ့တ်ဘူး.... သူဟာ သူတတ်တဲ့ ကျားသိုင်းပညာကို အသုံး ပြုပြီး လူတွေကို ချောက်ချားကြောက်ရွံ့အောင်လုပ်တဲ့သူပဲ။ သူ ကျားရေးခြံလှုပ်ရှားတာကို မြင်ပြီး လူတွေက ကျားလို လို၊ သမန်းကျားလိုလို ပြောနေတာပဲ.... အခု သူ့ရင်ဝကို မှန်ထားတဲ့ ကျပ်မြားချက်က သူဟာ လူတစ်ယောက်ဆိုတာ သက်သေခံနေပြီပဲ'

စကားပြော တခဏပြန်တောက်သွားလေသည်။ ဒါကြောင့် မို့ အာရုံတစိုက်နားကောင်နေကြသော ဆေးဆရာဟူဆန်လင်း နှင့် စိုက်ပျိုးရေးသမားကြီးကျောက်လှမ်းယိတို့ ဆက်တင်... ဖြစ်သွားကြရ၏။

တိမ်တိုက်တစ်ခုတည်းတွင် နေပြုပင်ရောက်နေသည့် နေ သူရိန်မှာ လုံးဝထွက်ပေါ်လာခြင်းမရှိ ဖြင့် သူ့ဘိုးသုံးဦးစလုံး နေပူဒဏ်မှ များစွာသက်သာရာရနေကြ၏။

ထိုအခိုက် နွေလေရှူးကလည်း တစ်ချက်ခုဝ တိုက်ခိုက်လာ
မှုကြောင့် အပူအအိုက်သက်သာပပြန်၏။

ရှည်လျားစွာပြောဆိုလိုက်ရမှုကြောင့် ဟုမ်ကျင်းမှာ အာ
ချောက်ကပ်ကာ မရဝတ်သွားရဟန်တူ၏။

ဒါကြောင့်မို့ သူ့ခါးမှရေဘူးကိုထုတ်ယူလျက်ခေါင်းမော့
လောက်၏။

‘အား ဟား ဟား’

အသားပြောလိုက်မျှ ရေရှုတ်သံကို မုဆိုးကြီးဟုမ်ကျင်းက
ရေရှုတ်လိုက်ပြီးမှ အဆက်ဖြစ်ထားသော သူ့ စကား အား ပြန်
ဆက်လာသည်မှာ....

‘ကျွန်တော် နောက်ထပ်ပြစရာ သက်သေနှစ်ခု သဲက ပထမ
အချက် ဟောစီခြားတံဆက်သေပါပဲ’

ဟုဆိုကာ သူ့နောက်ကျောပတ်မှ ပိုးလွယ်ထားသော
မြားတံဆည်သည့်အိတ်ထဲမှ မြားတစ်ချောင်းကိုထုတ်ယူလိုက်
သည်။

ပြီးလျှင် ဟုမ်ကျင်းက သူ့လက်ထဲမှမြားတံကို ဟူဆန်လင်း
ကံလှမ်းပေးရင်း

ယင်းသို့ပြောတော့ ဟူဆန်လင်းမှာ ဟုမ်ကျင်းထံမှမြား
တံကို လှမ်းယူလိုက်ပြီးနောက် ကွေ့ရှုလျှင်၏ရင်အုံ တည့်တည့်
တွင် ဖြစ်ပေါ်နေသော ခက်ရာပေါက်ဝနှင့် ကိုက်ညီမှုရှိစေ
ကြည့်လိုက်၏။

ဟုတ်ပါသည်။ ကွေ့ရှုလျှင်၏ရင်အုံပေါ်တွင် ထိမှန်ထား
သော မြားချက်မှာ တိုက်တိုက်ဆိုင်ဆိုင်ပင် ဟုမ်ကျင်း၏မြား
တံအရွယ်အစားနှင့် ထပ်တူထပ်မျှတူနေကြောင်း ဟူဆန်လင်း
တွေ့မြင်လိုက်၏။

ထိုစဉ် ရှစ်ချက်နှုန်း ဆေးဆရာဟူဆန်လင်း၏ အံ့ဩသော
ကကြည့်ဖြင့် စိုက်ပျိုးရေးသမားကြီးကျောက်လှမ်းယိထ စူး
စိုက်ကြည့်ရင်း....

‘ဟုတ်တယ်ဗျာ’ ကိုကျောက်လှမ်းယိရေ
သည်ကွင် ကျောက်လှမ်းယိမှာ လက်ခံသည် အနေဖြင့်
ခေါင်းဆက်ခနဲညိတ်လိုက်ပြီး သူ၏အကြည့် ဟုမ်ကျင်းထံ
ပြောင်းရောက်ရှိသွားရပြီး....

‘ဒါနဲ့ နောက်တစ်ချက်ကံရာ မုဆိုးကြီး’
လှမ်းပေးလာသောကြောင့် ဟုမ်ကျင်းက မဆိုင်းမတွပင်
ပြန်ပြုလာသည်မှာ....

နောက်သက်သေပမာက တစ်ခြားမဟုတ်ပါဘူး.... ကျွန်
တော်မြားချက်ထိမှန်ပြီး နောက်ရက်ပပြည့်ညတော့မှာ လုံးဝ
အရိပ်အယောင်ပေါ်မလာတော့တာပါပဲ။

ယင်းအခြေစကား ကြားလိုက်ရသော ဟူဆန်လင်းနှင့် ကျောက်လှမ်းယိတို့မှာ ဘကယ်လည်း ကျင်ယောင်ဘေးဆုံးပြီး နောက် လပြည့်ညများတွင်နတ်ဆိုးမိစ္ဆာကျားကြီး ရှစ်မျက်နှာ ရှာသို့ ခြေဦးလှည့်လာခြင်း မရှိတော့ပါချေ။

ဒါကြောင့် မုဆိုးကြီးဟုမ်ကျင်း၏ စုတိယ သက်သေပြချက်ကို သူတို့နှစ်ဦးစလုံး ပြိုင်တူခေါင်းညိတ် လက်ခံလိုက်ကြရသည်။

ထည့်တွင် ရှစ်မျက်နှာဆေးဆရာ ဟူဆန်လင်းက နတ်ဆိုးဆင်ဖြူမယ်တော်ကြီး ကေ့ရှလျှို၏ရုပ် အလောင်းကို လှမ်းကြည့်ရင်း....

‘အင်း...ရှစ်မျက်နှာတစ်ရွာလုံး ကို လပြည့်ည ဂိုဏ်း ခုကွပုလုကြီးပေးခဲ့တဲ့ ကေ့ရှလျှို အခုတော့ သူ့ကြမ္မာသူဖိစီးပြီး နိဂုံးချုပ်သွားပြီပေါ့!’

ကျောက်လှမ်းယိက အပြုံးအနည်းငယ် ပြုံးလိုက်ပြီး နောက်....

‘အေးဗျာ နောင် ကျွန်တော်တို့ ရှစ်မျက်နှာရွာသူရွာသား အားလုံး လပြည့်ညရဲ့ လှပမှုနဲ့ အေးချမ်းမှုကို စိတ်ချမ်းသာ ကိုယ်ချမ်းသာ ခံစားရတော့မယ်၊ ဒါကလဲ မုဆိုးကြီးဟုမ်ကျင်း ကို ကျေးဇူးအထူးတင်ရမှာပါပဲ’

ယင်းစကားကြောင့် မုဆိုးကြီး ဟုမ်ကျင်းမှာ နတ်မိစ္ဆာကျားဆိုးလက်ချက်ကြောင့် ဝေဒဆိုးသွားရလော သူငယ်ချင်း မဟူရာလင်းယုန် ကျင်ယောင်ကို အမှတ်ပြုပြီး သူ့ရံထဲ စိတ်ကောင်းစွာ ခံစားမိရသည်။

‘သူငယ်ချင်း ကျင်ယောင်ရေး...မင်းဘဝကိုချွေခဲ့တဲ့ လပြည့်ည စိညးဥ်ပြောင်း မိစ္ဆာကျားဆိုးကို မင်းအလှူကံသွေးကြွေးကလဲ စား ပေးဆပ်လိုက်ပြီ၊ မင်းတမလွန်ဘဝကနေ ကျေနပ်ပါတော့ သူငယ်ချင်းရယ်’

‘တိုစကားကို ဟုမ်ကျင်းက ရင်ထဲမှကြွေကွဲတမ်းတစွာ ရေရွတ်ပြောဆိုမိ၏။’

ပြီးနောက် သူတို့သုံးဦးသည် နတ်ဆိုးဆင်ဖြူမယ်တော်ကြီး ကေ့ရှလျှို၏ရုပ်အလောင်းကို သူ့နဂိုအနောက်အထိမ်းပြန်၍ မြှုပ်နှံလိုက်ကြ၏။

သူတို့မြှုပ်နှံပြီးစီးသွားသောအခါ ညနေစောင်းအချိန်၌ ရောက်ရှိသွားသဖြင့် နေအေးသွားရ၏။

ထိုအချိန်တွင် ကျောက်မျက်နှာတောင်ပေါ်သို့ လေပြင်းတစ်ချက်တိုက်ခတ်လာ၏။ ထိုအချိန်မှာပင်....

‘ပလောင် ဂလောင် ဂလောင်’

ရှေးဟောင်းကျောက်ဂူထဲမှ မရုဏခေါင်းလောင်းသံများ စူးစူးရှရှုပျံ့လွင့်ထွက်လာ၏။

ထိုအခါ မုဆိုးကြီး ဟုမ်ကျင်း၊ ရှစ်မျက်နှာဆေးဆရာ ဟူဆန်လင်းနှင့် စိုက်ပျိုးရေးသမားကြီး ကျောက်လှမ်းယိတို့က မရုဏခေါင်းလောင်းတံများ ပျံ့လွင့်ထွက်လာသော ရှေး

ဟောင်း ကျောက်ဂူတောင်းကြီးသီသို့ အကြည့်များ စုပျံကျ
ရောက်ကုန်၏။

သည်တွင် စိုက်ပျိုးရေးသမား ကျောက်လျှမ်းယိက အံ့ဩ
တုန်လှုပ်သွားသောလေသံဖြင့်....

‘ဟာ မိဆိုးကြီး ကျောက်ဂူကြီးထဲက ခေါင်းလောင်းသံ
တွေ ဆူညံထွက်လာပါလား၊ ဂူကြီးထဲများ လူတစ်ယောက်
ယောက် ရောက်နေလားပသိဘူး’

ယင်းစကားကြောင့် အတွေ့အကြုံရှိပြီးဖြစ်သော မုဆိုး
ကြီး ဟုမ်ကျင်းက အဓိပ္ပာယ်ပါပါပြုံးပြီး

‘ဂူကြီးထဲကို ဘယ်သူမှရောက်မလာဘူး၊ အခုပဲ ပြင်းတွေ
တိုက်ခိုက်လာမှုကြောင့် ဂူအပေါ်ဘက်မှာ ချိတ်ဆွဲထားတဲ့
ခေါင်းလောင်းတွေ အလိုလို ရိုက်ခတ် မြည်ဟီးလာတာပါ။
စောစောက ကျွန်တော်ဂူကြီးထဲဝင်ရောက်ပြီး ကြည့်တုန်းကလဲ
အဲဒီသို့တွေ့ကြုံခဲ့ပြီးပါပြီ’

ထိုသို့ မုဆိုးကြီး ဟုမ်ကျင်းက ရှင်းလင်းပြလိုက်တော့မှ
ရှစ်မျက်နှာဆေးဆရာ ဟူဆန်လင်းနှင့် စိုက်ပျိုးရေးသမားကြီး
ကျောက်လျှမ်းယိတို့ ရုတ်တရက် မရုဏခေါင်းလောင်းများ
ရိုက်ခတ်မြည်ဟီးလျှာရသည်ကို အလိုလို သဘောပေါက်နား
လည်သွားကြရ၏။

‘အေးဗျာ အကြောင်းမသိရင်တော့ ရုတ်တရက် နံလှုပ်
ရေးခတ်ချားပေပါပဲ’

ဟု ရှစ်မျက်နှာဆေးဆရာ ဟူဆန်လင်းက ပြောဆိုလျက်
တိုစဉ် ဟုမ်ကျင်းက သူတို့နှစ်ဦးထံ အကြည့်တစ်ချက်ပေး

လိုက်ပြီး....
‘ဆရာတို့ ကျောက်မျက်ရည်တောင်ပေါ်ကို ရောက်တုန်း

ရောက်ခိုက် နတ်ဆိုးဆံဖြူယံတော်ကြီး ကွေ့ရှလျှ နေထိုင်
သွားတဲ့ ကျောက်ဂူကြီးအတွင်း သွားလေ့လာကြည့်ရှုကြပါ
ဦးလား’

ယင်းသို့ မုဆိုးကြီး ဟုမ်ကျင်းက အကြံပြုပြောဆိုလာ
သောအခါ ရှစ်မျက်နှာဆေးဆရာ ဟူဆန်လင်းရော စိုက်ပျိုး
ရေးသမားကြီး ကျောက်လျှမ်းယိပါ ပြိုင်တူခေါင်းခါယမ်း
ငြင်းဆန်လိုက်၏။

သည်တွင် စိုက်ပျိုးရေးသမား ကျောက်လျှမ်းယိက ဟုမ်
ကျင်းထံ အကြည့်ရောက်ရင်း....

‘ညနေလဲစောင့်ပြီး အချိန်လဲမရှိတော့ပါဘူး ပြန်ကြထာဝ
ကောင်းပါတယ်’

ထို့အတူ ရှစ်မျက်ဆေးဆရာ ဟူဆန်လင်းကလည်း ခေါင်း
တစ်ချက်ညိတ်ပြီး

‘ဟုတ်ပါတယ်....ကျွန်တော်တို့ ရွာပြန် နောက်ကျနေဦး
မယ်’

‘ကဲ ခါဆိုလဲ ကျွန်တော်တို့ ကျောက်မျက်ရည်တောင်ပေါ်
က ပြန်ကျတာပေါ့’

ဟု ဟုမ်ကျင်းက ပြောပိုက်လေသည်။ သည်နောက်သူတို့
သုံးဦးစလုံး ကျောက်မျက်ရည်တောင်ပေါ်မှ ကျောခိုင်း၍
ဆင်းလာကြသည်။

ထိုအခိုက် လေပြင်းတစ်ချက် ကျောက်မျက်ရည်တောင်

ပေၤသိုၤ ဝေၤယမ်းသိုက်ခိုက်လာသဖြင့်....

‘ဂလောင် ဂလောင် ဂလောင်’

ကျောက်ဂူကြီးထဲမှ မရဏ ခေါင်းမောင်းသံများ ဆူဆူ
ညံ့ညံ့ ပြန်လွင့်ထွက်လာပြီး ကျောက်မျက်ရည်အောင် တစ်ခု
လုံးပေၤဝယ် လှမ်းခြုံသွားလေတော့သည်။

* * *

အခန်း (၈)

နာမည်ကြီးပျားရည်မြစ်

ကျီလင်မြို့၊

ကျန်ရန်ပြည်နယ်တွင် အချိန်ကချာကျသော မြို့တစ်မြို့ဖြစ်
သဖြင့် လူဝင်လူထွက်များ၍ စည်ကားသောမြို့ပင်တည်း။

သို့မို့ ကြောင့်လည်း ကျီလင်မြို့အတွင်း၌ စားသောက်ဆိုင်
များ တည်းခိုခန်းများ၊ ကုန်စုံဆိုင်ကြီးများ၊ အာမခံသယ်ယူ
ပို့ဆောင်ရေးဌာနများ၊ ပွဲရုံကြီးများ စသည်တို့ဟည်ရှိနေပေ
သည်။

ယင်းသို့ လမ်းပန်းဆက်သွယ်ရေးကောင်းမွန်ခြင်း၊ ခရီး
လမ်းများဆုံပွေ့ဖြစ်ခြင်း စသည်တို့ကြောင့် အရပ်ရပ်မှ ကျန်

သည်ကြီးများ လာရောက်ဆုံဆည်း၍ ကုန်ဖလှယ် အရောင်း အဝယ်လုပ်ဆောင်မှုကြောင့် အလွန်စည်ကားသိုက်မြိုက်လျက် ရှိနေရပေသည်။

သို့ဖြစ်၍လည်း ကိုလင်မြို့လည်ခေါင်ရှိ တည်းခိုဆောင် များ၊ စားသောက်ဆိုင်များတွင် နေ့ညမပြတ် လူစည်ကား လျက်ရှိနေရပေသည်။

ယင်းသို့ မြို့လည်ခေါင်တွင် ဖွင့်လှစ်ထားကြသော စား သောက်ဆိုင်ထဲတွင် ပျားရည်မြစ်စားသောက်ဆိုင်မှာ နာမည် ကျော်ကြားလျက်ရှိသည်။ ပြောရမည်ဆိုလျှင် ယင်းပျားရည် မြစ်စားသောက်ဆိုင် ၎င်းမှာ ဆိုင်အခင်းအကျင်းအပြင်အဆင် အဆင့်အတန်းမြင့်မားခြင်း၊ ဧည့်ကြို မိန်းမချောလေးများက ချိုသာယဉ်ကျေးဖော်ရွေခြင်း၊ စားပွဲသိုင်းလူငယ်လေးများက လည်း ဖြတ်လပ်သွက်လက်ကာ ရိုကျိုးခြင်း၊ အစားအသောက် အရက်များ ကောင်းမွန်ခြင်း စသည်အရည်အချင်းကောင်း များကြောင့် အခြားစားသောက်ဆိုင်များထက် နာမည်ကြီး ကာ လူကြိုက်များရခြင်းဖြစ်လေသည်။

ထို့အပြင် ယင်းပျားရည်မြစ်စားသောက်ဆိုင်ကြီး၌ ဆိုင် ၏ လုံခြုံမှုတဝန်ယူထားကြသော သိုင်းသမားများလည်း အဆင့်မြင့်သိုင်းသမားများ ခန့်အပ်ကာ စောင့်ကြပ်လျက်ရှိ သောကြောင့် လာရောက်စားသောက်သူများအတွက် အရက် မူးယစ် သောင်းကျန်းလာမည့်ရန်၊ အလိုက်ကန်းဆိုး မသိ အတင်း အဓမ္မတောင်းရမ်းလာမည့် သောင်းရမ်းသူများရန် သူခိုးကျပိုးရန် စသည်စသည်ရန်အပေါင်းတို့မှာ ကင်းဝေးကာ

စိတ်အေးချမ်းသာ စားသောက်ရလေသည်။

ထိုသို့သော အရည်အချင်းကောင်းမွန် မြင့်မားမှုကြောင့် ပျားရည်မြစ်စားသောက်ဆိုင်မှာ ကျီပင်မြို့တွင်နာမည်ကျော် ကြားနေရခြင်းပင်ဖြစ်လေသည်။

ကျန်ရင်ကျူး။
သူသည် ကျီပင်မြို့တွင် နာမည်ကျော်ကြားလျက်ရှိသော ပျားရည်မြစ်စားသောက်ဆိုင်တွင် လုံခြုံရေးတာဝန်ခံ သိုင်း သမားတစ်ယောက်ဖြစ်လေသည်။

အသက်အားဖြင့် နှစ်သမ့်ငါးနှစ်ခန့်ရှိ လူငယ်ကပ်ဦးဖြစ် ပြီး ရုပ်ရည်ခန့်ညားသူဖြစ်လေသည်။

ကျန်ရင်ကျူးတို့မိသားစုမှာ ဆင်းရဲနွမ်းပါးလျက်ရှိသည်။ သူတို့မိသားစုမှာ စုံစုပေါင်း ငါးယောက်ရှိသည်။ ကျန်ရင် ကျူး၏အောက်တွင် ညီမနှစ်ယောက်ရှိသည်။

ကျန်ရင်ကျူး၏ မိဘနှစ်ပါးတို့မှာ အသက်ကြီးရင့်လာပြီး မကျန်းမာဘဲ ထရှောင်ရှောင်ဖြစ်နေသောကြောင့် စီးပွားရေး လုပ်ငန်းဘာမျှမလုပ်နိုင်ကြပေ။

သူ့အောက်အပျိုဖားဖားကြီးဖြစ်ကာ အပွားသွေးကြွယ် လျက်ရှိသော ကျန်နုဆွေမှာ ကျန်းမာရေးချူချာလျက်ရှိသည့် မိဘနှစ်ပါးကို ပြုစုစောင့်ရှောက်ရင်း အိမ်မှုခေတ်ယှာဝစ္စဘာ ဝန်ကို ထမ်းဆောင်လျက်ရှိနေသဖြင့် နေ့စဉ်ပို မကားသိရှိ နေရလေသည်။

ကျန်နုဆွေ၏အောက် ညီမဖြစ်သူ ကျန်ဘုရွှေအပျိုပေါက် ကလေးကလည်း ကျန်နုဆွေ၏အိမ်အပျပ်ကို ပံ့ပိုးကူညီနေရ

လေသည်။

ဒါကြောင့်ကျွန်နုဆွေတို့မိ ဘားစုမှာ လူ့အစ်ကိုကြီး ကျွန် ရင်ကျူး၏ဝင်ငွေတစ်ခုတည်းသာ မှီခို၍ချိုးချိုးချန်ချန် ဆင်း ဆင်းရဲရဲကပ်လတ်လပ်မနည်း လိုလောက်အောင်ပင် သုံးစွဲနေ ကြရလေသည်။

သည်ကနေ ကျွန်ရင်ကျူးမှာ အလှည့်ကျတာဝန် အနား ရသဖြင့် ကျီလင်မြို့ တောင်ဘက်အစွန်းရှိ တီကုန်း ဘိုးတော် ဘုရားကျောင်းရှိရာ တောင်ကုန်းသို့ ဦးတည်လျှောက်လှမ်း လာလေသည်။

ပြောရမည်ဆိုလျှင်....

ကျွန်ရင်ကျူးသည် မြို့တောင်ဘက် တီကုန်းဘိုးတော်ဘုရား ကျောင်းတပ်ရာ တောင်ကုန်းသို့ လျှောက်လှမ်းလာခြင်းမှာ အကြောင်းမဲ့ လာခြင်းမဟုတ်။

အကြောင်းမှာ တီကုန်းဘိုးတော်ကုန်း၌ သူ၏ချစ်သူ ရီဝေ ဆောင်းနှင့်ပတ္တဆုံရန်အတွက် ချိန်းဆိုထားလေကြောင့် ဖြစ် လေသည်။ အချိန်က နေအတော်မြင့် နေချေပြီ။

အခုလောက်ဆို သူ့ချစ်သူ ရီဝေဆောင်း တစ်ယောက် တီကုန်းဘိုးတော်ကုန်းပေါ် သို့ရောက်နှင့်လောက်ချေပြီ။

သူ့အား ချစ်သူရီဝေဆောင်းတစ်ယောက် လည်တံဆိန် ဆန်ဖြင့်စောင် မျှော်ခြင်း မနေကျမချမ်းဖြစ်ကာ ဝေပူလျက် နေချေပြီထင်ပါရဲ့။

အခုလိုပျားရည်မြစားသောက်ဆိုင်မှ အထွက်နောက်ကျ၍ ဝါးညှိမှာလည်း သူ၏တာဝန်ကို အခြားတာဝန်ကျ လိုခြင်းရော

သိုင်းသမားထံ တာဝန်လွှဲပြောင်း နေရဲသောကြောင့် ဖြစ် သည်။

သို့နှင့် တီကုန်းဘိုးတော်တောင်ကုန်း ခြေရင်းလှေကား ထစ်အစပ်ထူးရောက်သောအခါ နေဆန်းဘစ်ပျားသို့ ရောက် နေပြီဖြစ်သည်။ နေ့ကြီးရက်ကြီး မဟုတ်သဖြင့် တီကုန်းဘိုး တော်ကုန်းဆီသို့ လူ့အရောက်အပေါက် ကင်းရှင်းလျက်ရှိ၏။

တောက်လျှောက် နေပူထဲဖြတ်သန်းသွားကုန်လျက် ရသဖြင့် သူ့ကပ်ကိုယ်လုံး ချွေးနှစ်နေရသည်။

ဒါကြောင့် ချွေးသိပ်၍ အခောခေတ္တ မပြုရန်အတွက် တောင်ကုန်းစပ်ဘွင် ထီးထီးမားမား အုပ်အုပ်ဆိုင်းဆိုင်း ပေါက်ရောက်လျက်ရှိသော ဘစ်ပင်ကြီးအောက်၌ ကျွန်ရင် ကျူးဝင်ရောက်လိုက်လေသည်။

'ဟူး....သစ်ပင်ရိပ်က အေးမြလိုက်တာ'

ယင်းသို့ကျွန်ရင်ကျူး ရေရွက်ပြာဆို ပိုက်ပြီးနောက် ထူ၏ အကြည့် လှေကားကပ်အဆုံး တောင်ကုန်းထိပ်ဆီသို့ ရွှေ့ လျားရောက်ရှိသွားလေသည်။

ထိုအခါ တီကုန်းဘိုးတော်ကုန်းထိပ်ပေါ်မှ သူ၏ချစ်သူ ရီဝေဆောင်းမျက်စိမျက်နှာပျက်စွာဖြင့် တပြည်းဖြည်း နှေး နှေးလေးလေးသော ခြေလှမ်းများဖြင့် လှမ်းလာနေသည် ကို ကျွန်ရင်ကျူးလှမ်းမြင်တွေ့လိုက်ရပြီး....

ဟာ...ရီဝေဆောင်း ဝါးမလာတော့ဘူးထင်ပြီး စိတ်ပျက် လက်ပျက်နဲ့ ဘိုးတော်တောင်ကုန်းပေါ်က ဆင်းလာရှာပြီ သူ့ကိုအံ့သြသွားအောင်လုပ်မှ'

ပြောဆိုရေရွတ်ပြီးနောက် သူ့အရိပ်ခိုလျက် ရှိသော သစ်
ပင်ကြီး၏ပင်စည်နောက်သို့ သွက်လက်လျှင်မြန်စွာ ပုန်းခိုလိုက်
လေသည်။ သိပ်မကြာလိုက်ပါချေ။

လှေကားထစ်အတိုင်း ခေါင်းစိုက်စိုက်ချလျက် ပန်းနုရောင်
ဝတ်စုံဝတ်ဆင်မြန်းထားသော ရီဝေဆောင်းမှာ တရွေ့ရွေ့
ဆင်းလာရင်းက ကျန်ရင်ကျူးပုန်းအောင်းနေသည့် သစ်ပင်
ကြီးအနားသို့ ချဉ်းကပ်ရောက်ရှိလာလေသည်။

ထိုအခိုက် ကျန်ရင်ကျူးမှာ ပင်စည်ကြီးကို ကွေ့ပတ်လိုက်
နောက် ရီဝေဆောင်း နောက်ဘက်ပို ရွေ့လျားရောက်
လာ၏။

ထိုအခါ သူမမှာ ကျန်ရင်ကျူးကို ကျောခိုင်းသည့်အနေ
အထားသို့ ရောက်ရှိသွားသည်။

ထိုစဉ် ကျန်ရင်ကျူးသည် ရီဝေဆောင်းအနား ဖြတ်ကန်
တိုးကပ်ရောက်ရှိသွားပြီး သူ၏ လက်ဝါးနှစ်ဖက်ဘို့ဖြင့် ရီဝေ
ဆောင်း၏ မျက်လုံးအစုံသို့ဖုံးဖိလိုက်သည်။

‘အို ဘယ်သူလဲ’

ရုတ်တရက် သူမ၏မျက်နှာကို သန်မာသောလက်ဝါးကြီး
နှစ်ဖက် အုပ်ဖိခိုလိုက်ရသဖြင့် အံ့ဩ ထိတ်လန့်သွားရလေ
၏။ ငါ့ကြောင့် သူမက ကအံ့တဩရေရွတ်ရင်း ဘယ်သူလဲဟု
လှမ်းမေးလိုက်သည်။

‘ဟင်းသို့ သူမ လှမ်းမေးလိုက်စဉ်မှာပင် သူမ၏နှာခေါင်းမှ
ရင်းနှီးကျွမ်းဝင်လျက် ရှိနေပြီဖြစ်သော ကိုယ်သင်းနံ့ကိုရှု
ရှိုက်မိလိုက်ပြီး သူမ၏မျက်နှာပေါ် ပိုင်စိုးပိုင်နင်း လက်ဝါး
နှစ်ဖက်ဖြင့် အုပ်ဖိုးလာသည်မှာ သူမ သို့သောဇဉ်ရစ်တယ်မိ
သော ချစ်သူ ကျန်ရင်ကျူး ဖြစ်ကြောင်းကို သိရှိလိုက်ရလေ
သည်။’

ငါ့ကြောင့် ရီဝေဆောင်းမှာ နှင်းဆီရောင်ပြေး၍ အိဝင်း
ဖောင်းပြည့်လျက်ရှိသော နှုတ်ခမ်းနှစ်လွှာတို့ကို တစ်ချက်တုန့်
လိုက်ပြီး...

‘ဟင်း...ကိုကျန်ရင်ကျူး သည်ကအကြောင်း မကြာခင်
ကောင်းကောင်းသိသွားစေရမယ်’

ယင်းသို့ ရီဝေဆောင်း ရင်ထဲက ကြိမ်းမောင်းရေရွတ်လိုက်
ပြီးနောက် သူမ၏ညာလက် မသိမသာ နောက်ဘက်ရှိ ကျန်ရင်
ကျူး၏ ဝမ်းပိုက်ဆီသို့ ရွေ့လျားရောက်ရှိသွားပြီး...

‘ကဲဟယ်’

‘အား...အား...ညီမ...ညီမ အစ်ကိုပါ။ နာ...နာဇာယ်။
ညီမ မဆိုတ်ထားပါနဲ့တော့’

ရီဝေဆောင်းက ကျန်ရင်ကျူး၏ ဗိုက်ကြောခေါက်ကို ဆွဲ
လိမ်ထားသဖြင့် နာကျင်လွန်း၍ ကျန်ရင်ကျူးမှာ သူမ၏
မျက်နှာပေါ်ပို ဖုံးအုပ်ထားသောလက်နှစ်ဖက်ဘို့ကို ကပျာ
ကရာ ဖယ်လိုက်ရသည်။

ဟင်း ဟင်း နောက်သူများကို စနောက်ချင်ဦး’

ထိုသို့ ရီဝေဆောင်းက ရယ်သွမ်းပွေးဆိုလိုက်ပြီး သူမဆွဲ

လိမ်ထားသော ညာလက်ကို ဖြေလှုတ်လိုက်၏။

သည့်နောက် ရီဝေဆောင်းမှာ နောက်လှည့်လိုက်ပြီး သူမ၏ အမြင်ကပ်ကပ်ဖြင့် နာကျင်အောင် ဖိဆွဲလိမ်ထားမှုကြောင့် ကျန်ရင်ကျုံးမှာ မျက်နှာရှုံ့မဲ့က နာကျင်ညည်းညူနေပြန်ပြန်....

‘ညီ ညီမက တအားဆွဲလိမ်လိုက်တာကိုး’

ယင်းသို့အပြစ်တင်ပြောဆိုလာမှုကြောင့် ရီဝေဆောင်းက မဲပြုံးတစ်ချက်ပြုံးရင်း....

‘ခါတောင်နည်းသေးတယ်၊ ဗိုက်ခေါက်ကြောကို တစ်ခါ တည်း ပြတ်ထွက်သွားအောင် လိမ်ဆွဲပစ်ရမှာ’

ထိုစကားကြားလိုက်ရသော ကျန်ရင်ကျုံးမှာ မျက်လုံးပြုံး မျက်ဆံပြုံး ဖြစ်သွားရပြီး....

‘အားလာလာ ညီမရယ် ဘယ်တုန်းက ဒီလောက်တောင် အမုန်းတော်ဝင်နေရတာလဲ’

မေးလိုက်တာပဲ ရီဝေဆောင်းက ကျန်ရင်ကျုံးထံ မျက်စောင်းထိုးလိုက်ပြီး....

‘ဟွန်း ဘယ်တုန်းကမှမဟုတ်ဘူး၊ ဒီနေ့ရှင့် ဒီနေ့....က.... ဆိုစမ်းပါဦး.... ဝေခအချိန်မှ ဒီကိုရောက်လာရတာလဲ’

ဟုဆိုကာ မကြေမချမ်းဟန်ဖြင့် ခါးပောက်လာသလို ထိုအခါ ကျန်ရင်ကျုံးက ပြုံးပြီး....

‘ညီမဆီ အစကို အလာနောက်ကျနေရတာက ကပ်ခြား အကြောင်းကြောင့် မဟုတ်ပါဘူး၊ အစ်ကို့ ရဲ့ လုံခြုံရေးတာ

ဝန်တွေကို တခြားတစ်ယောက်စီ လွှဲအပ်နေရလို့ပါ၊ စိတ်မဆိုးပါနဲ့ကွာ၊ လာ တောင်ကုန်းပေါ်တက်ကြရအောင်’

ထိုသို့ ချစ်သူ ကျန်ရင်ကျုံးက အကျိုးသင့်အကြောင်းသင့်ရှင်းလင်းပြောဆိုလာသောအခါ ရီဝေဆောင်း၏ နှလုံးသားထဲ၌ မကြေမချမ်းဖြစ်နေမှုများချက်ချင်းလွင့်စင်ပျောက်သွားရ၏။

သည့်နောက် ကျန်ရင်ကျုံးနှင့် ရီဝေဆောင်းတို့ ရွှေလက်ချင်းဆက်လျက် မြင့်တက်သွားသော လှေကားကပ်များကို နှင်ကျော်ဖြတ်ရင်း တောင်ကုန်းပေါ်သို့ တက်လှမ်းလာကြသည်။

သူတို့အကြောင်းပြောရမည်ဆိုလျှင် ဘဝချင်းက နီးစပ်လှသည့်မဟုတ်ပါ။ ရီဝေဆောင်းမှာ ငွေကြေးကုန်သွယ်ကြွယ်ဝသော မိသားစုမှ ပေါက်ဖွားလာသော မိန်းကလေးတစ်ဦးဖြစ်သည်။

ဟုတ်ပါသည်။ ရီဝေဆောင်း၏ မိဘနှစ်ပါးတို့မှာ ရတနာကုန်သည်ကြီး ရီဝေကျောင်းနှင့် ဇနီးခေါ် ကျန်ခင်ဘိုဖြစ်သေးသည်။

ရတနာကုန်သည်ကြီး ရီဝေကျောင်းမှာ ငွေကြေးချမ်းသာသော်လည်း လူ့အဆင့်အတန်းမခွဲခြားဘဲ ဆက်ဆံဘတ်ပြီး စိတ်ကောင်းရှိသူတစ်ဦးဖြစ်သည်။

သို့ရာတွင် ဇနီးဖြစ်သူ ခေါ်ကျန်ခင်မှာ ရတနာကုန်သည်ကြီးနှင့် စိတ်ခတ်ချင်း တွဲဖက်သူဖြစ်၏။

ဤသို့လေ ဇနီးဖြစ်သူ ခေါ်ကျန်ခင်မှာ လူလူချင်းအဆင့်

အတန်းခွဲခြားခြင်း၊ ဂုဏ်သဘာဝနှင့် မက်မောခြင်းရှိ၏။ ဒါ
ကြောင့် ဆင်းရဲနွမ်းပါးသော ကျန်ရင်ကျူးဘဝနှင့် ငွေကြေး
နေ ကိုလုံကြွယ်ဝသော ရီဝေဆောင်းဘဝတို့က မိုးနဲ့မြေပမာ
အလှမ်းကွာဟလျက် ရှိနေသည်။

ယခုလည်း ဘဝချမ်းမနိုးစပ်သော ကျန်ရင်ကျူးနှင့် ရီဝေ
ဆောင်းတို့ ချစ်ကြိုက်နေကြသည်ကို ရတနာကုန်သည်ကြီး
ရီဝေကျောင်းနှင့်ဇနီးဒေါ်ကျန်ပေတို့ မသိကြပါချေ။

အကယ်၍များ သူတို့နှစ်ဦး မေတ္တာမျှနေကြသည်ကိုဒေါ်
ကျန်ပေတစ်ယောက် သိကြားခဲ့ပါလျှင်....

သူတို့နှစ်ဦး လက်ချင်းယှဉ်တွဲလျက် တီကုန်းတောင် ကုန်း
ပေါ်သို့ ရောက်သောအခါ....

‘ဂလောင်....ဂလောင်....ဂလောင်....ဂလောင်’

တီကုန်းကျောင်းဆောင်ထဲမှ ကျောင်းစောင့်ကြီး အဘကုန်
၏ နှုတ်ပြုခေါင်းလောင်းထိုးသံ ပြန့်လွင့်ထွက်ပေါ်လာပြီး
စာစိပ်များအုပ်ဆိုင်းဝေဆာလျက်ရှိသော တောင်ကုန်းတစ်
ဝိုက်ပေါ်သို့ လှမ်းခြုံလာ၏။

ဝေလွင်သာယာလျက်ရှိသော ခေါင်းဆောင်းသံ ကို သူ့ကို
ကြားလိုက်ရသည့်အခါ ရင်ဝယ်အေးချမ်းသာယာသွားသလို
ခံစားလိုက်ရသည်။

‘ဪ...ဘုရားရိပ်တရားရိပ်ဆိုဘာ ပူလောင်လွန်းလှသော
လူ့ဘဝကို အေးငြိမ်းသာယာစေသည်ပဲ မဟုတ်ပါလား။’

ကျန်ရင်ကျူးနှင့် ရီဝေဆောင်းတို့သည် တောင်ကုန်းစပ်ရှိ
သစ်ပင်တစ်ပင်အောက်ရှိ ကျော့မှ ထိုင်ခုံရည်တစ်လုံးပေါ်တွင်
တေးချင်းယှဉ် ထိုင်မိကြသည်။

ထိုအချိန်တွင် အေးမြသောလေက တောင်ကုန်းအောက်
ဖက်မှနေ၍ သူတို့ထံ ဦးတည်၍ တသိုန်သုန်တိုက်ခတ်လာ၏။
သူတို့ထိုင်နေရာမှ တောင်ကုန်းအောက်ဘက်ရှိ စိမ်းမြမြလယ်
ကွင်းများကို စိတ်ကြည်နူးဖွယ်ရာ လှမ်းမြင်တွေ့လိုက်ရသည်။

ထိုစဉ် ကျန်ရင်ကျူးက စွဲမက်အေးမြဖွယ်ကောင်းလွန်းလှ
သော ရီဝေဆောင်းထံ အကြည့်အစုတ်ရင်း....

‘ညီမ ရောက်နေဘာ ကြာပြီပေါ့နော်’

စကားသံထဲတွင် ကြင်နာမှုများ ပျော်ဝင်ပါနေသည်။ ထို
အခါ ရီဝေဆောင်းက ကျန်ရင်ကျူးထံ ချစ်ရည်ရွှမ်းသော
အကြည့်ဖြင့် စိုက်ကြည့်ရင်း....

‘အင်းပေါ့၊ ညီမက တီကုန်းဘုံကျောင်းသွားမယ့်ဆိုပြီး
မနက်အစောကြီးကတည်းက မေမေ့ကို အကြောင်းပြလွှက်
လာရတာ သိပ်အချိန်ကြာသွားရင် မေမေရိပ်မိသွားနိုင်တာ
ပေါ့’

ထိုစကားကြားလိုက်ရတော့ ကျန်ရင်ကျူးမှာ သက်ပြင်း
မောတစ်ချက် ချလိုက်ပြီးနေခက်....

‘ဟုတ်ပါ့မယ် ဒီလိုနဲ့ပဲ အစ်ကိုနဲ့ညီမတို့ ဘဝ နေရတော့
မလေး ဟင်’

ဟု ဆိုညည်းရင်း သူမ၏ အိအိဖောင်းဖောင်း ပခုံးကို ကို

ဖေဖေကလို့ကံ၏။ ထိုအခါ ရီဝေဆောင်းမှာလည်း ကျန်ရင်
ကျား၏ ရင်ခွင်ထဲသို့ အလိုက်သင်ပင် ခေါင်းလျှိုဝင်လိုက်
၏။ သည်တွင် ရီဝေဆောင်းမှာ မကြာ ခွဲလိုက်သိပြင့်....

‘ဖေဖေကညီ-တိ ဘဝကို နားလည်လက်ခံသောအခါ မေမေ
ကတော့ လက်ခံမှာမဟုတ်ဘူး’

ကျန်ရင်ကျားမှာ သက်ပြင်းလေးကြီးတစ်ချက် ချလိုက်
ပြီးနောက်....

‘အစ်ကိုလဲ ညီမမေမေ လက်ခံနိုင်အောင် ကြိုးစားနေပါ
တယ်’

‘ဘယ်လို ကြိုးစားနေတာလဲ’

‘ပန်ကုမ္ပဏီမှာ ငွေချမ်းသာတဲ့ ကိုယ့်ရဲ့ဦးလေး ဦးကျန်
ပြောင်းရုံတယ်’

‘အဲဒီတော့’

‘အစ်ကို အခြေအနေကို စာရေးဖော်ပြသားပြီး အကူအညီ
တောင်းခံတဲ့စာကို အဲဒီပန်ကုမ္ပဏီက ဦးလေးကျန်ပြောင်းထံ
လူကြိုနဲ့ ပို့လွှတ်သားတယ်လေ’

ထိုစကားကြားလျှင် ရဲရန်အောင် ရီဝေဆောင်းမှာ လှုပ်လှုပ်
ရှားရှား ဖြစ်လာရုံပြီး ကျန်ရင်ကျားခွင်ထဲမှ ဖွဲ့ကျော်လာ
သည်။

ပြီးမှ ရီဝေဆောင်းက ကျန်ရင်ကျားထံ အကြည့်စူးစိုက်
ရှောက်ရင်း....

‘အစ်ကိုက ဦးလေးဆီ ဘယ်လို အကူအညီတောင်းခံထား
တာလဲ’

လှမ်းမေးလာတော့ ကျန်ရင်ကျားက မျှော်သင့်ချက်ကြီး
ကြီးမားမားဖြင့် ပြောဆိုလာသည်မှ....

‘အစ်ကိုတို့ တင့်တင်ဘယ်တယ် လက်ထပ်ဖို့အရေး အကူ
အညီတောင်းခံထားတာပေါ့’

သည်တွင် ရီဝေဆောင်းက အဓိပ္ပာယ်ပါပါပြုံးရယ်သုက်
ပြီးနောက်....

‘အစ်ကို အကူအညီတောင်းသားဘာအဘွဲ့ ဟုတ်ပါပြီ၊
အစ်ကိုဦးလေးက ညီမတို့ကိစ္စ ကူညီချင်တယ်သားဦး သူနဲ့
ဇနီးသားသမီးတွေက အစ်ကိုဦးလေးရဲ့ သုပ်ရုပ်ကို သဘောတူ
နိုင်ကြပါလော့’

ယင်းစကားကြောင့် ကျန်ရင်ကျားမှာ ဝက်ခဲနဲ့ ရယ်မော
လိုက်ပြီး....

‘ဟင်း...ဟင်း...ဟင်း အစ်ကို ဦးလေးကို ဘယ်သူ့အနီး
တားမယ် လူမရှိဘူး’

‘ခါဆို အစ်ကိုဦးလေး သူ့အိမ်မှာ သြဇာညောင်းလွန်း
နေလို့ပဲ’

မေးလာတော့ အပြုံးမျက်နှာဖြင့် ကျန်ရင်ကျားမှာခေါင်း
တစ်ချက် ခါယမ်းလိုက်ပြီး....

‘မဟုတ်ပါဘူး’

‘ခါဆို သူတို့ထိန်းသိမ်းမယ့် အိမ်ထောင်ရှင်မရှိတော့လို့
လော့’

ထင်ဆင့်သူပြုံး၍ ခေါင်းခါယမ်းလိုက်ပြီးနောက်....
‘မဟုတ်ဘူး’

'ဟင်...အစ်ကို့ ဟင်ကလဲ'

'ဟင်း...ဟင်း ညီမ စိတ်ညစ်သွားပြီလား'

'ဟုတ် ဟယ်ကွာ အစ်ကို့ ဟင်က တစ်ခုမှ မဟုတ်ဘူးဆိုတော့'

'ညီမက ဟုတ်တာမှ မစဉ်းစားမိဘဲ'

ထိုစကားကြောင့် ရီဝေဆောင်းမှာ ကျန် ရင်ကျူးထံမျက်လုံးတစ်ချက် ဝေ ကြည့်လာပြီး....

'ကဲ...ညီမ အလျှော့ပေးပါပြီ၊ အစ်ကို့ ဦးလေး အခြေအနေက

သူ့စိတ်ဝင်တစား လှမ်းမေးလိုက်ရာ....

ကျန်ရင်ကျူးက ပြုံးစိစိဖြင့်....

'အစ်ကို့ ဦးလေးက အခုအသက်လေးဆယ်ငါးကျော်သွားတာတောင် အိမ်ထောင်လုံးဝမပြုဘဲလူပျိုကြီးဘဝနဲ့ တစ်ကိုယ်ရေတစ်ကာယ နေထိုင်နေလို့ ဘယ်သူကမှ သူ့ကိုတားမြစ်မှာလဲ၊ ကဲ...ညီမပဲ တွေးတောစဉ်းစားကြည့်ပါလား'

ထိုစကားကို ကြားလိုက်ရတော့မှကျန်ရင်ကျူး၏ ဦးလေးမှာ တစ်ကိုယ်ရေ တစ်ကာယ လူပျိုကြီးတစ်ဦးဖြစ်ကြောင်း ရီဝေဆောင်း သိရှိလိုက်ရသည်။

သည်တွင် ရီဝေဆောင်းမှာ နှလုံးသားမှ ရိုက်ခတ်လာသော လေသံဖြင့်....

'အစ်ကို့ တောင်းခံတဲ့ အကူအညီ ပြည့်ဝပါစေတဲ့ စကားပေးပါဏယ်'

ကျန်ရင်ကျူးက လှိုက်လှိုက်လဲ့လဲ့လေသံဖြင့်....

'အား...ညီမ ဆုတောင်းသလို့ ပြည့်ဝရမှာပေါ့'

'ဒါနဲ့ အစ်ကို့ အခုပျားရည်မြစ် စားသောက်ဆိုင်မှာ လှိုင်းရေသိုင်းသမားအနေနဲ့ အလုပ်လုပ်နေရတာကော အဆင်ပြေရဲ့လားဟင်'

ထိုသို့ ကြင်နာမှု၊ စိုးရိမ်မှုစသည်တို့ ရောယှက်နေသောလေသံဖြင့် ရီဝေဆောင်းက လှမ်းမေးလာသဖြင့် ကျန်ရင်ကျူးမှာ သက်ပြင်းတစ်ချက်ချလိုက်မိပြီး....

'အလုပ်လုပ်ရတာ အခုထက်ထို အဆင်ပြေချောမွေ့ပေမယ့် ကိုယ်တို့အပေါ်မှာ တစ်ဆင့်အုပ်ချုပ်တဲ့ လက်ထောက်လိုခြံရံရုံး သိုင်းတာဝန်ခံဟာ အလုပ်ထဲစိတ်မဝင်စားပဲ အမြဲတမ်းမူးရှူးပြီး နို့ကိုယ့်လက်အောက်ငယ်သွားပေးပေါ့ ပြဿနာရှာနေတာတော့ သိပ်စိတ်ပျက်ရမိတယ်၊ တစ်နေ့နေ့တစ်ချိန်ချိန်မှာ အစ်ကိုနဲ့ထိုပိတိုက်ရင်ဆိုင်လာမိမှာကိုပဲ အစ်ကိုစိုးရိမ်မိတယ်'

ထိုစကားကြောင့် ရီဝေဆောင်းမှာ ချစ်သူ ကျန်ရင်ကျူးထံ စိုးရိမ်မကင်းဟန်ဖြင့် လှမ်းကြည့်ရင်း....

'အစ်ကိုရယ်...ကိုယ့်အုပ်ချုပ်သူ ဆိုးမုန်းသိနေတာပဲ၊ ထိုပိတိုက်မရင်ဆိုင်အောင် ရှောင်နေလိုက်ပေါ့'

ထိုစဉ် ကျန်ရင်ကျူးက သက်ပြင်းတစ်ချက်ချလိုက်ပြီး နောက်....

'ဟင်း...အစ်ကို့ ထိုပိတိုက်မရင်ဆိုင်မိအောင် ရှောင်နေတာ ကြာပါပြီ ညီမ၊ ဒါပေမယ့် လူ့စိတ်ဆိုတာပြောလို့ရတာ မဟုတ်ဘူး၊ ကောင်းနေတဲ့အချိန်ဆိုရင် အကြောင်းမဟုတ်

ဘူး၊ ကိုယ့်စိတ်ကလဲ တိုနေတဲ့အချိန်နဲ့ သူပြဿနာရှာတဲ့အချိန်
တိုးမိရင် တားဆီးမရနိုင်ပဲ ပေါက်ကွဲထွက်လာရမှာပဲ...
ညီမ'

'သည်းခံစိတ်မွေးပါ အစ်ကိုရယ်'

'အစ်ကို သည်းခံစိတ်မွေးပါတယ် ညီမရယ်၊ ဒါပေမယ့်
အဲဒီလူက သိုင်းပညာအားကိုးနဲ့ တပည့်တွေအပေါ် တအား
အနိုင်ကျင့်ချင်တယ် ညီမ၊ ကျန်တဲ့သူတွေကတော့ သူ့ကိုမယှဉ်
ဝံ့လို့ သူ့ခိုင်းသမျှ ခေါင်းညိတ်လုပ်ပေးနေကြပေမယ့် အစ်ကို
ကတော့ သူ့ခိုင်းသမျှ ခေါင်းညိတ်လုပ်မပေးနိုင်ဘူးညီမ၊ ဒီလူ
ကြီးဟာ ခံမုန်းသိရင် သိပ်ရောင့်တက်တက်ဖွဲ့လူကြီးပဲ၊ တစ်
နေ့တော့ နဂါးမွန်းသိအောင် ကမောက်တော့ထောင်ပြရဦး
မယ်'

'အို...အစ်ကိုရယ်၊ ဒီလောက်နဲ့တော့ မခံချင်စိတ်မမွေးပါ
နဲ့၊ သူ့သဘောသူဆောင်ပါလိမ့်မယ်'

ဟုဆိုကာ သူမမှာ ကျန်ရင်ကျူး၏ ဘယ်ဘက် ခုံးစွန်း
ပေါ် သို့မဟုတ် ခေါင်းမေးတင်လိုက်၏။

သူတို့နှစ်ဦး စကားပြောပြတ်တောက်သွားကြပြီး ကိုယ်
အတွေးကိုယ် ဆိတ်ငြိမ်သွား ၏။

'ဂလောင် ဂလောင် ဂလောင်'

တိကုန်းဘုရားကျောင်း အဆောက်အဦးထဲမှ ခေါင်း
လောင်းသ ကြည်ကြည်လွင်လွင် ပြန်လွင်ထွက်ပေါ်လာလေ
သည်။

သို့ဖြင့် နေ့စွန်းတည့်ချိန်၌ရောက်လာလေသည်။ ထိုစဉ်

ရီဝေဆောင်းမှာ ကျန်ရင်ကျူးရင်ခွင်ထဲမှ ဖဲ ကျဉ်ထလာပြီး
နောက်....

'ကဲ... အစ်ကို အိမ်ပြန်ကြရအောင်၊ သိပ်ကြာသွားရင်
မေမေရိပ်မိပြီး နောက် ဒီ ကိုထွက်လာလို့ ရဲဝဲနေဦးမယ်'

ထိုစကားကြားလိုက်ရသော ကျန်ရင်ကျူးမှာ လှုပ်လှုပ်
ရှားရှားပြစ်သွားရကာ....

'အာ...ဟုတ်တယ်...ဟုတ်တယ်၊ ပြန်ကြစို့၊
သည်နောက်တော့ သူတို့သည် တိကုန်းဘု ကျောင်းထဲသို့
လှမ်းဝင်ခဲ့ကြ၏။

ပြီးလျှင် တိကုန်းကိုးတော်ရုပ်ဘုရားကြီးကို သူတို့ဘေး
ချင်းယှဉ်ထိုင်ကြလျက် ဦးချကန်တော့ကြပြီး သူတို့၏ဆန္ဒပြည့်
အောင် ဆုတောင်းလိုက်ကြ၏။

ထို့နောက် သူတို့သည် တိကုန်းဘု ကျောင်းစောင့်ကြီး
အဘကုန်ထံ အလှူငွေထည့်လိုက်ကြ၏။

ထိုအခါ ဘုကျောင်းစောင့်ကြီးအဘကုန်က သူတို့အကွက်
ဆုမွန်ချွေလိုက်ပြီးနောက် မင်္ဂလာခေါင်းလောင်းတော်ကြီး ပုံ
ထိုးလိုက်သည်။

'ဂလောင် ဂလောင် ဂလောင်'

ထိုသို့သော ခေါင်းလောင်းသံကိုကြား ဗိုက်ရသော သူတို့
နှစ်ဦး၏ရင်မှာ ကြည်နူးဆွတ်ပျံ့စွာ ခံစားလိုက်ရလေတော့
သည်။

ပြီးနောက် သူတို့နှစ်ဦးသည် တိကုန်းဘု ကျောင်းထဲမှ
လက်ချီးယှက်ကာ ကျောခိုင်းထွက်လာခဲ့ကြလေ၏။

ထိုအချိန်တွင် ကျောခိုင်းထွက်ခွာသွားကြသော ချစ်သူ
မောင်နှံတို့ကို ကျောင်းစောင့်ကြီးအတူ ချစ်သူ
ရင်း ပီတိပွားလျက်ရှိနေပေတော့သည်။

* * *

အခန်း (၉)

မြေနဂါးညီနောင်သုံးဖော်

ကျန်ရစ်ကျူးသည် ချစ်သူ ရီဝေဆောင်းနှင့် လမ်းခွဲပြီး
နောက် သူ့မိဘများရှိရာ ကျီလင်မြို့ ဆင်ခြေဖုံးရပ်ကွက်ဆီသို့
လှမ်းလာခဲ့၏။

သူသည် သူ၏မိသားစုများနှင့်အတူ ညနေချိန်အထိ အတူ
နေထိုင်ပြီးနောက် သူ့လုပ်ငန်းရှိရာ ကျီလင်မြို့လယ်ခေါင်ဆီသို့
ပြန်လာခဲ့၏။

သို့ဖြင့် သူ၏ ပျားရည်မြစ်စားသောက်ဆိုင်သို့ရောက်သော
အခါ စားသောက်ဆိုင်အတွင်း အကျည်းတန်မြင်ကွင်းကိုကြို
တွေ့လိုက်ရုံသဖြင့် အံ့ဩတုန်လှုပ်သွားရ၏။

အကြောင်းမှာကား....

ပျားရည်မြစ်စားသောက်ဆိုင်အတွင်း၌ စားပွဲခုံ၊ ထိုင်ခုံ ကျီးမျိုး၊ ကြမ်းပြင်ပေါ်ဝယ်ပြန့်ကျဲနေသလို ပန်းကန်ခွက် ယောက်များ၊ အရက်အိုးများ၊ တူများ ကွဲကျကျိုးပဲ့လျက် ပူစာကျွဲလျက် ရိနေသည်ကို လှမ်းမြင်တွေ့လိုက်ရသော ကြောင့် ဖြစ်၏။

ကေန္တ စားသောက်ခန်းမကွယ်ကြီးထဲ၌ ကြီးမားသော ပြင်ဆင်မှုတစ်ခုတစ်ရာဖြစ်သွားပြီဟု သူ အလိုလိုတွေးတော သဘောပေါ်မိ၏။

ဟုတ်ပါသည်။

မကြာသေးခင် အချိန်ပိုင်းအတွင်း၌ ပျားရည်မြစ်စား သောက်ခန်းမထဲ၌ လုံခြုံရေးတာဝန်ခံ သိုင်းသမားများနှင့် လာရောက်စားသောက်ကြသူ သိုင်းသမား သုံးယောက်တို့ အချင်းဖြစ်ပွားကြပြီး အကြိတ်အနယ် ထိုက်ပွဲဟစ်ခုဖြစ်သွား ကြရ၏။

ထိုအခါ နေ့စဉ်လို ရစ်မှူးနေသော လက်ထောက်လုံခြုံ ရေးသိုင်းတာဝန်ခံ ကျားလက်ဝါးချစ်စစ်နှင့် လုံခြုံရေး သိုင်းသမား သုံးဦးတို့ လာရောက်စားသောက်သူ သိုင်းသမား သုံးဦး၏လက်ချက်ကြောင့် မရှုမလှပင် ဝတ်ရာအသီးသီးရခဲ့ကြ ရ၏။

ခါကြောင် ပျားရည်မြစ်စားသောက်ဆိုင်ပိုင်ရှင် သူ့ဆု ရက်နှင့် လုံခြုံရေးသိုင်းတာဝန်ခံချုပ်ကြီး ယူချွန်ရင်းတို့မှာ ဆိုင်ရှိပစ္စည်းပစ္စယမျှ မဆုံးရှုံးသည့်အပြင် မိမိတို့၏လုံခြုံရေး သိုင်းအဖွဲ့သားတို့သည် မရှုမလှပင်လိုက်ကြရသဖြင့် ခြံပြင်း အပျက်ထွက်နေကြပေ၏။

ထိုသို့ရန်ပွဲဖြစ်ပွားသည့် အချိန်၌ လုံခြုံရေးသိုင်းတာဝန်ခံ ချုပ်ကြီး ယူချွန်ရင်းမှာ ပျားရည်မြစ်စားသောက်ဆိုင်တွင် ရှိ မနေ၊ ရန်ပွဲဖြစ်ပြီးမှ ယူချွန်ရင်း ဆိုင်သို့ နောက်လခွဲခြမ်းပြန် သည်။

သူရောက်လာမှ သူ့လက်အောက်ခံ လုံခြုံရေးတာဝန်ခံ သိုင်းအဖွဲ့နှင့် စားသောက်သူသိုင်းသမားသုံးဦးတို့ ရန်ပွဲဖြစ် ပွားရသည့်အခြေအနေကို ကျန်အဖွဲ့သားများအား စုံစမ်း မေးမြန်းကြည့်ခံစားအခါမှ ရန်ပွဲဖြစ်ပွားရသည့်အခြေအနေ ကို ဝိသနဏသိလိုက်ရ၏။

အဖြစ်အပျက်က လာရောက်စားသောက်သူ သိုင်းသမား သုံးဦးတို့ မှူးယစ်ပြီး ဧည့်ကြိုအမျိုးသမီးကို ဆွဲလားရမ်းလား စော်ကားလာသဖြင့် တာဝန်ကျစောင့်ကြပ်မှုကြောင့်သာ လုံ ခြုံရေးသိုင်းသမားတို့က လာရောက်စားမြစ်ကြ၏။

ဤသည်ကို မူးယစ်နေကြသော သိုင်းသမားသုံးဦးကိုက
မချေမငံပြောဆိုလာသဖြင့် တာဝန်ကျစောင့်ကြပ်နေကြသော
လုံခြုံရေးသိုင်းသမားက မခံမရပ်နိုင်ဖြစ်ကာ လက်တုန့်ပြန်
လိုက်ကြ၏။

ထိုမှတစ်ဆင့် လုံခြုံရေးသိုင်းသမားအဖွဲ့နှင့် မူးယစ်နေကြ
သောသိုင်းသမားသုံးဦးတို့ အချင်းဖြစ်ပွားကြတော့၏။

ပြောရမည်ဆိုလျှင်....

ယင်းမူးယစ်နေကြသော သိုင်းသမားသုံးဦးကိုမှာ အနယ်
နယ်အရပ်ရပ်တွင် ဆိုးသွမ်း၊ သောင်းကျန်းလာခဲ့ကြသော
အမည်းရောင် အဆင့်မြင့်သိုင်းသမား မြွေနဂါးညီနောင်သုံး
ဖော်တို့ပင်ဖြစ်ကြ၏။

ယခုလည်း ယင်းမြွေနဂါးသုံးဖော်တို့၏လက်ချက်ကြောင့်
လက်ထောက်လုံခြုံရေးသိုင်းတာဝန်ခံ ကျားလက်ဝါးချင်စစ်
နှင့် လုံခြုံရေးတာဝန်ခံသိုင်းသမားသုံးဦးတို့ မရှုမလှခံစား
လိုက်ကြရ၏။

ဒါကြောင့် လုံခြုံရေးတာဝန်ခံချုပ်ကြီး ယူချန်ရင်းမှာ
ဒဏ်ရာအနာတရရှိနေသော သူ့အဖွဲ့သားများအား ဆေးကို
သရန်အတွက် ရထားတစ်စီးနှင့် သမားတော်ကြီး၏ဆေးခန်း
ဆီသို့ ပို့လွှတ်လိုက်လေ၏။

သည်တွင် ပျားရည်မြစ်စားသောက်ဆိုင်ပိုင်ရှင် လျှံထု
ရက်မှာ ရန်ပဲ့ပြစ်ပေါ်လာမှုကြောင့် ပစ္စည်းပစ္စယများ ကွဲ
ကျိုးပဲ့ပျက်စီးဆုံးရှုံးရလေသို့ လုံခြုံမှုမရှိဘဲ လာရောက်စား

သောက်ကြသူများ ထင်မှတ်သွားကြပြီး စိတ်ပျက်သွားရချေ
ပြီ။

ဒါကြောင့် သူ့ငွေကုန်ကြေးကျခံကာ သိုင်းလုံခြုံရေးအဖွဲ့
ကြီးငှားရမ်းထားပြီး သူ့ပျားရည်မြစ်စားသောက်ဆိုင် လုံ
ခြုံရေးစိတ်ချရမှုမရှိသည် ကို ကြုံတွေ့လိုက်ရသောအခါ လုံခြုံ
ရေးသိုင်းတာဝန်ခံချုပ်ကြီးယူချန်ရင်းတို့အဖွဲ့အပေါ် စိတ်ပျက်
ငြိုညှင်သွားမိလေ၏။

သို့ဖြစ်၍ ပျားရည်မြစ်စားသောက်ဆိုင်ပိုင်ရှင် လျှံထု ရက်
က ယူချန်လင်းထံ မကျေမနပ်ဖြစ်သည့် မျက်လုံးအစုံတို့
နှင့် စူးစိုက်ကြည့်ရင်း....

‘ခုကွပ်ပါပဲဗျာ ကျုပ်ဒီလို ဘဝလုံခြုံရေးစိတ်မချရရင် ဆိုင်
ထောင်စားဖိုမကောင်းတော့ပါဘူး’

ညည်းညည်းညူညူ ခန့်တုံတုံ ပြောဆိုလာသောစကား
ကြောင့် ယူချန်ရင်း၏ရင်ထဲ အောင့်သက်သက်ခံစားလိုက်ရ
ပြီး....

‘အေးဗျာ ကျုပ်မရှိတုန်း ခုလို မရှုမလှဖြစ်သွားရတာ
စိတ်မကောင်းပါဘူး၊ နောင်ဒီလိုမျိုးမဖြစ်ရအောင် ကျုပ်အဖွဲ့
တွေကို လေ့ကျင့်ထားပါမယ်’

ထိုစကားကျားလိုက်သော လျှံထုရက်မှာ ပျက်ရယ်ပြု
ရယ်မောလိုက်ကာ....

'ဟင်း ဟင်း ဟင်း...ဘာလဲ ခင်ဗျားရဲ့စိတ်ချ ဗိုကြည့်ရ တဲ့ လက်ထောက်လုံခြုံရေးသိုင်းတာဝန်ခံ ကျားလက်ဝါး ချပ်စစ်ကို အရက်အိုးတွေ ရွှေတစ်လုံးပြီးထစ်လုံးချပေးပြီး အဖွဲ့သားတွေကို ပြဿနာရှာခိုင်းမလို့လား၊ ပြီးတော့...ခင် ဗျားကလဲ ကျုပ်ဆိုင်မှာ ဖင်ပူအောင် ဘယ်တုန်းကနေဖူးလို့ လဲ၊ ကျုပ် အိမ်ကတော့ ပြောချင်နေတာကြာပြီ၊ အခုလို ပြဿနာမပေါ်ပေ က်သေးလို့ ကြည့်နေရတာ'

'အေးဗျာ ကိုလျှာ ထု ရက်၊ အခုတော့ ကျုပ်တို့အဖွဲ့သား ဘက်က ချို့ ယွင်းချ ကိုရိုလာတော့ ခင်ဗျားပြောသမျှခံရမှာပဲ၊ နောင် ဒီလိုပြဿနာမျိုးပေါ်ပေါက်လွှာရင် ကျုပ်အလုပ်ထွက် ဖို့ဆုံးဖြတ်ချက်ချလိုက်ပါပြီ'

သက်တင် ပျားရှည်မြစ်စားသောက်ဆိုင်ပိုင်ရှင် လျှာ ထု ရက်မှာ သက်ပြင်းတစ်ချက်ချလိုက်ပြီးမှ...

'ဟင်း...ပြောရမယ်ဆိုရင် ခင်ဗျားနဲ့ကျွန်တော်က အင် မတန်ခင်မင်ရင်းနှီးလာခဲ့ကြတဲ့ မိတ်ဆွေရင်းတွေပါ။ ဒါပေ မယ့် အလုပ်က ဝန်ဝတ္တရားနဲ့ပတ်သက်လာရင် ဒီလိုမှမပြော ရင် ခင်ဗျားတာဝန်ခံချုပ်လုပ်တဲ့လူရော ကျုပ်ဆိုင်ပါနာမည် သောက်သောက်လဲပျက်ရတော့မယ်၊ ကျုပ် အပွင့်လင်းဆုံး ပြောချင်တာက လက်ထောက်လုံခြုံရေးသိုင်းတာဝန်ခံ ကျား လက်ဝါးချပ်စစ်နေရာမှာ နောက်ထပ် အသစ်တစ်ယောက် အစားထိုးစေချင်တယ်၊ တခြားလူသစ်လဲခေါ် စရာမရှိပါဘူး ဗျာ၊ အဖွဲ့သားထဲကပဲ သိုင်းပညာတော်တဲ့လူတစ်ယောက်ကို ရွေးချယ်လိုက်ပါ'

ဟင်း သို့ အကြံပြုပြော ဆိုသမျှကြောင့် သိုင်းတာဝန်ချုပ် ကြီး ကျွန်ုပ်ရင်း လက်ခံသည့်အနေဖြင့် ခေါင်းဆက်ခနဲညီ က် လိုက်ပြီး....

'ခင်ဗျာ : အကြံပြုပြောဆိုင်သလိုပါ ကျုပ်အဖွဲ့ထဲက သိုင်း ပညာရော၊ လူမှုဆက်ဆံရေးပဲ၊ ထက်မြက်တဲ့လူတစ်ကောင် ကို ရွေးချယ်ပါမယ်၊ ကဲ...ကိုလျှာ ထု ရက်၊ ကျုပ်အဖွဲ့သား တွေတို့ ဆုံးမစကားရှိလို့ ခွင့်ပြုပါဦး'

ပြောသတော့ ဆိုင်ခိုင်ရှင် လျှာ ထု ရက်က ခေါင်းဆက်ခနဲ ညီတ်လိုက်ပြီး....

'ကောင်းပါပြီဗျာ'

ထိုနောက် ယူချန်ရင်းသည် သူ၏ ပျားရှည်မြစ်စားသောက် ဆိုင်နောက်ခြမ်းရှိ ရုံးခန်းထဲသို့ ယူခြုံရေးသိုင်းအဖွဲ့သား ဣားလုံးတို့ကို စုရုံးခေါ်ဆောင်သွား၏။

ထိုအခါ ကျန်ရင်ကျူးသည်လည်း ယူချန်ရင်း၏ရုံးခန်းထဲ သို့ ဝင်ရောက်လာခဲ့ရ၏။

သူတို့ လုံခြုံရေးတာဝန်ခံ အဖွဲ့သားတို့မှာ ယူချန်ရင်း၏ ကျောက်စေးပွဲကြီးရှေ့ မလှမ်းမီကမ်းတွင် ဆယ်သောက် တစ်တန်း အတန်းသုံးတန်း ရှေ့နောက်တန်းစီလိုက်ကြလေ တည်။

ထိုစဉ် ကျောက်စားပွဲကြီး နောက်ဘက်ခုမြင့်ကြီးတွင် မျက်စိမျက်နှာပျက်ယွင်းလျက်ထိုင်နေသော ယူချန်ရင်းမှာ သူ့ အဖွဲ့သားများ တန်းစီလျှက်ရှိနေကြသဖြင့် လှမ်းမြင်တွေ့လိုက် ရ၏။

ဒါကြောင့်မို့ သူထိုင်နေရာမှထရပ်လိုက်၏။ ပြီး သူထိုင်ခဲ့ မြင့်ကြီးအနားမှ ဖဲ့ကျပ်လာပြီးနောက် သူ့အဖွဲ့သားများ ရှေ့ဆီသို့လာရောက်ရင်း လက်နှောက်ပစ်သားလိုက်၏။

တန်စီ၍ ငံ့လင့်နေကြသော အဖွဲ့သားများရှေ့ဆီသို့ရောက် သော်အခါ လုံခြုံရေးသိုင်းတာ နှိမ်ချုပ်ကြီး ယူချန်ရင်းမှာ သူ့အဖွဲ့သားများအား အကြည့်တစ်ချက် ခေဝဲကြည့်ရုကာ လှမ်းအကဲခတ်လိုက်ပြီးနောက်....

‘ကဲ.... မင်းတို့အားလုံး ဖြစ်ပျက်သွားတဲ့ကိစ္စအားလုံး ကြားသိပြီးပြီလို့ထင်တယ်၊ ဒါနဲ့ ဒီနေ့တာဝန်နားတဲ့လူ ဘယ် သူလဲဟေ့’

သည်နေ့တာဝန်နားသူကို ယူချန်ရင်းက မေးလာသဖြင့် ကျန်ရင်ကျူးမှ အောင်မြင်ခန့်ညားသောအသံဖြင့် တုန်ပြန် ပြောလိုက်သည်မှာ—

‘ကျွန်တော်ပါ ဆရာကြီး’

ထိုအခါ ယူချန်ရင်း၏အကြည့် ကျန်ရင်ကျူးထံ ခေဝဲ ရောက်ရှိလာပြီး....

‘ကျန်ရင်ကျူးကို ဒါဆိုမင်းဒီနေ့ အချင်းဖြစ်ပွားတဲ့အချိန် မှာ ဒီပျားရည်မြစ်စားကောက်ဆိုင်မှာရှိသလား’

မေးလာတော့ ကျန်ရင်ကျူးက ခေါင်းတစ်ချက်ခါယမ်း လိုက်ပြီး....

‘မရှိပါဘူးဆရာကြီး’

‘ဒါဆို ဒီနေ့ပျားရည်မြစ်ဆိုင်မှာ တို့အဖွဲ့နဲ့ စားသောက် သူ့သိုင်းသမားသုံးယောက်တို့ရဲ့ တိုက်ခိုက်ကြတဲ့ကိစ္စ မင်း ကြားသိပြီးပြီလား’

ပြောလာတော့ ကျန်ရင်ကျူးက ခေါင်းဆက်ခနဲ ညီတိ လိုက်ပြီးနောက်....

‘ကျန်တဲ့အဖွဲ့တွေ ပြောပြလို့ အကြောင်းစုံ သိခဲ့ပါပြီ ဆရာကြီး’

‘အေးဟုတ်ပြီ ဒါဆိုအားလုံး သေသေချာချာနားထောင် ကြစမ်း’

‘ဟုတ်ကဲ့ဆရာကြီး’

ဟူသော တစ်ညီတစ်ညွတ်တည်း တုန်ပြန်ပြောဆိုလိုက် သောစကားသံကြီးများက ရုံးခန်းအတွင်းဝယ် ကျယ်ကျယ် လောင်လောင်ဟိန်းခနဲလှမ်းခြုံသွားရလေသည်။

သို့သော် အခန်းမှာ လုံ ပုံခြံခြံရှိသဖြင့် အဖွဲ့ဘားများမှ
မှတန်းခနဲထွက်ပေါ်လာသော အသံကြီးမှာ များရဲသည်ဖြစ်စား
သောက်ဆိုင်ခန်းမပြီးဆီသို့ လုံးတိုးသက်သာ ပျံ့ထွက်လာ
လေကော့သည်။

‘ဒီနေ့ဖြစ်ပျက်ခဲ့တဲ့ကိစ္စမှာ ငါတို့အဖွဲ့ဘား ရှုံးလဲရှုံး နာ
မည်လဲပျက် ပြီးကော့ငါတို့အလုပ်ရှင်ကလဲ ငြိုငြင်လာတယ်
ယူကြည်အားကိုးမှုလျော့နည်းလာတယ်။ အဲဒါက ကြောင့်
လဲ အားလုံးသိကြသလား’

ထိုသို့လုံခြုံရေးတာဝန်ခံကြီး ယူချန်ရင်းက ခံပြင်း နာ
ကြည်းသံဖြင့်ပြောဆိုပြီးနောက် သူ့အဖွဲ့သား အားလုံးတို့ကို
လှမ်းမေးခွန်းထုတ်လိုက်လေသည်။

ထိုအခါကန်းစီချပ်နေကြသော အဖွဲ့ဘားအားလုံးတို့သည်
သူပြေးနိုး ကိုယ်ပြေးနိုးဖြင့် ငြိမ်သက်စွာ စောင့်ဆိုင်းနေကြ
သည်။

ထိုအချိန်ထွပ် အခန်းတစ်ခုလုံးမှ အပ်ကျလောက်အောင်
ပင်တိတ်ဆိတ်ငြိမ်သက်လျက်ရှိနေပေသည်။

တစ်အောင်ကြော့မှူးလုံခြုံရေးဆိုင်တာဝန်ခံချုပ်ကြီးယူချန်
ရင်းမှာ တပည့်များ၏ တုန့်ပြန်ဖြေလ မည်အဖေကို ငြိမ်ကာ
နားစွင့်ထောင်နေမိသည်။

သို့သော် မည်သည့်စာပညာမျှ သူ၏အမေးကိုတုန့်ပြန် မဖြေ
လာသဖြင့် သူ့အဖေကို သဘောပေါက်စွာဖြင့် မပြောနိုင်
ကြောင်း သူယူဆလိုက်ပြီးနောက် တန်းစီနေကြသော သူ့
တပည့်များထံ အကြည့်တစ်ချက် ဝေကြည့်ကာ လှမ်းအကဲ
ခတ်လိုက်ပြီးနောက်...

‘ကဲ...မင်းတို့အားလုံး မပြောနိုင်ရင် ငါပဲဖြေလိုက်မယ်။
အဲဒါ ငါတို့ အဖွဲ့ရှုံးနိမ့်ခဲ့ ပုံပဲ။ တကယ်လို့ဒီပွဲမှာ ငါတို့အဖွဲ့
သာနိုင်ခဲ့ရင် ဆိုင်ရှင်ရဲယုံကြည်အားကိုးမှုလျော့နည်းတဲ့အပြင်

ငါတို့အဖွဲ့အရှိန်အဝါ ပိုမိုကြီးမားလာရမည်။ ငါပြောတာ မဟုတ်ဘူးလား။

လှမ်းမေးလာတော့ အဖွဲ့သား အားလုံးက မတိုင်းပင်ဆဲ ခေါင်းပြိုင်တူညီတတ်ကြပြီ...။

‘ဟုတ်ပါတယ် ဆရာကြီး’

ဟု ပြိုင်တူအသံကျယ်ကျယ်လောင်လောင်ဖြင့် တုန်ပြန်ဖြေ လာကြလေသည်။ ဟိုနားထွက်လာသော အသံကြီး ပြန်ပြန် သက်သွားတော့မှ လုံခြုံရေးသိုင်းတာဝန်ခံကြီး ယူချန်ရင်း ဆက်လက်ရှုပြောဆိုလာသည်မှာ....

‘ဒါကြောင့် နောင်ဆို တို့အဖွဲ့သားတွေ အားလုံး သိုင်း အဆင့်အတန်းမြင့်မားလာအောင် နံနက်ဆိုင်မဖွင့် ခင်မီအခန်း ထဲမှာသိုင်းလေ ကျင့် ရမယ်။ ပြီးတော့တာဝန်ကျနေတဲ့အချိန် မှာ အရိုက်သေစာ လုံးဝမသောက်ရဘူး။ အခုငါတို့ အဖွဲ့ရှုံး နိမ့်ရတာလဲ လက်ထောက် မင်းတို့ဆရာ ကျားလက်ဝါး ချင်စစ်အရိုက်သေစာနေစဉ်လို့ မူးရစ်နေတဲ့အတွက်ကြောင့်ပဲ အားလုံးငါပြောတာကြားကြိုတယ်မဟုတ်လား။’

‘ကြားပါတယ်ဆရာကြီး’

သိပြိုင်အော်တစ်ပြောဆိုလာသော လုံခြုံရေး သိုင်းအဖွဲ့ သားများ၏စကားသံက ရုံးခန်းအတွင်းဟူန်းခနဲ လှမ်းခြံ လာမလေသည်။

အော်သံတိတ်ဆိတ်သွားတော့မှ လုံခြုံရေးသိုင်းတာဝန်ခံ ချုပ်ကြီး ယူချန်ရင်းက သူ့အဖွဲ့သားများထံ အကြည့်ခေ့ စဲကြည့်ရှုလိုက်ပြီးမှ....။

‘ကဲ...တပည့်တို့ လူစုခွဲပြီး ကိုယ့်တာဝန် ကိုယ်ကျေပွန် အောင်ထမ်းဆောင်ကြပေတော့’

ထိုသို့ပြောဆိုလိုက်သောအခါ သိုင်းအဖွဲ့သားများရုံးခန်း ထဲမှ အလျှိုလျှိုသွက်သွားကြကုန်သည်။

နောက်တစ်နေ့ ပျားရည်မြစ်စားသောက်ဆိုင်ဖွင့် လှစ်လိုက် သောအခါ မနေ့ကဆိုင်ထဲကွင်ရန်ပွဲဖြစ်သွားသည့်သတင်းဆိုး ကျိလင်မြို့ တစ်ခုလုံး တောပီးပမာ ချက်ချင်း ပျံ့နှံ့သွားမှု ကြောင့် သည်ကခန့်လာရောက်စားသောက်သူများ သိသိသာ သာနည်းပါးသွားရလေသည်။

အကြောင်းမှာ ယခင်ကလာရောက်အားပေးစားသောက် ကြသောလူအချို့မှာ ပျားရည်မြစ်စားသောက်ဆိုင်၌ လိုလို ခြံခြံအေးအေးဆေးဆေးမရှိတော့ဟု အထင်ဆေးထင်မြင်ယူ ဆကာ မလာရောက်ကြဘဲ အခြားဆိုင်များဆီသို့ ရွှေ့ပြောင်း စားသောက်ကြခြင်းဖြစ်လေသည်။

ဒါကြောင့် ဒါကြောင့်....

ပျားရည်မြစ်စားသောက်ဆိုင်မှာ ယခင်ယခင်ထက် သာ ရောက် စားသောက်သူများ နည်းပါးသွားရခြင်းပင်ဖြစ်လေ သည်။

ယင်းသို့ လာရောက် စားသောက်သူများ လွန်စွာနည်းပါး သွားသည်ကို သိရှိလိုက်ရသော ပျားရည်မြစ်စားသောက်ဆိုင် ပိုင်ရှင် သူ့ ထိုရက်မှာ ကောင်တာတွင်စိုင်လျှက် မျက်စိမျက်နှာ ပျက်ယွင်းလျက်ရှိ၏။

ယခင် အခုလို နံနက်စာစားသောက်ချိန်တွင် လာရောက်

စားသောက်သူများနှင့် ပြည့်နှက်လျက်ရှိနေ၏။
အခု...အခုတော့ ပျားရည်မြစ် စားသောက်ဆိုင်အပေါ်
ခင်မင်စွာရှိသော စားသောက်သူအချို့သာ ရောက်ရှိလာကြ
သည်။

ထိုအချိန်မှာပင်...

အစိမ်းရောင် နဂါးအကြေးခွံကို တူညီစွာ ဝတ်ဆင်ထား
ကြသော လူသုံးဦးကို ပျားရည်မြစ် စားသောက်ဆိုင်ထဲသို့
ဣန္ဒြေရရ ဝင်ရောက်လာကြ၏။

သူတို့သုံးဦးကို ဆိုက်ဟတွင်းသို့ ဣန္ဒြေရရ ဝင်ရောက်လာ
ကြသော်လည်း ဆိုင်အတွင်းရှိ ဧည့်ကြိုအမျိုးသမီးများ စားပွဲ
ထိုးလှဝယ်များနှင့် လုံခြုံရေးတာဝန်ကျနေသော သိုင်းအဖွဲ့
သားများ စသည်လူကပေါင်းတို့မှာ ထိုလူသုံးဦးတို့ကို လှမ်း
မြင်တွေ့ရသည်နှင့် အံ့ဩတုန်လှုပ်ကြကုန်၏။

အတယ်အကြောင်းကြောင့် ဆိုင်အဖွဲ့သားအားလုံးတို့သည်
ထိုနဂါးအကြေးခွံဝတ်စုံကို တူညီစွာ ဝတ်ဆင်မြန်းထားကြ
သည့် ထိုလူသုံးဦးတို့ကို လှမ်းမြင်ကြရပြီး ပါးစပ်အဖောင်း
သားဖြစ်မျှ အံ့ဩတုန်လှုပ်သွားကြပါသည်။

အကြောင်းမှာ ယင်းလူသုံးဦးတို့သည် တစ်ခြားသူများ
မဟုတ်ကြဘဲ မနေ့က သည်ပျားရည်မြစ် စားသောက်ဆိုင်ထဲရှိ
လုံခြုံရေး သိုင်းတာဝန်ခံ ကျားလက်ဝါး ချင်စစ်တို့အဖွဲ့နှင့်
ပူးပေါင်းတိုက်ခိုက်ခဲ့သော အမင်းရောင် မြွေနဂါးညီနောင်
သုံးဖော်ဖြစ်နေသောကြောင့်တည်း။

သို့ဆိုလျှင် မနေ့ကမှ တိုက်ခိုက် ရန်ပြု သွားကြသော မြွေ

နဂါးညီနောင် သုံးဖော်တို့ ယနေ့ မျက်နှာပြောင်လှိုက်၍
ပျားရည်မြစ်စားသောက်ဆိုင်အတွင်းသို့ ယပ်မလာရောက်ကြ
သည်မှာ မခက်မနပ်ဖြစ်၍ ပြဿနာရှာရန်အတွက် ရောက်ရှိ
လာကြခြင်းပေလော။

ဒါကြောင့် လုံခြုံရေးသိုင်းအဖွဲ့တို့မှာလည်း ဆိုင်အတွင်း
သို့ မြွေနဂါးညီနောင်သုံးဖော်တို့ ဝင်ရောက်လာကြသည်နှင့်
မကြေမချမ်းဖြစ်ကာ ပြဿနာရှာလာလျှင် ရင်ဆိုင်ရန်အတွက်
သူတို့၏ညာလက်အသီးသီးတို့က ဆောင်စားရိုးများဆီသို့
အသင့်ကိုင်ဆောင်ထားကြ၏။

ထိုအချိန်တွင် မြွေနဂါးညီနောင်သုံးဖော်တို့သည် စောင့်
ကျကျစားပွဲတစ်လုံးတွင် အေးအေးဆေးဆေးဝင်ရောက်ဆိုင်
လိုက်ကြ၏။

ယင်းသို့ ရန်မီးထပ်မံရှာဖွေ ဆိုင်နာမည်ပျက်အောင် ဘပ်မံ
ဖန်တီးဖို့ ဆိုင်အတွင်းသို့ အမည်းရောင်သိုင်းသမား မြွေနဂါး
ညီနောင်သုံးဖော်တို့ကို ကောင်တာတွင်ဆိုင်နေသည့် ဆိုင်ပိုး
ရွပ်ကြီး လျှာထုရက်လှမ်းမြင်တွေ့ရပြီးထိက်သန်တုန်လှုပ်သွားရ
လေ၏။

ဒါကြောင့်မီ သူသည် ဆိုင်နောက်ဘက်ခြမ်းအတွင်းရှိ ရုံး
ခန်းထဲ၌ထိုင်နေသော လှူခြံရေးသိုင်းကာဝန်ခံချုပ်ကြီး ယူ
ချန်ရင်းကို သူ့စားပွဲထိုး လှူဝယ်ကစ်သောက်အား သူ့ဆီသို့
အမြန်လာရောက်အောင် လွှားခေါ်ခိုင်း ပို့က်၏။

သိပ်မကြာပါချေ။

ကောင်တာဆီသို့ လှူခြံရေးသိုင်းသမားကာဝန်ခံချုပ်ကြီး

ယူချန်ရင် ခပ်သုတ်သုတ်ရောက်ရှိလာ၏။
သည်တွင် တာဝန်ခံချုပ်ကြီး ယူချန်ရင်းက ထိတ်လန့်တုန်
လှုပ်ရိပ်လွမ်းခြုံလျက်ရှိသော ဆိုင်ပိုင်ရှင်လျှံထုံ ရက်ထိအကြည့်
စူးစိတ်ရောက်ရင်း....

‘ဘာကိုစွဲရှိလို့လဲ ဆိုင်ပိုင်ရှင်ကြီး’

လှမ်းမေးလာတော့ ဆိုင်ပိုင်ရှင်လျှံထုံ ရက်က စားမသာက
ခန်းမထောင့်စားပွဲဝိုင်း၌ ဝိုင်းဖွဲ့ဆိုင်နေကြသည့် အမည်းရောင်
မြွေနဂါးညှီနောင်သုံးဖော်တို့လံ မေးဝေ့ထိုးပြရင်း....

‘မနေ့က ပြဿနာရှာသွားတဲ့လူတွေ ဟိုမှာခရောက်လာကြ
ပြန်ပြီ တာဝန်ခံချုပ်ကြီး’

ထိုသို့ပြောဆိုလာသဖြင့် လုံခြုံရေးသိုင်းတာဝန်ခံချုပ်ကြီး
ယူချန်ရင်း၏အကြည့်က အမည်းရောင်မြွေနဂါးညှီနောင်သုံး
ဖော်တို့ထိုင်နေကြသည့် စားပွဲဝိုင်းကြီးဆီသို့ အလျှံအမြန်
ရောက်ရှိသွား၏။

ထိုအချိန်တွင် ဧည့်ကြိုမိန်းကလေးများနှင့်စားပွဲထိုးလူငယ်
များဓိုာလည်း မနေ့ကဆိုးသွမ်းသောင်းကျန်းခဲ့သည့် သိုင်း
သမားများ ပြစ်နေကြသဖြင့် မည်သူမျှအမည်းရောင်မြွေနဂါး
ညှီနောင်သုံးဖော် စားပွဲဝိုင်းဆီသို့ မချဉ်းကပ်ဝံ့ကြချေ။

ဒါကြောင့် မြွေနဂါးညှီနောင်သုံးဖော်တို့မှာ သူတို့ဆိုင်
နေသည်မှာ ကြာပြီဖြစ်သော်လည်း တယ်စားပွဲထိုးမှလာရောက်
မေးမြန်းခြင်း မရှိကြသဖြင့် တစ်ယောက်မျက်နှာတစ်ယောက်
ကြည့်မိကြ၏။

ထိုစဉ် အစ်ကိုအကြီးဆုံးဖြစ်သူ မြွေနဂါးထုံ ကျင်က ညှီနှစ်

ယောက်ထံ အကြည့်ရောက်မိကြပြီး....

‘ညှီလေးတို့ မနေ့ကအချိန်ကြောင့် ဝါတို့ကိုကြောက်လန့်
ပြီး တယ်စားပွဲထိုးမှ လာမမေးကြဘူးနဲ့တူတယ်’

အစ်ကိုစကားကိုကြားလိုက်ကြရသော မြွေနဂါးလတ်ထုံ
ရက်နှင့် မြွေနဂါးငယ်ထုံလက်တို့ သဘောကျစွာ တားတိုက်
ရယ်မောလိုက်မိကြ၏။

သူတို့နှစ်ဦးရယ်မောသံ ကျယ်လောင်သွားသဖြင့် စား
သောက်ခန်းမထဲ၌ စားသောက်နေကြသော လူကချို့တို့၏
အကြည့် မြွေနဂါးညှီနောင်သုံးဖော်စားပွဲဆီသို့ စုပြုံကျ
ရောက်လာကြ၏။

ထိုအခါ မနေ့ကသင်ပျားရည်မြစ်စားသောက်ဆိုင်အတွင်း
၌ ရန်မိုးမွှေးသွား ဟည့် သိုင်းသမားဆိုးမျှား ဖြစ်နေကြသည်
ကို လှမ်းမြင်တွေ့သွားကြရပြီး ထိတ်ထိတ်ပျာပျာဖြစ်သွားကြ
လေ၏။

ပြီးနောက် ထိုစားသောက်သူများ ကျသင့်ငွေချက်ချင်းရှင်း
၍ ပျားရည်မြစ်စားသောက်ဆိုင်ထဲမှ အလျှိုလျှိုတွက်ခွာသွား
ကြ၏။

ထိုအခိုက် မြွေနဂါးညှီအငယ်ဆုံးထုံလက်ကစားပွဲပေါ်
သို့ ဝှာလက်ဝါးတစ်ချက် ဝေ့ယမ်းကိုက်ခတ်ဖိုက်ရင်း....
‘ဝိုး....’

‘ဟန်း....’

‘ဟိတ်.... ဒီဆိုင်ကစားပွဲထိုးတွေ ဝါတို့ကိုသာရောက်ပြီး
ညှီမခံကြတော့ဘူးလား’

ယင်းသို့ မြွေနဂါးငယ်ထုံလက် အော်ဟစ်ပြောဆိုလိုက်
သော စကားသံကြီးက စားသောက်ခန်းမအတွင်း ကျယ်
လောင်စွာ ဟိန်းထွက်လာ၏။

သို့သော် မည်သည့်စားပွဲထိုးလူငယ်မျှ ကြောက်ရွံ့တုန်လှုပ်
ပြီး မြွေနဂါးညှီနောင်သုံးဖော်တို့စားပွဲဆီသို့ မလာရောက်
ဝံ့ကြပေ။

ထိုစဉ်လုံခြုံရေးဘာဝန်ကျနေသော သိုင်းအဖွဲ့ထဲမှ သိုင်း
ယမားလူငယ်တစ်ယောက် စားပွဲထိုးမဟုတ်ဘဲ မြွေနဂါးညှီ
နောင်သုံးဖော်ထိုင်နေကြသည့် စားပွဲဆီသို့ စိုးမရွံ့ထိမလင်
သော ခြေလှမ်းများဖြင့် ဦးတည်လျှောက်လှမ်းသွား ။

စင်စစ်တွေ့ တိုသိုင်းယမားလူငယ်မှာ ကျန်ရင်ကျူးပင်
ဖြစ်၏။ တကယ်တော့ ကျန်ရင်ကျူးမှာ မြွေနဂါးညှီနောင်သုံး
ဖော်တို့၏ ရင်သီးစွာ ပြောဆိုဆက်ဆံလာသည်ကို မြင်တွေ့ရပြီး
ခံချင်စိတ်ဖြစ်ကာ သူတို့စားပွဲဆီသို့ ဦးတည်လျှောက်လှမ်း
လာခြင်းဖြစ်၏။

အနားရောက် တော့ ကျန်ရင်ကျူးက ရိုကျိုးသောအသံဖြင့်
'ဘာသုံးဆောင်မလဲ ခင်ဗျာ'

လှမ်းမေးလိုက်တော့ ဝင့်ကြားမောက်မာလျက်ရှိသော
မြွေနဂါးငယ်ထုံလက်က ကျန်ရင်ကျူးထံ မျက်နှာတစ်ချက်
ရှုံ့မဲ့၍ လှမ်းကြည့်လိုက်ပြီး....

'စောစောက မင်းတို့ ဘာကြောင့်မလာတာလဲ'
အကြောင်းမရှိအကြောင်းရှာမေးလာသဖြင့် ကျန်ရင်ကျူး

က သူ့ရင်ထဲ မကျေမချမ်းဖြစ်သွားရသော်လည်း ရင်ထဲမှ

ခံစားချက်မျက်နှာပေါ်သို့ မထင်ဟပ်လာအောင် ကြိုးစားဖုုံး
ကာ အပြုံးရိပ်က ဆောင်လိုက်ပြီး....

'ဪ စေ့စောကမလာတာ ကျွန်တော်ဆိုင်နောက်ဘက်
ရောက်နေလို့ပါ'

သည်တွင် မြွေနဂါးညှီနောင်ထုံ ရက်က လေသံမာမာ
ဖြင့်....

'မင်းမအားလပ်ရင် ကျန်တဲ့စားပွဲသို့ လူငယ်တွေ အများ
ကြီးရှိနေတာ ငါတို့အမြင်ဘဲ ဘာဖြစ်လို့မလာတာလဲ'

ပြဿနာကို မီးထွန်းရှာလာပြီဖြစ်ကြောင်း ကျန်ရင်ကျူး
ရင်ထဲက တွေးတောရေရွတ်လိုက်မိပြီး တုန်ပြန်ဖြေဆိုဖို့အကြံပုံ
အမြန်ဆုံး တေးတောစဉ်းစားလိုက်ပြီးမှ....

'ငါကဒီလိုရှိပါတယ်ဗျာ၊ အခုအစ်ကိုကြီးတို့ ထိုင်တဲ့နံပါတ်
တစ်ဆယ်စားပွဲဟာ ကျွန်တော်သီး ဝန်တာဝန်ယူရတဲ့စားပွဲပဲ
ကျန်စားပွဲသို့ လူငယ်တွေ မရောက်လာခြင်းဖြစ်ပါတယ်'

ယင်းသို့ ကျန်ရင်ကျူးပါးနပ်စွာ လှမ်းဖြေဆိုက်မှုကြောင့်
မြွေနဂါးညှီနောင်သုံးဖော်တို့ထပ်ဆင့်ပြဿနာရှာရန် စကား
စရှာမရ ဖြစ်သွားကြ၏။

ထိုစဉ် မြွေနဂါးကြီးထုံကျက်က ကျန်ရင်ကျူးထံ အကြည့်
စူးစိုက်ရောက်ရင်း....

'ဟေ့ ကောင် ငါတို့ အတွက် ဂါးရွက်စိမ်းအရက်တစ်ခွက်
နဲ့ အသားကင်တစ်ပွဲ၊ ငါးခေါင်းဟင်းချိုတစ်ပွဲသုပ်ခဲ့ကွာကြား
လား'

'ဟုတ်ကဲ့ကြားပါတယ်'

ဟု ဆိုကာ ကျန်ရင်ကျူးမှာ ဦးတစ်ချက်ညွတ်ပြီးနောက် မြွေနဂါးညီနောင်သုံးဖော်စားပွဲကို ကျောခိုင်း၍လှမ်းထွက်လာခဲ့၏။ ယင်းသို့ ကျန်ရင်ကျူး၏ ရဲဝံ့ ပြတ်သားစွာ ဝင်ရောက်လှုပ်ရှားမှုကို ကောင်တာမှလှမ်းကြည့်နေကြသော ဆိုင်ရှင်လှထု ရက်နှင့် လခြံရေးသိုင်းတာဝန်ခံချုပ်ကြီး ယူချန် ပင်းဘို ကြိတ်၍ ချီးကျူးနေမိကြလေသည်။

ကျန်ရင်ကျူးသည် မြွေနဂါးညီနောင်သုံးဖော်ဘို့ မှာကြားသော အရက်အိုး၊ အရက်ခွက် အမြည်းပန်းကန်ကို လင်ဗန်းတစ်ချက်ဖြင့် သယ်ယူ၍ စားပွဲဆီသို့ ရောက်လာ၏။

ထိုစဉ် မြွေနဂါးငယ် ထိုလက်က သူတို့စားပွဲအနားကို လင်ဗန်းတစ်ချပ်ဖြင့် ရောက်ရှိလာသော ကျန်ရင်ကျူး၏ ခြေလှမ်းကြားသို့ သူ၏ညာခြေတစ်ဖက် ဖြတ်ခနဲထိုးခံလိုက်ပေသည်။

ခုတ်
ဟုတ်

မေ့ရှက်လင့်တဲ ခြေထိုးခံလိုက်မှုကြောင့် ကျန်ရင်ကျူးမှာ ရေ့သို့ ပန်ချွတ်ပျက်ကာ ယိုင်ကျသွားခိုက် သူ့ညာလက်ထဲမှ လင်ဗန်းချပ်က အပေါ်သို့ အတုင်းအားသုံး၍ မြောက်တင်လိုက်၏။

ထိုအခါ အရက်အိုး၊ အရက်ခွက်၊ အမြည်းပန်းကန် ဟင်းသေ့ခွက် စဉ့်အင်တုံ ထည့်ထားသော လင်ဗန်းမှာ အပေါ်သို့ ပျံ့ဝဲကျသွား၏။

ဝိုး

ဖပ်
ဘက်

ကျန်ရင်ကျူးမှာ ထူးခြေကြားအောက် ထိုးခံလာသော ခြေထောက်ကို ဖြတ်ခနဲကျော်လွှားလိုက်ပြီးနောက် လေပေါ်မှ ပျံကျလာသည့် လင်ဗန်းချပ်ကို သူ့ညာလက်ဝါးဖြင့် ဖပ်ကနဲ ခနဲဖမ်းလိုက်ရင်း ကြမ်းပြု သို့ ကိုယ်ဖော့၍ပြန်ကျလာသည်။

ယင်းသို့ သူ၏ သွက်လက်လျှင်မြန်သော လှုပ်ရှားမှုများကို မြွေနဂါးညီနောင် သုံးဖော်တို့ မြင်လိုက်ရပြီး အံ့အားနှင့် ကုန်ကြသည်။

ပြီးလျှင် ကျန်ရင်ကျူးက လင်ဗန်းပေါ်မှ ပစ္စည်း ပစ္စယများကို စားပွဲပေါ်သို့ အစီအရိတ်င်လိုက်၏။

ယင်းတိုင် သူ၏လှုပ်ကြံမှု အကမမြောက်သဖြင့် မြွေနဂါးငယ် ထိုလက်မှာ မကြေမချမ်းဖြစ်သွား၏။ ဂါကြောင့်မို့ မြွေနဂါးငယ် ထိုလက်က တူခွက်ထဲမှထူတစ်စုံကို သွက်လက်လျှင်မြန်စွာ နှိုက်ယူလိုက်ပြီးနောက် နောက်ဆုံး ဝါးခေါင်းဖင်းချိုစဉ့်အင်တုံကို စားပွဲပေါ်သို့ တင်လိုက်ပြီး သူ့လက်ပြန်အရုတ်တိုင် ...

ဝှစ်
ဖ
ခုတ်
ဖွပ်
အား

မြေနှင်းငယ် ထုံလက်မှာ ကျန်ရင်ကျူး၏ ညာလက်ဝါး
ပေါ်သို့ လျှင်တပြက်ထိုးစိုက်လိုက်သည်။

ထိုအခါ မျက်စိလျှင် ပါးနပ်သော ကျန်ရင်ကျူးက သူ
ညာလက်ဝါးထံ ထိုးစိုက်လာသည့် တူအစုံကို ဖပ်ကနဲ တုန်ပြန်
ဖမ်းယူဆွဲနှုတ်လိုက်၏။

ပြီးလျှင် ကျန်ရင်ကျူးက သူ့လက်ထဲ ရောက်ရှိလာသော
တူအစုံဖြင့် ထုံလက်၏ညာလက်ဝါးကို သွက်လက်လျှင်မြန်စွာ
ထိုးစိုက်လိုက်၏။

ထိုအခါ ကျန်ရင်ကျူး၏ လျှင်တပြက်တုန်ပြန်ထိုက်ခိုက်မှု
ကို မြေနှင်းငယ် ထုံလက်မှာ မခုခံ မရှောင်တိမ်းလိုက်နိုင်
သဖြင့် သူ၏ညာလက်ဝါးကို တူအစုံက တံစို့ထိုးလိုက်သလို
ထုတ်ချင်းပောက်၍ ပေါက်သွားသည်။ ဒါကြောင့်မို့ မြေ
နှင်းငယ် ထုံလက်မှာ နာကျင်လွန်း၍ မျက်နှာ၍ မဲ့ကာ
ကျယ်ကျယ်လောင်လောင်ညည်းညူမိသည်။

ပြီး သူ၏ညာလက်ပါးမှ သွေးစက်များလည်း စားပွဲပေါ်
သို့ ယိုစီးကျလာသည်။

* * *

အခန်း (၁၀)

ပျားရည်မြစ်မှ လူစွမ်းကောင်း

ထိုသို့ မြေနှင်းငယ်ထုံလက်၏ ညာလက်ဝါးကို တူအစုံ
စိုက်ဝင်ကာ ဒဏ်ရာအနာတရ ရရှိသွားသည်ကို ထုံကျက်နှင့်
ထုံရက်တို့လှမ်းမြင်ကြပြီး ကျန်ရင်ကျူးအပေါ် ခံပြင်းဒေါသ
ထွက်သွားလေသည်။

ဒါကြောင့် မြေနှင်းငယ်ထုံလက်က သူ့ညာလက်ချောင်း
များနှင့် ကျန်ရင်ကျူး၏ဦးခေါင်းပေါ် မှတ်မထင် ဝေ့ယမ်း
အုပ်ချလိုက်၏။

ယင်းသို့ ကွက်ကား မြေနှင်း မရုဏလက်သည်း ဦးခွံ
ဖောက် သိုင်းကွက်ဖြစ်၏။

ပြောရမည့်ဆိုလျှင် ယင်းသိုင်းကွက်မှာ ရက်စက်ကြမ်း
ကြုတ်လွန်းသော သိုင်းကွက်ဖြစ်၏။

‘ယား’

‘ဝီး’

‘ဟူး’

‘ဘုတ်’

သည်တွင် ကျန်ရင်ကျူးမှာ မြွေနဂါးလတ် ထု ရက် တိုက်
ခိုက်လာသည့် လက်ဝါးရိုက်ချက်ကို နောက်ကျွမ်းပစ်၍ ခုန်
ရှောင်လိုက်သည်။

ထိုအခါ မြွေနဂါးလတ် ထု ရက်မှာ သူ၏တိုက်ကွတ် ထိ
ရောက်မှုမရှိသည်ကို ကြံတွေ့လိုက်ရသောကြောင့် ခွေ ယထွက်
၍ ရှူးရှူးရှားရှားဖြစ်သွား၏။

ခါကြောင့် မြွေနဂါးလတ် ထု ရက်သည် ခြေလှမ်း ဝါး
လှမ်းဖောက်သို့ ရောက်ရှိသွားသော ကျန်ရင်ကျူးကို မြွေ
နဂါးတိမ်ညွန့်စားသိုင်းကွက်အားအသုံးပြု၍ တရစပ် ခုန်ပျံ
တိုက် ခိုက်လိုက်သည်။

‘ယား’

‘ဝို ဝို’

‘ဝစ်...ဝစ်’

‘ဝုန်း’

ကျန်ရင်ကျူးမှာ သူ့ထံခုန်ပျံတိုက်ခိုက်လာသောကွက်ခြေ
ညှစ်ခြေကန်ချက်တို့ကို သူ၏ ဝိညာဉ်ဖြူလက်ဝါးရိုက်ချက်ဖြင့်
ထိပ်တိုက်ရင်ဆိုင်တိုက်ခိုက်လိုက်သည်။

ထိုအခါ လေထုထဲဝယ် သူတို့နှစ်ဦးတို့၏ ခြေရိပ်လက်ရိပ်
တို့ အားလှိုင်းကြီးနှစ်ခုမှာ ပြင်းပြင်းထန်ထန်တွေ့ဆုံသွားလေ
သည်။

ထိုစဉ် သူတို့နှစ်ဦး လှင့်စင်သွားကြသည်။
ခြေလှမ်းဆယ်ဝါးလှမ်းကွာမျှ ရောက်ရှိသွားကြသည်။ ထို
အချိန်တွင် ကျန်ရင်ကျူးသည် ကြမ်းပြင်ပေါ်တွင် ထူနေမပျက်
မားမားမတ်မတ်ရပ်နေနိုင်သော်လည်း မြွေနဂါးလတ်ထု ရက်
မှာမူ မားမားမတ်မတ်ရပ်နိုင်စွမ်းမရှိဘဲ ကြမ်းပြင်ပေါ်သို့
ဖင်ထိုင်ရက်လဲကျသွား၏။

‘ဘုန်း’

အား...ကျွတ်ကျွတ်’

ထု ရက်၏ ခြေထောက်နှစ်ဖက်စလုံး လျှပ်စစ်ခေတ်လိုက်
ခွေသို့ ထု ကျပ်စွာခံစားလိုက်မှုကြောင့် ဟန်မကောင်းနိုင်
နှုတ်မှအသံထွက်ချ ညည်းညူမိလိုက်၏။

ထိုအချိန် မြွေနဂါးကြီးထု ကျက်သည် သူ၏ညီနှစ်ယောက်
စလုံးကို မထင်မတတ်စားပွဲဆိုးလူဝယ်ဘစ်ဦးက အနာလရ
ဖြစ်အောင် တိုက်ခိုက်နိုင်မည်ကို လှမ်းမြင်တွေ့ရဦးစွာအား
လည်းသင့်၊ ခံပြင်းခေါ်ယလည်း တစ်ချောင်းချောင်းထွက်မိ
လာရ၏။

ခါကြောင့် ထိုကျက်မှာ ကျန်ရင်ကျူးဆီသို့ချဉ်းကပ်ရောက်
ရှိသွားပြီး....

‘ဟင်း...ဝါ့ညီနှစ်ယောက်စလုံးကို ခုက္ခပေးတဲ့အခါ ဝါ
ကောင်းကောင်းဆုံးမရမယ်ဟေ့’

ယင်းသို့ ခံပြင်းဒေါသဖြင့်ပြောဆိုလာသော ထိုကျွန်၏ စကားကို သူကြားလိုက်ချီး...
'ဒီမယ်...ခင်ဗျားညီတွေကို ကျွန်တော်က အရင်ဒုက္ခပေးတာဟုတ်ပါဘူး၊ ခင်ဗျားညီတွေကသာ ကျွန်တော်ကို အရန်ဆုံး ဝိုင်းဒုက္ခပေးလာလို့ အခုလို တုန့်ပြန်တိုက်ခိုက်ရတာပါ။ ဒါကို ခင်ဗျားသိပါတယ်'

ထိုသို့ သူ၏ အမှန်အတိုင်းပြောဆိုထိုးနှက်လိုက်မှုကြောင့် ထိုကျွန်မှာ ဘာမျှတုန့်ပြန်မပြောနိုင်အောင် ဖြစ်သွားရလေသည်။

ထိုအချိန်တွင် သိုင်းအဖွဲ့သားအားလုံးသည် မြွေနဂါးညီနောင်နှစ်ဦးလို့ကို စွမ်းစွမ်းတမံ ဒဏ်ရာတရရအောင်တိုက်ခိုက်နိုင်စွမ်းရှိသော သူ၏သိုင်းပညာထက်မြက်မှုအား လှမ်းမြင်တွေ့ရပြီး တအံ့တဩဖြစ်သွားကြ၏။

ကောင်တာမှနေ၍ တိုက်ပွဲအခြေအနေကို လှမ်းအကဲခတ်ကြည့်ရှုနေကြသော ဆိုင်ရှင် လျှံထု ရက်နှင့် လိုခြုံရေးသိုင်းတာဝန်ခံချုပ်ကြီး ယူချန်းရင်းထို့က မြွေနဂါးညီနောင်လုံးပေါ်တို့ကို ရင်ဆိုင်တိုက်ခိုက်နိုင်စွမ်းရှိသော ကျန်ရင်ကျူးအား ချီးကျူးထောပနာပြုနေကြ၏။ ထိုစဉ် ထိုကျွန်ကမျက်နှာထစ်ချက်ရှုံ့မဲပြုံး...
'ဒီမယ်...ဟေ့ ကောင်၊ မင်းအပိုစကားတွေ ဘာမှလာပြောမနေနဲ့၊ ငါ့ညီတွေဒုက္ခရောက်သလို မင်းဒုက္ခရောက်စေရမယ်'

ထိုစကားကြောင့် ကျန်ရင်ကျူးမှာ စိုးမရွံ့ထီမထင်သော

ပုံစံဖြင့် ထိုကျွန်ကံစူးစိုက်ကြည့်ရင်း...
'ဒီမယ်...ကျွန်တော်က ခင်ဗျားကြီးပြောသလို ဒုက္ခရောက်မလျား၊ ဒါမှမဟုတ် ခင်ဗျားပဲ ခင်ဗျားညီတွေလိုဒုက္ခရောက်မလားဆိုတာ မကြာခင်သိရမှာပေါ့ဗျာ'

ခနဲဘဲတုံ့ဖိမ်ခေါ်ပြောလိုက်သောစကားကြောင့် ထိုကျွန်မှာ ခံပြင်းဒေါသထွက်ကာ ရှူးရှူးရှူးရှူးဖြစ်သွားရပြီး သူ့ထံ အားယူမာန်တင်းသံနှင့်အတူ သဲသဲမဲမဲတိုက်ခိုက်လာသည်။

'ယား'
'ဝိုး...ဝိုး'
'ဟူး...ဟူး'

ထိုအခါ ကျန်ရင်ကျူးမှာ ဒေါသကြီးဖြင့် သဲသဲမဲမဲ ဖိနှိပ်တိုက်ခိုက်လာသော မြွေနဂါးကြီးထိုကျွန်၏ လက်ဝါးရိုက်ချက် ခြေရိပ်များကြားဝယ် ဝိညာဉ်လိပ်ပြာတစ်ကောင်ပမာ အလား လှလှပပ ပွတ်ကာသိကာ ဝဲပျံရှောင်တိမ်းနေလေသည်။

အမှန်တော့ သူသည် တုန့်ပြန်တိုက်ခိုက်ခြင်းမရှိဘဲ မေးသမိုးမှန်လျှက်ရှိသော မြွေနဂါးကြီးထိုကျွန်တစ်ယောက် ခြေကျနေလက်ပမ်းဖြစ်အောင် တမင်ရှောင်တိမ်းနေမိခြင်းဖြစ်လေသည်။

သည်တွင် ထိုကျွန်မှာ သူ၏ဘိုက်ခိုက်ချက်များမှာ ဘာမဟုတ်သည့် စားပွဲသိုးလူငယ်ဘစ်ယောက်အပေါ် ထိခိုက်နိုင်စွမ်းဖြစ်အောင် မဘိုက်ခိုက်နိုင်သဖြင့် ခံပြင်းဒေါသတစ်ချောင်း

ချောင်းထွက်နေရ၏။

ယင်းသို့ သူ ဒေါသကြီးစိုးစွာဖြင့် ကျန်ရင်ကျူးအပေါ် ခုန်
အားသုံးကာ တရစပ်တိုက်ခိုက်လာသည်မှာ ရေရှည်သော
အခါ အမောဖောက်လာ၏။

သူစိတ်ထင်သလို သူ့ခြေထူးလက်များ သွက်လက်လျှင်မြန်
စွာ လှုပ်ရှားနိုင်စွမ်းမရှိတော့ပေ။

ပြောရမည်ဆိုလျှင် ထိုကျက်မှာ အသက်ကလည်းကြီးရင့်၊
နေ့စဉ်လို သိုင်းလေ့ကျင့်မှုမရှိပဲ အသောက်အစား အပျော်
အပါးက များပြား၊ နောက် သူတစ်ပါးကိုသာ ဓုက္ခပေးဖို့
နှောက်ယှက်ဖျက်ဆီးမှုသာ အမြဲကြုံနေပြီး သူတို့၏ သိုင်း
ပညာ ထက်မြက်မြင့်မားဖို့ ကြိုးစားခြင်းမရှိကြချေ။

ဒါကြောင့် အခုလို လူငယ်တစ်ဦးနှင့် ရေရှည်အချိန်စွဲတိုက်
ခိုက်လာသောအခါ အဖက်ဖက်မှ ချို့ယွင်းလျက်ရှိနေသော
သူ၏သက်လုံမှာ ကျန်ရင်ကျူး၏သက်လုံကို မယှဉ်နိုင်တော့
ပေ။ သို့ဖြစ်၍ သက်လုံကည့်ဖျင်းနေစဉ် ဒေါသကင်းတို့ဖက်
လာတော့ မြေဒဂါးကြီးထုကျက်မှာ ခြေကုန်လက်ပမ်းကျသ
ရ၏။

ထိုသို့ ထုကျက် တစ်ဖြည်းဖြည်းမောဟိုက်လာပြီး လှုပ်
ရှားမှု နှေးကွေးလာသည်ကို ကျန်ရင်ကျူး လှမ်းမြင်ရိပ်စားမိ
သည်။

သူ ကြိုကင်မျှော်မှန်းထားသည့် အခြေအနေအတိုင်း မြေ
နဂါးထု ကျက် ရောက်၍သာသဖြင့် ကျန်ရင်ကျူးမှာ ခံစား
မိနေ၍ ရုတ်တရက်တိုက်စစ်သို့ ရုတ်ခြည်းပြောင်းလွှဲပစ်လိုက်

သည်။

ဒါကြောင့် သူသည် ဝိညာဉ်ဖြူမှန်တိုင်းတိုက်ကွက်ကို
အသုံးပြုလျက် ထုကျက်အား အားမာန်အပြည့်ဖြင့်တရကြမ်း
တိုက်ခိုက်လိုက်၏။

‘ယား’

‘ဝှီး ဝှီး.....’

‘ဟင်’

ထိုအခါ ကျန်ရင်ကျူး၏ အဖြူရောင် လက်ဝါးရိပ်ခြေရိပ်
များ မှန်တိုင်းကြမ်းကြီး ဝေယမ်းတိုက်ခိုက်လာသလို အင်
အားကြီးမားသည် လှိုင်းများနှင့်အတူ ထုကျက်အပေါ်သို့ ရစ်
သိုင်းလွှမ်းခြုံလာ၏။

ယင်းသို့ အဆင့်မြင့်မားကြောက်မက်ဖွယ်ကောင်းလောက်
သော ဝိညာဉ်ဖြူမှန်တိုင်းသိုင်းကွက်ကို ထုကျက် လှမ်းတွေ့
လိုက်ပြီး အံ့ကြဲတုန်လှုပ်သွားရ၏။

ယိုမိုကြောင့် ထုကျက်မှာ သူ၏လှမ်းခြုံတိုက်ခိုက်လာ
သော လက်ဝါးရိပ်ခြေရိပ်များကို ထိတ်ထိတ်ပျာဖျာ ရှောင်
တိမ်းလိုက်၏။

သို့သော် သူ့မှာ သက်လုံးမကောင်းတော့ပဲ မောဟိုက်
နှုမ်းနယ်လာမှုကြောင့် ကျန်ရင်ကျူး၏ တိုက်ကွက်များကို
ရှောင်တိမ်းမှုနှေးကွေးလာရ၏။

‘ယား’

‘ဝို ဝို’

‘ဝုန်း’

‘အာ၊’

‘ဘန်း’

ကျန်ရင်ကျူး၏ မိုးကြိုးလျှပ်စီးလက်သကဲ့သို့ မြန်ဆန်ပြင်း
ထန်လှသော တိုက်ကွက်များက ထုံကျက် လွတ်မြောက်
အောင် မရှောင်တိမ်းနိုင်သဖြင့် ထိန်းကာ နာကျင်အော်ဟစ်
သံကြီးနှင့်အတူ ကြမ်းပြင်ပေါ် သို့အရံကြီးပြတ်သည့်နယ် ပြိသဲ
ကျသွား၏။

ယင်းသို့ ကျန်ရင်းကျူး အောင်မြင်မှု အခြေအနေကို လှမ်း
မြင်တွေ့လိုက်ရသော လိုခြုံမရသိုင်း အဖွဲ့သားများ၊ ဆိုင်
ဝန်ထမ်းများအားလုံးတို့ လှမ်းမြင်တွေ့ကြရပြီး ဝမ်းမြောက်
ဝမ်းသာဖြစ်သွားကာ ချီးကျူးထောပနာပြုကြသည် ထက်
ခုပဲသံများ ဆူညံဝေစီစွာ သွက်ပေါ်လာသည်။

‘ရှိုး...ဖြောင်း ဖြောင်း ဖြောင်း’

‘ကျန်ရင်ကျူးကွ...ကျန်ရင်ကျူး’

ထိုအချိန်တွင် ကော့ဝင်တာအတွင်းမှနေ၍ တိုက်ပွဲ အခြေ
အနေကိုလှမ်းအကဲခတ်နေကြသော ပျားရည်မြင်စားသောက်
ဆိုင်ပိုင်ရှင် လျှံထိုက်နှင့် သိုင်းတာဝန်ခံချုပ်ကြီး ယုချန်ရင်း
တို့ ကျန်ရင်ကျူး၏အောင်မြင်မှုကိုမြင်တွေ့လိုက်ရသည်နှင့် ဝမ်း
သာထွက်ကြသွားကြ၏။

နောက်ဆုံး သူတို့နှစ်ဦးသည်လည်း ကျန်ရင်ကျူး၏အောင်
မြင်မှုကို ဩဘာလက်ခံလက်ဝါးတီးလိုက်ကြ၏။

‘ဖြောင်း ဖြောင်း ဖြောင်း’

ထိုအခိုက်မှာပင် ထုံကျက်မှာ ကြမ်းပြင်ပေါ်တွင်လူးလွန်
နေရင်းမှ အားယူရပ်လိုက်၏။

ယင်းအခြေအနေကို မြင်လိုက်ရသော ကျန်ရင်ကျူးမှာ
မနေ့က မရှုမလှစားစားလိုက်ရသည့် လိုခြုံမရသိုင်းအဖွဲ့ဝင်
များအတွက် ကလဲစားချေလိုစိတ် ဘူးခနဲပေါ်ပေါက်လာ
လေ၏။ ဒါကြောင့် ကျန်ရင်ကျူးက ထုံကျက်ထံ ဝိညာဉ်ဖြူ
ကြမ္မာရိုင်းသိုင်းကွက်ကိုအသုံးပြု၍ ခုန်ပျံတိုက်ခိုက်လိုက်၏။

‘ယား’

‘ဝို’

‘ဘန်း’

‘အူး...ဟူး ဟူး ဟူး’

‘ဝုန်း’

ကျန်ရင်ကျူး၏ ဝိညာဉ်ဖြူကြမ္မာရိုင်းသိုင်းကွက်ထိမှန်ပြီး

ထိုကျွန်ုပ် နှစ်ဆယ့်တက်ဆီသို့ အသံနက်ကြီးကို အော်ဟစ်
ရင်း လွင်စင်ကျရောက်သွား၏။

ထိုသို့ ထိုကျွန်ုပ် မရွေးမလှခံစားလိုက်ရသည်ကို မြင်တွေ့
လိုက်ရသော မြေနှင်းလတ်ထု ရှက်နှင့် မြေနှင်းငယ်ထု လက်
တို့ ပါးစပ်အကောင်းသားဖြစ်မျှ အံ့ဩတုန်လှုပ်သွားကြ၏။

ထိုသို့ သူတို့နှစ်ဦး မင်သက်မိနေစဉ်အခိုက်ဝယ် အဖြူ
ရောင် စက်စိုင်းသဏ္ဍာန်ရိပ်ကြီးက သူတို့ခေါင်းထွက်ပေါ်သို့
ရုတ်တရက်လှမ်းခြုံကျရောက်လာသေးသည်။

- 'ယား'
- 'ဝိုး ဝိုး'
- 'တုန်း တုန်း'
- 'အား အား'
- 'ဝုန်း ဝုန်း'

အမှတ်မထင် ကျန်ရင်ကျူး၏ ဝိညာဉ်ဖြူ ရုဏစက်ကွင်း
သိုင်းကွက်အသုံးပြုလိုက်ခိုက်လိုက်မှုကြောင့် အံ့ဩမင်သက်မိ
နေကြသော မြေနှင်းထုရှက်နှင့် မြေနှင်းငယ်ထု လက်တို့ထိ
မှန်ကာ ပျားရည်မြစ်ဆိုင်ထွက်ပေါက်ဆီသို့ စည်ပိုင်းသဖွယ်
နာကျင်အော်ဟစ်သံနှင့်အတူ ဝုန်းဝုန်းလွင့်စဉ် ထိမိထွက်သွား
ကြလေသည်။

စိစဉ် ကန်ရင်ကြားသည် ဆိုင်ထောင့်တွင် နာကျင်လှူးလှန်
ခံစားနေရသော မြေနှင်းကြီးထု ကျွန်ုပ်အနားသို့ ချဉ်းကပ်
ရောက်ရှိသွားလာသည်။

ထိုအခါ မြေနှင်းကြီး ထု ကျွန်ုပ်မှာ သူ့ထံသို့ကျန်ရင်ကျူး

ဦးတည်လျှောက်လှမ်းလာသည်ကို လှမ်းမြင်တွေ့ရပြီးကြောင့်
ရွံ့တုန်လှုပ်နေရလေသည်။

အနားရောက်လျှာတော့ ကျန်ရင်ကျူးက တုန်တုန်လှုပ်လှုပ်
ဖြစ်နေရသော ထိုကျွန်ုပ်ကို အကြည့်ရောက်ရင်း ရယ်သွမ်း
သွေးလိုက်ကပ...။

'ဟင်း ဟင်း ဟင်း ဟောလူကြီး သူတစ်ပါးကိုနှိပ်ခက်
လာတုန်းက တစ်နေ့ကိုယ်လဲ ပြန်နှိပ်စက်ခံရမယ်ဆိုတာ တစ်ခါ
မှမကွေးခဲ့ဖူးဘူးမဟုတ်လား'

လှမ်းမေးတာတော့ ဆုကျက်ကဏ္ဍပေးကို မပြောဘဲ ကျန်
ရှင်ကျူးထံ လက်ညှိုးထိုးညွှန်ရင်း တုန်ရီထစ်ဝေသော လေ
သံဖြင့်....

'မင်း.....မင်းရဲ့ဆရာ.....ဆရာ အယ်သုလဲ'
ယင်းအမေးကြောင့် ကျန်ရင်ကျူးမှာ မဲပြုံးသစ်ချက်
ပြုံးလိုက်ပြီး....

'ကျုပ်မေးတာကိုဖြေပါ ခင်ဗျားပေးတာ ကျုပ်ဖြေရမယ်
အခြေအနေမဟုတ်ဘူး'

- 'ဝှစ်'
- 'တုန်း'
- 'အုန်း'
- 'ဝေ၊ အား အား'

ပြောပြောဆိုဆိုနှင့်ပင် ကျန်ရင်ကျူး၏ ညာလက်ဝါးတစ်
ချက် မြေနှင်းကြီးထု ကျွန်ုပ်၏ ရင်ဝဲသို့လျှောက်တစ်ပြက်ရိုက်ချ
လိုက်လေသည်။ ယင်းသို့ကျန်ရင်ကျူး၏ ညာလက်ဝါး တစ်

ချက်ထိန်မူကြောင့် ထုကျက်၏ ပါးစပ်နီရဲနေသော သွေး
အချိုကြမ်းပြင်ပေါ်သို့ ဝါးလုံးထိုး ဝေါခနဲအန်လာရလေ
သည်။

ထိုစဉ်ကျန်ရင်ကျူးက ထုကျက်ကိုနောက်ထပ် ညာလက်
ပါးတစ်ချက်ရိုက်ရန်ဟန်ပြင်လိုက်ပြီးမှ....

‘ဟေ့လူကြီး ကျုပ်မေးနေတာဖြေလေ့’

အော်ဝေါက်အမိန့်ပေးလိုက်တော့ ထုကျက်မှာ ထုန်ထုန်
လှုပ်လှုပ်ဖြစ်သွားရပြီး....

‘ဟုတ်... ဟုတ်ပါတယ် ဝါ... ဝါမင်းပြောသလို တစ်ခါမှ
မတွေးခဲ့ပါဘူး’

ထိုအခါ ကျန်ရင်ကျူးက ပြုံးလိုက်ကာ....

‘ဟင်း ဟင်း နောင်အများအပေါ် ကြီးနိုင်ငယ်ညှိုး
အလုပ်မျိုးကို လုပ်ဦးမလား’

မေးလိုက်တော့ ထုကျက်က ခေါင်းသွင်သွင် ခါးဖမ်း
လိုက်ပြီးနောက်....

‘မ... မလုပ်တော့ပါဘူးဗျာ’

‘ကျုပ်ဆရာ ဘယ်သူဘယ်ဝါမှန်း ခင်ဗျားသိချင်စလား’
ပြောလိုက်တော့ ထုကျက်က ခေါင်းဆတ်ခနဲညိတ်ဖိုက်

ပြီးနောက်....

‘ဘိ... သိချင်ပါတယ်’

‘ဘာကြောင့်သိချင်တာလဲ’

‘မင်း... မင်းအသုံးပြုတိုက်ခိုက်တဲ့ သိုင်းကွက်တွေကတစ်
ချိန်က သိုင်းလောကမှာ နာမည်ကျော် ကျားခဲ့တဲ့ သိုင်းထိပ်

သီးတစ်ဦးခွဲသိုင်းကွက်ခဲတွဲဖြစ်နေတာကြုံတွေ့ရလို့ပါ’

ထိုစကား ကြားလိုက်ရသည်နှင့် ကျန်ရင်ကျူးပင် အံ့ဩခံ
နန်းဖြစ်သွားရလေသည်။ အကြောင်းမှာ ကျန်ရင်ကျူးသည်
သူ့အားသိုင်းပညာသင်ကြားပေးခဲ့သော ဆရာမှာ ခန္ဓာကိုယ်
ပိန်လှီခြောက်ကပ်၍ အရပ်ပုလျှက်ရှိသည့် ရဒသ ဝေးတစ်
ပါးပင်ဖြစ်လေသည်။

ခါကြောင့် ထုကျက်ပြောစကားက သူ့တစ်မြောက်
ထားသော ဝိညာဉ်ဖြူသိုင်းကွက်များမှာ တစ်ချိန်က သိုင်း
လောကထဲ၌ နာမည်ကျော်ကြားခဲ့သည့် သိုင်းထိပ်သီးတစ်ဦး
၏သိုင်းပညာများ ဖြစ်နေသည်ကို သူကြားသိ ဖိုက်ရဒသ
ကြောင့် အံ့ဩဘနန်းဖြစ်သွားရခြင်းပင်။

ခါ ခါဆိုရင်....

သူ့အားသိုင်းပညာ ဖန်ပေးခဲ့သော ရဒသ ဝေးတစ်
ကျက်ပြောသလို တစ်ချိန်က သိုင်းလောကထဲကွင် နာမည်
ကျော်ကြားခဲ့သည့်သိုင်းထိပ်သီးတစ်ယောက်ပေလော့။ သည်
လောက်ငယ်ငယ်ရွှပ်ရွယ်ရဒသ လေးတစ်ပါးက သိုင်းထိပ်သီး
ဖြစ်နိုင်မည်လော။

ကျန်ရင်ကျူးမျက်ခမှောင်ကြုတ်လျက် မတွေးတော့ မစဉ်း
စားတတ်အောင် ဖြစ်သွားရလေသည်။

ခါကြောင့်မို့ ကျန်ရင်ကျူးမှာ နာကျင်မှု ဝေဒနာဆိုးကို
တည်ညည်းညည်းညူညူ ခံစားနေရသော ထုကျက်ထံမျက်မှောင်
ကြုတ်၍စူးစိုက်ကြည့်ရင်း....

ခင်ဗျား အဲဒီသိုင်းထိပ်သီး တယ်သူဘယ်ဝါဆိုတာ သိ

လလေး

လမ်းမေးလိုက်တော့ ထုံကျက်က ခေါင်းဆတ်ခနဲညိတ်
လိုက်ပြီ....

‘သိ...အူပဲတယ်’

‘ဒါဆို အဲဒီလူနာမည်က တယ်သုလဲ’

‘သေမင်းတမန်တော် ဝိညာဉ်ဖြူရသေ့ကြီး စေကျီရင်ပါ’

‘ဟ...အဲဒါ မောင်ရင်အရာမဟုတ်လား’

‘ထိုအခါ ကျွန်ရင်ကျူးက ခေါင်းတစ်ချက် ခါယမ်းလိုက်

တာ....’

‘အဲဒါ ကျုပ်ဆရာမဟုတ်ဘူး’

မအောင်လင့်သော အခြေစကားကို ကြားလိုက်ရသော
ထုံကျက်က အံ့အားသင့်ဟန်ဖြင့်....

‘ဒါဆိုမောင်ရင် အဲဒီသိုင်းကွက်တွေ ဘယ်သူ မင်ပေးလို့
တတ်မြောက်လာရတာလဲ’

‘ရသေ့ မေးတစ်ပါး သင်ပေးခဲ့တာပါ’

ထုံကျက်က ကြားလိုက်ရတော့မှ ထုံကျက်မှာ သက်ပြင်းတစ်
ချက် စူးလိုက်မိပြီး....

‘အော်... သေမင်းတမန်တော် ဝိညာဉ်ဖြူရသေ့ကြီး စေကျီ
ရင်ရှေးမွေးစားသားတပည့်ရသေ့လေး ကျုံးပါ’

ထိုသို့ ထုံကျက်က တုတ်ဖန်ရှင်းပြလာတော့မှ ယူအား
ဆင်းရဲနွမ်းပါး ရိုးသား ပြောလှုံမတ်သူ တစ်ဦးမှန်း သိရှိ သိမ်း
ပညာသင်ကြားပေးသွားခဲ့သော ရသေ့လေး ကျုံးမှာ တစ်ချိန်
က သိုင်းလောကထဲတွင် နာမည်ကျော်ကြားခဲ့သော သိုင်းထိပ်

သိ သေမင်းတမန်တော် ဝိညာဉ်ဖြူရသေ့ကြီး စေကျီရင်ဖြစ်
ကြောင်း တအံ့တဩသိရှိလိုက်ရလေသည်။

ထိုစဉ် ကျွန်ရင်ကျူးက သက်ပြင်းမသိမသာ ချလိုက်မိပြီး....

‘ဒါဆို သေမင်းတမန်တော် ဝိညာဉ်ဖြူရသေ့ကြီး စေကျီ
ရင်မှာ ကျွန်တော် ရှဲ့ဆရာပဲပေါ့’

‘ဟုတ်ပါတယ်’

ထုံကျက်က မြွေနှင်းကြီးထုံကျက်က ခေါင်းဆတ်ခနဲ
ညိတ်လိုက်၏။ သက်နှောက် ထုံကျက်မှာ ထိုရာမှ အားယူက
လိုက်ရင်း ကျွန်ရင်ကျူးကို ဦးကစ်ချက် သွက်ပြီးနောက်...

‘ကျွန်တော် ရသေ့ကြီး စေကျီရင်တပည့်မှန်း မသိလို့ အပြစ်
ကျူးလွန်မိကား ခွင့်လွှတ်ပါ။ ကျွန်တော်တို့ မောင်ရင်အပေါ်
မှာ ကျူးလွန်ပြစ်မှားမိခဲ့တဲ့ အပြစ်တွေကိုလဲ ရသေ့ကြီး စေကျီ
ရင်ကို တွေ့တဲ့ အခါ ဖွင့်ဟမဆိုပါနဲ့ခင်ဗျာ။ ကျွန်တော် သနူး
အညွတ်တောင်း ပန်ပါတယ်’

ဟင်းဘို့ ထုံကျက်က ခေယယတောင်းပန်တို လျှိုးလာ၏။
ဒါကြောင့် ကျွန်ရင်ကျူးက သူ့ဦးနှောက်လဲသို့ အကြံတစ်ခု
စိုးခနဲပင် ရောက်လာပြီး ကြောက်ရွံ့စွာ ခေယတောင်းပန်ကျက်
ရှိသော ထုံကျက်ထံ အကြည့်ရောက်ကာ....

‘ကောင်းပြီ အ... ဒါပေမယ့် ခင်ဗျား ကျုပ်ကို ကြီးမားတဲ့
ကတိတစ်ပေးရမယ်’

ထိုစကားကြောင့် ထုံကျက်က စူးစမ်းဟန်ဖြင့် ကျွန်ရင်
ကျူးကို စိုက်ကြည့်ကာ....

‘ကျွန်... ကျွန်တော် ဘယ်လိုများ ကြိုမားတဲ့ ကတိပေးရမှာ

လဲ...ပြေပါဦး'

သည့်တွင် ကျန်ရင်ကျူးက အဓိပ္ပာယ်ပါပါပြုံးလိုက်ပြီး နောက်...

'ဘယ်လိုကတိလဲဆိုတော့ ခင်ဗျားတို့ မြွေနဂါးညီနောင် သုံးဖော်တို့ နောင်ကို လူတကာတွေအပေါ် အားနဲ့တဲ့မိန်းမ တွေအပေါ် လိုက်လံမနှောင့်ယှက်ဘော့ပါဘူး ဒုက္ခမေး တော့ပါဘူးလိုကတိပေးရမယ် တယ့်ယယ်လဲ'

ယင်းသို့ ကတိတောင်းဆိုလိုက်တော့ မြွေနဂါးညီနောင် သုံးဖော်တို့တွင် အစ်ကိုအကြီးဆုံးဖြစ်သောထု ကျက်က ပြုံး ပြုံးပျာပျာဖြင့် ခေါင်းဆတ်ခနဲညိတ်လိုက်ကဲ...'

'ကျွန်...ကျွန်ဟော်ညီနောင် အဲဒီကတိကို ရဲရဲဝံ့ဝံ့ကြီး ပေးပါတယ်'

ထိုကစာစကားကို ကြားလိုက်သဖြင့် ကျန်ရင်ကျန်းမှာ သဘောကျစွာ အပြုံးတစ်ချက်ပြုံး ပျက်၍...

'ကောင်းပြီ...ခင်ဗျားတို့ဘက်ကလဲ ကတိကိုရဲရဲဝံ့ဝံ့ပေး လာတော့ ကျွန်တော်ဘက်ကလဲ ခင်ဗျားတို့ ကျူးလွန်ခဲ့တဲ့ ပေးဖြစ်တွေကို ကျွန်တော်ရဲ့ဆရာသမားနဲ့ကြိုကြိုက်တဲ့ အခါ ပွင့် ဖာမပြောဖို့ လုံးဝကတိပေးပါတယ်'

ပြောလိုက်တော့ ထိုကျက်မှာ ပြုံး၍ခေါင်းတစ်ချက်ညိတ် ကာ....

'ကဲ...ဒါဆို ကျွန်တော် ကိုသွားခွင့်ပြုပါဦး အော်...'

ဟုဆိုကာ သူညာလှက်တစ်ဖက်ကို အင်္ကျီအတွင်းအိတ် သို့နှိုက်လိုက်၏။ ယင်းသို့လှုပ်ရှားမှုကို ကျန်ရင်ကျူးက သတိ

မပြတ်လှမ်းဂရုစိုက်ကြည့်မိလိုက်၏။

သူ့လက်ပြန်အရင်တွင် အညိုရောင်ရှို အိတ်တစ်အိတ်ပါ လာ၏။ ပြုံးလျှင် ထိုကျက်မှာ တရိုဘသေဟန်ဖြင့် ကျန်ရင် ကျူးထံသို့ သူ့လက်ထဲမှ အညိုရောင်ရှို အိတ်ကို လှမ်းပေး လာ၏။

'ဒီခွေအိတ်ကို မောင်ရင်ကျေးဇူးပြုပြီးလှက်ခံပါ'

ပြောဆိုလှမ်းပေးလာ၍ သူက နဖူးရေတစ်ချက်တုန့် သွား ပြီး ထိုကျက်ထံစူးစိုက်ကြည့်ကာ....

'ဒီခွေအိတ်ကို ကျွန်တော်က ဘာကြောင့်လက်ခံရမှာလဲ'

လှမ်းမေးလိုက်တော့ ထိုကျက်က အယဲ့ယဲ့ပြုံးလိုက်ပြီး နောက်....

'ဒီခွေအိတ်ဟာ မနေ့က ကျွန်...ကျွန်တော်တို့နောက်ပျက် အနိုင်ကျင့်ဖျက်ဆီးခဲ့တဲ့ ဆိုင်ပစ္စည်းပစ္စယတွေအတွက်ရော... ကျွန်တော်တို့တိုက်ခိုက်မှုကြောင့် ထိခိုက်ဒဏ်ရာရသွားတဲ့လူ တွေအတွက် ဆေးကုသဖို့ပေးအပ်တာပါ။ လက်ခံပါ'

ထိုသို့ရှင်းလင်းထုတ်ဖော်ပြောပြသောတော့မှ ကျန်ရင်ကျူး မှာ မနေ့ကဆုံးရှုံးခဲ့ရသည့်တန်ဖိုးကို ထိုကျက် အလျော်ပေး လာကြောင်း သိရှိလိုက်၏။

'ဝါကြောင် မို့ သူက ထိုကျက်ထံမှ အညိုရောင်သား ရေအိတ်ခွေထုပ်ကို ကြည်ဖြူစွာလှမ်းယူလိုက်၏။ ပြီးနောက် သူက....

'အေးဗျာ ခင်ဗျားပေးအပ်တဲ့ခွေတွေကို ဆိုင်ရှင်နဲ့ ကျွန် တော်တို့ရဲ့ တာဝန်ခံချုပ်ကြီးတို့ဆီကတစ်ဆင့် ပေးအပ်လိုက်

ပျိုမယ်

‘ကောင်းပါပြီ၊ ကျွန်တော်သွားတော့မယ်’

‘ဟုတ်ကဲ့’

သည်နောက် ထိုကျွန်မမှာ ကျန်ငင်ကျူးကို နှုတ်ဆက်ပြီး ခနောက် ပျားရည်မြစ်စားသောက်ခန်းထဲမှ ကျောခိုင်းထွက် ခွာသွားလေ၏။

ထိုစဉ်မှာပင်....

‘ရှိုး....ဖြောင်း ဖြောင်း ဖြောင်း’

‘ထိုကျွန်ရင်ကျူးကွ....ထိုကျွန်ရင်ကျူး’

ဆိုင်အဖွဲ့သားအားလုံးတို့ လက်ခုပ်သံထုဖြောင်းပြောင်း တီးခတ်ရင်း ကျွန်ရင်ကျူး၏အမည်ခံ ကျယ်လောင်စွာဟစ် ခေါ်ကာ ကျွန်ရင်ကျူးဆီသို့ စက်ဝိုင်းသဖွယ် ဝိုင်းရံအုံ့လာ ကြလေ၏။

ယင်းအခြေအနေကို မြင်တွေ့လိုက်ရသော ကျွန်ရင်ကျူးမှာ ရင်ထဲ၌ ဖော်မပြနိုင်သော ဝမ်းသာပီတိ တဖွားဖွားပေါ် ပေါက်ခဲစသောလှပေ၏။

သူ့အား ဝိုင်းရံနေကြသော ဆိုင်အဖွဲ့သား အားလုံးက အလှူအယက် လက်ဟိုနှုတ်ဆက်ပေ့ဖက်ကာ ဝမ်းသာလျှိုက် ခုန်စွာဖြန့် ချိုးကျူးစကားဆိုကြ၏။

ကျွန်ရင်ကျူးမှာ မပြတ်ကမ်း အပြုံးကိုဆောင်လျက် ဆိုင် အဖွဲ့သား အားလုံးတို့ကို ဘုန်းပြန်ဂါရဝပြုမိရ၏။

ထိုအခိုက်မှာပင်....

‘အားလုံး ငြိမ်ငြိမ်သက်သက်နေကြပါ’

ထိုသို့ ပျားရည်မြစ်စား သောက်ဆိုင်ပိုင်ရှင်လျှံထုံ ရက်က အောင်မြင်ခန့်ညားသောခလသံဖြင့် ကျယ်ကျယ်လောင်လောင် လှမ်းအမိန့်ပေးလာသဖြင့် ရုတ်ရုတ်သဲသဲဖြစ်နေကြသည့် ဆိုင် အဖွဲ့သားအားလုံးတို့ ရုတ်ခြည်းငြိမ်သက်သွားရ၏။

ထိုအခါကျမှ ကျွန်ရင်ကျူးမှာ စောစောက သူ့အား မြွေနဂါးကြီးထု ကျက်ပေးသွားသည့် လျော်ခကြေးငွေထုပ်ကို ပျားရည်မြစ်စားသောက်ဆိုင်ပိုင်ရှင် လျှံထုံ ရက်ထံပေးအပ်ရန် အတွက် သတိရလိုက်မိလေ၏။

ထိုစဉ် ဝိုင်းရံနေသော ဆိုင်အဖွဲ့သားကို လှုပ်ရှားစေရန် လမ်းကျမ်းခု ကျေထွက်ဖယ်ပေးကြ၏။

ဆိုအခိုက် ယင်းလမ်းကျမ်းလေးအတိုင်း ပျားရည်မြစ်စား သောက်ဆိုင်ပိုင်ရှင် လျှံထုံ ရက် ဝမ်းသာပီတိလှမ်းလျက်ရှိ သော မျက်နှာထားနှင့် တရွေ့ရွေ့ လှမ်းဝင်လာ၏။

သူ့နောက်မှ ယူချန်ရင်လိုက်ပါလာ၏။

သူ့ရွေးလို ဆိုင်ပိုင်ရှင်လျှံထုံ ရက် ရောက်ရှိလာသောအခါ ကျွန်ရင်ကျူးက သူ့လက်ထဲမှ အညှိရောင်ငွေထုပ်ကို တချိ တသေလှမ်းပေးရင်း....

‘ဦးလေး ဒီငွေထုပ်ဟာ စောစောက မြွေနဂါးညှိနောင် တို့ မနေ့က သူတို့ကြောင့် ဆိုင်တွင်းပျက်စီးဆုံးရှုံးမှုအတွက် ရော သူတို့ကြောင့် ခက်ရာအနာကရဖြစ်ခဲ့တဲ့ လုံခြုံရေးသုံး အဖွဲ့တွေ ကုသပြုစုဖို့ကတွက် လျော်ခကြေးငွေပေးအပ်သွား တာပါ’

ယင်းသို့ ပြောဆိုလိုက်တော် ပျားရည်မြစ်စားသောက်ဆိုင်

ပိုင်ရှင် လျှံထုံရက်က ကျန်ရင်ကျူးလှမ်းပေးလာသည့် ဓွေ
ထိုင်ရှု အိတ်ကို သွမ်းယူလိုက်၏။

ပြီး...ယင်းဆိုင်ပိုင်ရှင်လျှံထုံရက်က သူ့လက်ထဲရောက်ရှိ
လာသောဓွေထိုင်ရှု အိတ်ထဲမှ ပစ္စည်းများကို သူ့ဘယ်လက်
ဝါးထဲသို့ အနည်းငယ် သွန်ထုတ်လိုက်၏။

‘ဖပ်...ဖပ်’

‘ဟာ... ကျောက်စိမ်းတုံးပါလား’

တန်ဖိုးမသေးလှသော အရည်အသွေးကောင်းမွန်သည့်
ကျောက်စိမ်းတုံးလေးနှစ်တုံး ဆိုင်ရှင်လျှံထုံရက်၏ ဘယ်
လက်ဝါးထဲသို့ ကျရောက်လာသည်ကို အားလုံးလှမ်းမြင်တွေ့
လိုက်ကြရသောခါပါးစပ်အဟောင်းသားဖြစ်မျှ တအံ့တဩ
ဖြစ်သွားကြ၏။

ထိုအတူပင် ကျန်ရင်ကျူးပင် မယုံကြည်နိုင်အောင် တအံ့
တဩ ဖြစ်သွားရ၏။ အမှန်တော့ ကျန်ရင်ကျူးစိတ်ထဲ တွက်
ဆမိနေသည်မှာ ထိုကျက်လျော်ကြေးပေးအပ်သွားသည်မှာ
သာမန်ဓွေကြေးများသာဟူ၍ပင်။

အခု မြင်တွေ့လိုက်ရသည်မှာ သာမန်ဓွေကြေးမဟုတ်ဘဲ
အဖိုးထိုက်တန်သော အရည်အသွေးကောင်းမွန်သည့် ကျောက်
စိမ်းများဖြစ်နေသဖြင့် အံ့ဩစွာခံစားလိုက်ရခြင်းဖြစ်၏။

သည်တွင် ကြေးနပ်ဝမ်းသာရိပ်လှမ်းခြုံလျက်ရှိနေရသော
ယူချင်ရင်းက ကျန်ရင်ကျူးထံ ချီးကျူးသောအကြည့်ဖြင့်
စူးစိုက်ကြည့်ရင်း....

‘ကျန်ရင်ကျူး မင်းဟာ လူငယ်ဘစ်သောက်ဖြစ်ပေမယ်’

ရဲဝံ့ပြတ်သားတဲ့စိတ်၊ စွန့်လွှတ်ဖုန်စားရဲတဲ့စိတ်ရှိတဲ့လူပဲ၊ ဒါ
ကြောင့် ငါ့မင်းကို ဒီကနေ့ကစ ကျားလက်ဝါးချင်စစ်နေရာ
ရာထူးကို လွှဲပြောင်းပေးသိုက်ပြီ’

လုံးဝဥဆုံ မမျှော်လင့်ခဲ့သော ပျားရည်မြစ်စားသောက်
ခင်၏လက်ထောက်လှ ခြုံရေး သိုင်းတာဝန်ခံရာထူး ရရှိလိုက်
ရသဖြင့် ဖော်မပြနိုင်အောင် ဝမ်းသာသွားရတော့သည်။

ရဲရန်အောင်

ပထမပို : ပြီး၏

(ဂုဏ်ယုပိုင်းကို ဆက်လက်ဖတ်ရှုပါရန်)